ଲେଖକ :-

—ପ୍ରକାଶିକା ଓ ପ୍ରୋପାଇଟର—

ଶ୍ରୀମତୀ ଚାରୁଲତା ଦାଶ

ବଙ୍ଗାଳି ସାହି, କଟକ-୧

୪ର୍ଥ ମୁଦ୍ରଣ

ଏକ ହଜାର

୧୯୭୯

ମୂଲ୍ୟ:—ଏକଟଙ୍କା ବାରଅଣା ମାତ୍ର

—(ସୂଚନା)—

ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜନ୍ ସିରଜ୍ ବା ଧୂମକେତୁ ସିରଜ୍ ବହି କ
ପୂର୍ବରୁ—

ଲେ:—ଶ୍ରୀ ଦ୍ୱାରିକାନାଥ ଦାଶଙ୍କ ନାମ ଦେଖି
କିଣିବା ପାଇଁ ଭୁଲନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

—ମୁଦ୍ରାକର—

ଶ୍ରୀ କେଶବ ଚରଣ ରଥ

ପ୍ରକାଶ ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ

ରାଜାବଗିଚା, କଟକ-୧

ସ୍ନେହର ମେନକା,

ଆଜିକାଲି ତୋର ଡିଟେକ୍ଟିଭ ନଭେଲ ପଢ଼ିବାର ଏକାନ୍ତ ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ନବ ବର୍ଷର ଏ ନବ ଉଦ୍ୟମରେ ଲିଖିତ ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ପୁସ୍ତିକା ଖଣ୍ଡିକ ତୋର କରକମଳରେ ଅର୍ପଣ କଲି ।

ତୋର

ଭାଇନା

ପଦେ ଅଧେ

ଦସ୍ୟୁ ରଘୀନ୍ ଆମରି ଘରି ମନୁଷ୍ୟ, ସେ ଦେବତା ନୁହେଁ । ତା'ର ମନୋବଳ ଏବଂ ଦୈହିକ ବଳ ଅସୀମ । ସେ ପିଲାଦିନରୁ ଗରିବମାନଙ୍କ ଉପରେ ଧନୀର ଅତ୍ୟାଚାର ଦେଖି, ତା ମନରେ ଧନୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଭାବ ଆସିଯାଇଛି । ଏଣୁ ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି, ତାର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ପଛକେ ସେ କଳେ, ବଳେ, କୌଶଳେ ଧନୀ ମାନଙ୍କଠାରୁ ଧନ ଅପହରଣ କରି ଗରିବ, ଅନାହାରୀ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ସରକାର ଗଢ଼ା ଆଇନ୍ ମାନ ନାହିଁ । ଶତ ବିପଦକୁ ତାର ଦୁଇ ସବଳ ହସ୍ତରେ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛି । ଯେଉଁଠି ଅତ୍ୟାଚାର, ଅନ୍ୟାୟ ଦସ୍ୟୁ ରଘୀନ୍ ସେଠାରେ ଶମନ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

ଦସ୍ୟୁ ରତନ୍ ତାର ଯୋଗ୍ୟ ଭାଇ । ସେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦୀକ୍ଷାରେ ଦୀକ୍ଷିତ ।

ଦୁହେଁ ଦେଖିବାକୁ "ସ୍ୱର୍ଗର ମଦନ" କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ "ରୁଦ୍ର" ଠାରୁ ଅଧିକ ଭୀଷଣ ।

ପୁସ୍ତକ ଖଣ୍ଡିକ ପଢ଼ିଲେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଅସୀମ ଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ପାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । । ଇତି ।

ଲେଖକ

—ଏକ—

ଶ୍ରାବଣ ମାସର ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରି—ନିସ୍ତବ୍ଧ ରାତ୍ରି—ସୁପ୍ତ ଜଗତ—ଭୟାବହ ହୋଇଉଠିଛି ସାରା ପୃଥିବୀ । ଧାରା ଶ୍ରାବଣର କଳା କଳା ବାଦଲଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ—ସଚରାଚରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି ନିଜ ନିଜ ବାସ ଘରେ—ଏତେବଡ଼ ବିରାଟ ଦୁନିଆ ଜନମାନବ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଅଛି—ଏପରି ଭୟଙ୍କର ରାତିରେ ଜନମାନବ ତ ଦୂରର କଥା, କ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବଟିଏ ସୁଦ୍ଧା ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ହେଉନାହିଁ ।

ଅବିରାମ ଗତିରେ ବୃଷ୍ଟିପାତ ହେଉଛି—ପ୍ରବଳ ବାତ୍ୟା ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷ ଦେଇ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଅଛି—ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଘଡ଼ଘଡ଼ ଶବ୍ଦରେ ପୃଥିବୀ କମ୍ପି ଉଠୁଛି—ସମୟ ସମୟରେ ବିଜୁଳି ମାରି ପୃଥିବୀକୁ ଆଲୋକିତ କରି ଦେଉଅଛି—ପରକ୍ଷଣରେ ଅନ୍ଧକାରର ଘନଛାୟା ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ ବିରାଜମାନ କରୁଛି ।

ଏପରି ଏକ ଭୟଙ୍କର ରାତିରେ ମାନ୍ଦ୍ରାଜ ମେଲ ଗଗନ କମ୍ପାଇ କଟକ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହେଲା । ଷ୍ଟେସନର କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକରେ ଦେଖାଗଲା ଯେ, ଦୁଇ ଚାରି ଜଣ ଆରୋହୀ ବ୍ୟତୀତ

ଆଉ କେହି ଓହ୍ଲାଇଲେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ସେମାନେ ଅତି ଶୀଘ୍ର ପ୍ଲାଟଫର୍ମର ବାହାରକୁ ଆସି ଯେ ଯାହାର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥକୁ ଚାଲିଗଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖାଗଲା ଏକ ଯୁବକ ଟ୍ରେନ୍‌ର ଗୋଟିଏ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଓହ୍ଲାଇ ଷ୍ଟେସନର ଫାଟକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଲେ ।

ଯୁବକଟିର ସର୍ବାଙ୍ଗ ବର୍ଷାତି ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ, ମସ୍ତକଟି ମଧ୍ୟ ଏକ ବର୍ଷା ଟୋପି ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହୋଇଅଛି । ମୁଖରେ ଏକ ଧଳାରଙ୍ଗର ଚଷମା । ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଚମତ୍କାର ବ୍ୟାଗ । ପାଦରେ ରବରର ଯୋତା । ଷ୍ଟେସନ୍‌ର ସେହି କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକରେ ଯୁବକଟିର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉନାହିଁ । ଯୁବକଟି ଧୀରେଧୀରେ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫର୍ମର ବାହାରକୁଆସି ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା । ତାପରେ ଆଖି ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଣ୍ଡର ଟୋପିଟି ଟାଣିଦେଇ ସେ ଚଞ୍ଚଳ ଗତିରେ ଆଗେଇଲା । କିଛିଦୂର ଯିବାପରେ ପଥମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅନ୍ଧକାର ଜାଗା ଦେଖି ସେ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର କାଗଜ ବାହାର କଲା । ବ୍ୟାଗଟିକୁ କାଖତଳେ ରଖି ଅନ୍ୟହସ୍ତରେ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଟର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ୍ କାଢ଼ି ସୁଇଚ ଟିପିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ରେଖା ବାହାରି କାଗଜଟି ଉପରେ ବିଛୁଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ କାଗଜ ଉପରର କେତୋଟି ଅକ୍ଷର ପଢ଼ିନେଇ ପୁନର୍ବାର କାଗଜଟିକୁ ଚିରିଦେଇ ରାସ୍ତାର ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲା । ଡାହାଣ ହାତରେ ଟର୍ଚ୍ଚଟି, ବାମ ହସ୍ତରେ ବ୍ୟାଗ୍‌ଟିକୁ ଧରି, ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତା ଦେଇ କିଛିଦୂର ଆସିବା ପରେ ଯୁବକଟି ତା'ର ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱର ଏକ ସରୁ ଗଳି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ହଠାତ୍

ତା'ର ଗତି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା, ଏକବିଶାଳ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦର ପଶ୍ଚାତ୍ ଭାଗରେ । ତା ପରେ ଯୁବକଟି ଚଉଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇ ନେଇ ଟର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ୍‌ର ଆଲୋକ ପ୍ରାସାଦର ଉପର ଭାଗକୁ ନିକ୍ଷେପ କଲା । ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ରହସ୍ୟମୟ ମୃଦୁ ହସ ଫୁଟି ମିଳାଇ ଗଲା । ସେ ନିଃଶବ୍ଦ ଅଥଚ କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ପ୍ରାସାଦ ସଲଗ୍ନ ଏକ ଲୁହାର ପାଇପ୍ ଧରି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱିତଳର ଏକ ବାତାୟନ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ତାର କୋଟର ପକେଟରୁ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅସ୍ତ୍ର ବାହାର କରି ଝରକା ଦେହରେ ଲଗାଇଲା । ଆଖିପିଛୁଳା ମାତ୍ରକେ ଝରକାଟି ନିଃଶବ୍ଦରେ ଖୋଲିଗଲା । ଯୁବକଟି ଅକ୍ଲେଶରେ ଝରକା ଭିତରେ ଦେଇ ପ୍ରାସାଦର ଏକ ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା ହସ୍ତରେ ଥିବା କ୍ଷୁଦ୍ର ଟର୍ଚ୍ଚଟି ଜଳି ଉଠିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ସେ ଯେଉଁ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ସେ ଘରଟି ଏକ ମହିଳାର ଶୟନ କକ୍ଷ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ତା'ର ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର କାଗଜର ଲେଖାକଥା ମାନସ-ପଟରେ ଭାସି ଉଠି ମିଳାଇ ଗଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦକ୍ଷିଣ ପଟ ଦରଜା ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇଲା ଏବଂ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଉପାୟରେ ଦରଜାଟି ଖୋଲି ପାର୍ଶ୍ୱ କକ୍ଷଟିରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ପୁନର୍ବାର ତା'ର ହସ୍ତସ୍ଥିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଟର୍ଚ୍ଚଟି ଜଳି ଉଠିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ କକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥିତ ପଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଯାଇ ପଲଙ୍କର ଏକ ଗୋଡ଼ ପାଖରେ ଆଣ୍ଠୁମାଡ଼ି ବସି ପଡ଼ିଲା । ସେହି ଗୋଡ଼ ପାଖରୁ ପୂର୍ବକୁ ଦୁଇ ବୃଖଣ୍ଡ ମାପି ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ବୃତ୍ତ ଦେଖି ପାରିଲା । ପୁଣି ଥରେ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ସାଫଲ୍ୟର ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆଙ୍ଗୁଠି ବୁଲାଇ ଆଣିଲା ।

ପରକ୍ଷଣରେ ପଲଙ୍କ ନିମ୍ନଦେଶରେ ଏକ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଆକାରର ଚଟାଣ ଅଲଗା ହୋଇଗଲା । ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଯୁବକଟି ସେହିସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ସେହି ଛୋଟ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ଆଲୋକ ନିକ୍ଷେପ କଲା । ସେ ଆଲୋକରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା, ଏକ ଲୁହାର ବାକ୍‌ସ । ଯୁବକଟି ନଇଁ ପଡ଼ି ତା'ର ଦୁଇ ସବଳ ହସ୍ତରେ ଲୁହାର ବାକ୍‌ସଟିକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ଆଣିଲା । ହାତବ୍ୟାଗଟିରୁ ଗୋଟିଏ ଶିଶି କାଢ଼ି ସେ ଆଲୋକଟିରେ ଉଠାଇ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେଥିରୁ ଅଳ୍ପ କେତେକ ରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣର ତରଳ ପଦାର୍ଥ ଲୁହା ବାକ୍‌ସଟିର ଗୁଡ଼ୁ ଉପରେ ପକାଇଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗୁବଟି ମିଳାଇ ବାକ୍‌ସ ଦେହରୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯୁବକଟି ବାକ୍‌ସ ଖୋଲି, ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୋକରେ ଯାହା ଦେଖିଲା ସେଥିରେ ତାହାର ବିସ୍ମୟ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ଯାହା ତାହା ଜୀବନରେ ସୁଦ୍ଧା କଳ୍ପନା କରି ନଥିଲା, ଯାହା ପାଇବାକୁ ଆଶା କରି ନଥିଲା ସେହିପରି ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ପାଇ ସେ ଆନନ୍ଦରେ କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇଗଲା । ତା'ର ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ଆଜି ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି । ସେ ଆଜି ଧନୀ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ଧନୀ ହୋଇ ପାରିଛି । ଏକଥା ଯେତେବେଳେ ସେ ଭାବିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ କ'ଣ କରିବ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏତେବଡ଼ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ସେ ନେବ କିପରି, ରଖିବ କେଉଁଠି । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା'ର ସେ କ୍ଷୁଦ୍ର କାଗଜର ଲେଖାଟି ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଏକ ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ଶକ୍ତି ତା'ର ପ୍ରତି ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ ଜାଗି ଉଠିଲା । ସେ ସେହି ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥଟିକୁ ତା'ର କୋଟର ଭିତର ପକେଟରେ ରଖି ଲୁହାର ବାକ୍‌ସଟିକୁ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଦେଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଯେଉଁ ପଥ ଧରି ଆସିଥିଲା, ସେହି ପଥରେ ଫେରିଗଲା ।

ରଖାନର ଶକ୍ତି ...ରେ, ତୁମ୍ଭେ ଆଜି

ରାସ୍ତାକୁ ଆସି ପୁନର୍ବାର ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇ ୮ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । ତୁମ୍ଭର
ଭିତରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନପାଇ ପୁଣି ନିଃଶୌନ କରାଗଲା ।
ଚାଲିଲା । ହୁଅଛୁ । ତୁମ୍ଭେ

ସେହି ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରିରେ, ସେ ଯୁବକଟି ପ୍ରଧାନ୍‌ମାର କାର୍ଯ୍ୟ ତା'ର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥକୁ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ପାଇଁ, ତୁମ୍ଭେ ପରେ ଯୁବକଟି ଚମକି ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ତାକୁ ଦେଖା- ଯେପରି କେହି ଜଣେ ଅନୁସରଣ କରୁଛି । ସେ ଚାରିଆଡ଼େ ... ପଡ଼ି, ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କଲା, କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ନି... ନଲି । ଭାବିଲା ଏହା ତାର ମନର ଦୁର୍ବଳତା । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ...ଳାଇ ମନମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତେଜନା ଖେଳିଗଲା । ସେ କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ଆଗେ... ଲି । ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିଛି କ୍ଷଣ ପରେ ପୁନର୍ବାର ସେ ତାହାର ...କ ପଶ୍ଚାତ୍ ଭାଗରେ କୌଣସି ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପଦ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲା । ପୁନର୍ବାର ସେ କାହାରିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ସେହିଠାରେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରତିମା ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ଭାବିପାରିଲା ନାହିଁ ଏପରି ଭୟଙ୍କର ରାତ୍ରିରେ କିଏ ସେ ତା'ର ଅନୁସରଣ କରି ପାରେ ? ଭୟରେ ତା'ର ସାରା ଦେହ ଥରି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ତାହା କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାର ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ଶକ୍ତି ଜାଗି ଉଠିଲା । ସେ ତାର ପକେଟ୍‌ରେ ହାତଟି ପୂରାଇ ଏକ ଲୁହାର ଜିନିଷ ଚାପି ଧରିଲା ଏବଂ ନିଃଶବ୍ଦ ଗତିରେ ଆଗେଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କିଛି ବାଟ ଏହିପରି ଆସି ସେ ଏକ ଫାଟକ ନିକଟରେ ...ଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଫାଟକ ଖୋଲି ହତା ଭିତରକୁ ...ବେଶ କଲା । ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବିଶାଳ ପ୍ରାସାଦ । ସେ ପ୍ରାସାଦର ...ଦେଶକୁ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରାସାଦର ଦ୍ୱାର

ଡାକ୍ତର ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ର, ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଜ୍ଞାନିକ। ସଂସାରରେ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ମୀନା ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ନଥିଲେ। ମୀନାକୁ ନେଇ ତାଙ୍କର ଘର ସଂସାର। ଘର ଚଳାଏ ମୀନା,—ବାହାର ବିଷୟ ବୁଝେ ମୀନା। ଶିକ୍ଷିତା ଷୋଡ଼ଶୀ ରୂପସୀ ମୀନା, ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଦୁନିଆ। ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେଣି ସତ, କିନ୍ତୁ ସଦାସର୍ବଦା ସେ ତାଙ୍କର ବିଜ୍ଞାନ ମନ୍ଦିରରେ ବସି, ବିଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାନ୍ତି। ତା ଛଡ଼ା ଦୁନିଆରେ ତାଙ୍କର ଅଉ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନଥିଲା। ମୀନା, ତାଙ୍କର ଆଦରଣୀୟା କନ୍ୟା ଉପରେ ଗୃହର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଅର୍ପଣକରି ସଦା ସର୍ବଦା ବିଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚାରେହିଁ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାନ୍ତି। ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ବାହାର ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ବସି ମୀନା ସହିତ ସୁଖାଳାପ କରିବାର ଦେଖାଯାଏ। ସେତିକବେଳେ ସେ ମୀନା ପାଖରୁ ବାହାରର ଏବଂ ଭିତରର ସମସ୍ତ ଖବର ବୁଝନ୍ତି। ଗଲା ଅଇଲା ବନ୍ଧୁମାନେ ସେତିକବେଳେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରନ୍ତି। ସେଇ କେତୋଟି ଘଣ୍ଟା ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ବସି, ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦରେ କଟାଇ ଦିଅନ୍ତି। ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେ କୁହନ୍ତି, ମୀନା ତାଙ୍କର ସର୍ବସ୍ୱ, ତାଙ୍କର ଜୀବନ, ମୀନା ତାଙ୍କର କନ୍ୟା ନୁହେ ପୁତ୍ରରତ୍ନ। ସମସ୍ତେ ହସି ହସି କୁହନ୍ତି "ଯାହାହେଉ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ, ମୀନାପରି ପୁତ୍ର ରତ୍ନ ପାଇଁ ସେହିପରି ଗୁଣବନ୍ତ କନ୍ୟା ଲୋଡ଼ା"। ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ କଥାରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ହସି ଉଠନ୍ତି। ମୀନା ବି ସେଥିରେ ଯୋଗ ଦିଏ। ବାସ୍ତବିକ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ପରି ସରଳ ପ୍ରକୃତି,

ନଷ୍ଟାପର, ଅମାୟିକ ବ୍ୟକ୍ତି ପୃଥିବୀରେ ମିଳିବା ବିରଳ । ପିତାର ଗୁଣତକ ମୀନୁଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ବାସ୍ତବିକ୍ ମୀନକୁ ଦେଖିଲେ କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ଏକେବାରେ ଏକ ଧନୀର ସନ୍ତାନ—ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆସନ ଅଧିକାର କରି ସୁଦ୍ଧା, ତାର ଦେହ ଏବଂ ମନରେ ଶିକ୍ଷାର ଗର୍ବ ଲେଶ ମାତ୍ର ନଥାଏ । ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଅଧିକାରିଣୀ ହୋଇ ସୁଦ୍ଧା, ତାର ସେଥିପାଇଁ ଅହଙ୍କାର ନଥାଏ । ଦୁଇଦିନର ଗଢ଼ା ଏହି ଶରୀର—କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଏ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପାଣି ଫୋଟକା ଠାରୁ ଆହୁରି ହୀନ ବୋଲି ସେ କଳ୍ପନା କରେ । ବାସ୍ତବିକ୍ ତାର ଜୀବନ ପ୍ରଣାଳୀ ଦେଖିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାକୁ ହୁଏ ।

ଏପରି ଏକ ନାରୀ ରତ୍ନକୁ ନିଜର ସହଧର୍ମିଣୀ କରି ନେବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ସ୍ଥାନରୁ ବହୁ ଧନୀ ସନ୍ତାନ ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିରାଶ ହେବାକୁ ହୁଏ । ନିଜ ନିଜର ମନୋଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୀନୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତା'ର ଗୁଣାବଳୀ ଦେଖି ନିଜକୁ ତା ପାଖରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମନେ କରି ଫେରିଯାଆନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ଏହି ସୁଖର ସଂସାର ଉପରେ ଦୁଃଖର ଛାୟା ଘୋଟି ଆସିଲା । ସେଦିନ ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରୀ । ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ଭୀଷଣ ବେଗରେ ବାତ୍ୟା ବୋହି ବରଷା ହୋଇଯାଇଛି । ରାତ୍ରୀ ୧୧ଟାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହେଲାଣି ତଥାପି ବରଷା କମିବାକୁ ନାହିଁ । ଅବିରାମ ଗତିରେ ବରଷା ହେଉଛି । ରାସ୍ତାରେ ଆଣ୍ଠୁଏ ଲେଖାଏଁ ପାଣି । ଘଡ଼ ଘଡ଼ିର ଭୀଷଣ ଶବ୍ଦରେ ପୃଥିବୀ ଦୋହଲି ଉଠୁଛି । ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଅଜଣା ଭୟରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ନିଜ ନିଜ କୁଟୀରରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧ ରଘୁନାରାୟଣ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଶୟନ ଗୃହରେ ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ-

ଛନ୍ତି । କେବଳ ନିଦ ନାହିଁ ମୀନୁକୁ । ତାର ଆଖିରେ ପଲକ ପଡ଼ୁ
ନାହିଁ । ସେ ଭାବୁଛି ତାର ଗତ କଥା, ଭବିଷ୍ୟତ, ତାର ପିତାଙ୍କ
କଥା, ମୃତ ମାତାଙ୍କ କଥା । ଆଜ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ି
ଯାଉଛି ତାର ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ । ବାଲ୍ୟକାଳର ସେ ମଧୁର
ସ୍ମୃତି, ମାତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ତା ପର ମାତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ କାଳ । ଉପୁଟ
ସଞ୍ଚାର ହେଲା ମୀନୁର ମାନସପଟରେ । ସେ ଭୟ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇ
ଚାରିଆଡ଼କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା, ଚାରିଆଡ଼ ଅନ୍ଧକାର । ବାହାରେ
ମୂଷଳଧାର ବରଷା ଚାଲିଛି । ମୀନୁ କାନ୍ ପାତି ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲା
ପୁନର୍ବାର ସେ ଭାବନାରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଏହିପରି ଏକ ବରଷ
ରାତ୍ରୀରେ ତାର ମାତା ଇହଧାମ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ଡାକ୍ତରମାନେ
ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରିଗଲେ । ପିତା ତାର ଅଧିକା ହୋଇ ବସି
ପଡ଼ିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ତାର ମାତା ଚାଲିଗଲେ ପରପାରକୁ ।
ବହୁତ କାନ୍ଦିଥିଲା ସେ, ମା'ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବ ବୋଲି । ପିତା ତାକୁ
ତାଙ୍କ ବିଶାଳ ବକ୍ଷରେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିଥିଲେ, "ପାଗଳ
ଆଉ କାନ୍ଦିଲେ କ'ଣ ହେବ ମା' ତୋର ନାହିଁ ।"

କୋହ ପରେ କୋହ ଉଠିଥିଲା । ଅଶ୍ରୁ ପରେ ଅଶ୍ରୁ ଝରିଥିଲା
ପିତାଙ୍କ ବକ୍ଷରେ ମସ୍ତକ ରଖି ସେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇଥିଲା ଆଉ ପାଇଥିଲା
ଆଶ୍ୱାସନାର ବାଣୀ । ମାତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ
ଭୁଲିପାରି ନଥିଲା ।

ଦିନପରେ ଦିନ କଟି ଯାଇଛି । ପିତାଙ୍କ ସ୍ନେହରେ ମୀନୁ ତାର
ମାତାଙ୍କୁ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଭୁଲିଯାଇଛି । ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ
ଉଙ୍କିମାରି ଉଠେ ତାର ମାନସପଟରେ ମାତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିମୟୀ ଛବି
ପଲକକ୍ଷଣରେ ଉଭେଇ ଯାଏ ଚଳଚିତ୍ର ପରି ପିତାଙ୍କର ସୋହାଗ
ଡାକରେ ।

କିନ୍ତୁ ଆଜ ତାର ମାନସ ପଟରେ ସେ କରୁଣ କାହାଣୀ ଜାଗି ଉଠୁଛି ବାହାରର ତୋଫାନ ପରି । ମିନୁ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରତିମା ପରି ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ପଡ଼ି ରହି ଭାବୁଛି ସେହି ସବୁ ଗଲାଦିନର ହଜିଲା ସ୍ମୃତି ।

ହଠାତ୍ ଏକ କରୁଣ ସ୍ୱରରେ ମୀନୁର ଚମକ ଭାଙ୍ଗିଲା । ସେ ନିଶ୍ଚଳ ଭାବରେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ରହିଲା—ଶବ୍ଦଟା କେଉଁଠୁ ଆସୁଛି ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ପୁନର୍ବାର ସେହି ସ୍ୱର ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ମୀନୁ । ଏଥର ସେ ବୁଝି ପାରିଲା ଶବ୍ଦଟା ତାଙ୍କ ଘର ବାହାର ଦରଜା ନିକଟରୁ ଆସୁଛି । ଏତେ ରାତିରେ ଏପରି ସମୟରେ କିଏ ହୋଇପାରେ । ମୀନୁ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ବଡ଼ ଭୟ ଲାଗିଲା । ଏ ନିର୍ଜ୍ଜନ ରାତିରେ ସେ ଏକା ଜାଗ୍ରତ । କ'ଣ କରିବ, ସେ ପିତାଙ୍କୁ ଯାଇ ଡାକିବ । ପରକ୍ଷଣରେ ଭାବିଲା ବୃଦ୍ଧ ପିତା ତାର ଦିନଯାକ ପରିଶ୍ରମ କରି କରି ଥକ୍‌କା ହୋଇ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଲାଭ ନାହିଁ । ଭାବିଲା ଚାକରକୁ ଡାକିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ରୂପ । କଣ କରିବ କିଛି ଠିକ୍ କରି ନପାରି ସେ ଭାବିଲା ନିଜେ ଯିବ, ଦେଖିବ ଘଟଣା କଣ ? ଓଡ଼ିଆ ନାରୀର ଶକ୍ତି କଣ ଏତେ କମ୍ । ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଝିଅ ସେ । ସେ କଣ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ । ମୀନୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା ଏବଂ ଏକ ନାଲିରଙ୍ଗର ସାଲ ଘୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ହସ୍ତରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ହସ୍ତରେ ତାର ଚିର ସହଚର କ୍ଷୁଦ୍ର ପିସ୍ତଲ ଖଣ୍ଡିକ ଧରି ସେ କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲା ।

ମନରେ ଭୟ, ହୃଦୟରେ ଦମ୍ଭ ଧରି ସେ ବାହାର ଘର ଦରଜା ନିକଟକୁ ଆଗେଇଲା । ଦରଜା ନିକଟରେ ସେ କାନପାତି ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦରଜା ସେ ପଟେ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ଏକ

କ୍ଷୀଣ କରୁଣ ସ୍ୱର । ତାଭ ଅନୁମାନ ଯେ ଠିକ୍ ତା ସେ ବିଶ୍ୱାସ କଲା ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦରଜା ଖୋଲିଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଝଲକାଏ ପାଣି ଏବଂ ପବନ ଘର ମଧ୍ୟକୁ ପଶି ଆସିଲା ଏବଂ ତା ସଙ୍ଗେ ଏକ ଧଳାବସ୍ତୁ ଘରଟିର ମଧ୍ୟରେ କଣ୍ଟୁଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ମୀନୁ ଭୟରେ କବାଟର ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ଏବଂ ଭୟମିଶ୍ରିତ ସ୍ୱରରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା, "ବାବା, ବାବା !"

କିନ୍ତୁ ତା କ୍ଷଣକ ପାଇଁ । ବସ୍ତୁଟି ନିର୍ଜୀବ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିରହିଲା ଘର ମଧ୍ୟରେ । ମୀନୁର ମନରେ ଦମ୍ଭ ଆସିଲା । ସେ ବାହାରକୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନାଇଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଦରଜାଟି ବନ୍ଦକରି ଦେଲା ଏବଂ ଘରର ସୁଇଚ୍‌ଟାକୁ ଟିପି ଧରିଲା । ଘରଟି ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଉଠିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ ମିନୁ ଦେଖି ପାରିଲା ନିର୍ଜୀବ ବସ୍ତୁଟିକୁ ।

ସୁନ୍ଦର ଯୁବକ । ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ତାର ଏକ ଶୁଭ୍ର ପୋଷାକରେ ଜଡ଼ିତ । ପାଣି ଏବଂ ରାସ୍ତାର କାଦୁଅ ଲାଗି ତାର ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଶୋଚନୀୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଯୁବକଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ବହୁତ ସ୍ଥାନରେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରକ୍ତର ସ୍ରୋତ ବହୁଛି ସେହି କ୍ଷତସ୍ଥାନମାନଙ୍କରୁ । ଯୁବକର କପୋଳ ଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଆଘାତ ଲାଗି ଫାଟି ଯାଇଛି । ସେଠାରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ତଧାର ବୋହି ସେହି ସୁନ୍ଦର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଉପରକୁ ବୋହି ଆସିଛି । ମୁଖମଣ୍ଡଳଟି କ୍ଳାନ୍ତ ଅବସାଦ ଏବଂ ଭୟରେ ଜଡ଼ିତ ।

ମୀନୁ ଅପଲକ ନୟନରେ ଯୁବକର ଅବସ୍ଥା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଯୁବକର ଓଷ୍ଠ ଦୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ

ଥରେଉଠି ପୁନର୍ବାର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତାର କପାଳର ରେଖାଗୁଡ଼ିକ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ ଏକ କରୁଣ ସ୍ୱର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଫୁଟିଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ମୀନାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ତାହା ଏଡ଼ାଇ ପାରି ନଥିଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୀନୁର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଫୁଟିଉଠିଲା । ସେ ଯେମିତି ଆଗେଇ ପିତାକୁ ବସିଛି ସେମିତି କାହାର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ଚମକି ପଡ଼ି ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ତାର ବାବା ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ଭୟ କରନା ମା ମୁଁ ।"

'ବାବା' ! ମୀନୁର କଣ୍ଠରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନିତ ସ୍ୱର ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । "ବୁଝିଛି ମା, ବ୍ୟସ୍ତହେବା ଦରକାର ନାହିଁ ପରେ ସବୁ ଜଣା ପଡ଼ିବ । ତୁ ଗୋଟିଏ କାମ କର ତ, ମା' ଯୁବକଟିର ମୁଣ୍ଡଆଡ଼ୁ ଧର, ମୁଁ ପାଦଆଡ଼ୁ ଧରୁଛି ।"

"ନା, ବାବା ଆପଣ ଥା'ନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଝାରିକୁ ଡାକେ ସେ ଧରି ନେଇଯିବ ଭିତରକୁ ।"

"ଆଚ୍ଛା ଆଚ୍ଛା ଡାକ, ସେ ଉଠିଲେ ହେଲା ।"

ମୀନୁ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ଏବଂ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ପୁଝାରି ରାମହରିକୁ ଡାକି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ରାମହରି ଯୁବକଟିର ଏତାଦୃଶ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହିପାରିଲା ନାହିଁ ।

"ଏ କିଏ ବାବୁ ?" ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା । "ପରେ ସବୁ ବୁଝିବୁ ବାବା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାକୁ ଧର ତ ।"

ବୃଦ୍ଧଙ୍କ କଥାରେ ରାମହରି ଯୁବକଟିକୁ ଧରି ଚାଲିଲା । ବୃଦ୍ଧ ନିଜର ଶୋଇବା ଘରକୁ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମୀନୁ କହିଲା,

"ବାବା ଆପଣଙ୍କର ଶୋଇବା ପାଇଁ ଅସୁବିଧା ହେବ, ମୋ ରୁମ୍‌କୁ ଆଣନ୍ତୁ ।"

ବୃଦ୍ଧ ଥରେମାତ୍ର ନିଜର କନ୍ୟାର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇଲେ ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ଫୁଟିଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ସେ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ସେଇଆ ହେଉ ମା ।"

ରାମହରି ଅତି ନିପୁଣ ସହକାରେ ଯୁବକଟିର ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ଦେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୁଆଇ ଦେଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ମୀନୁ ଗରମ ଦୁଧ ଆଣି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଦୁହେଁ ମିଶି ଦୁଧଟୋପାକ ଯୁବକର ପାଟିରେ ଦେଲେ, ଯାହା ହେଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦୟାରୁ ଦୁଧ ଟୋପାକ ସେ ଢକ୍‌କରି ପିଇଦେଲା ।

ସମସ୍ତ କାହାରିକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ମୀନୁର ଅନୁରୋଧରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଶୋଇବା ପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ । ରାମହରି ମଧ୍ୟ ରୁମ୍‌ର ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ଚଟାଣ ଉପରେ ନିଜର ଲୁଗାର କିୟଦଂଶ ଘୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଏକା ମୀନୁ ଯୁବକର ନିକଟରେ ବସିରହି ଅପଲକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ଘଣ୍ଟା ପରେ ଘଣ୍ଟା ବିତି ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଘରର ନିସ୍ତବ୍ଧତା ବଡ଼ ଅସହ୍ୟ ହେଲା । ମୀନୁର କ୍ଲାନ୍ତ ନୟନ ଯୁଗଳ ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯୁବକଟିର ମସ୍ତକ ଦେଶରେ ନିଜର ମସ୍ତକଟି ରଖି ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କ କବଳରେ ପଡ଼ି ସେ ଆଉ କିଛି ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହଠାତ୍ କାହାର ମୃଦୁ ସ୍ପର୍ଶରେ ତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଉଠି ବସିଲା । ଉଠି ବସି ସେ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲା ମୃଦୁ ସ୍ପର୍ଶଟି କାହାର । ସେ ଯେତେବେଳେ ଯୁବକଟିର ମସ୍ତକ ନିକଟରେ ଶୋଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଯୁବକର ନିସ୍ତେଜ ହସ୍ତ

ତାର ବକ୍ଷ ଦେଶରେ ପଡ଼ି ରହିଥିଲା । ମୀନୁଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଲଜ୍ଜ୍ୟାରେ ଲାଲ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠି ଆସିଲା ଏବଂ ଯୁବକ ଆଡ଼କୁ ଗୃହିଁ ବହୁତ କଣ ଭାବିଗଲା ।

ଜୀବନରେ ଏଇ ତାର ପ୍ରଥମ । ପ୍ରଥମ ପରଶ ପାଇଛି ସେ ଜୀବନରେ । ଜୀବନ ଆଜ ତାର ସଫଳ କି ନୁହେଁ ତା କଏ ଜାଣେ ।

—ତିନି—

ଦିନ ପରେ ଦିନ, ମାସ ପରେ ମାସ, ଏହିପରି ଦିନ ବିତି ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦିନର ଗତି ଅନୁସାରେ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟ ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପୃଥିବୀର ଗତି ଅନୁସାରେ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ସଚରାଚର ମଧ୍ୟ ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେହି ଗତିର ବେଗରେ ପୃଥିବୀର ବହୁ ଅଂଶ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପ ଓ ଆକାର ଧାରଣ କରି ଗତି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେହି ଗତିର ଛାୟା ବଂଶ ରବିନାରାୟଣବାବୁଙ୍କ ଗୃହ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏଣୁ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗୁଡ଼ାଏ ଜିନିଷର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା ।

ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଯୁବକଟି ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ରହିବା ଆଜକୁ ଦୁଇମାସ ହୋଇଗଲା; କିନ୍ତୁ ତାର ପରିଚୟ କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯୁବକଟି କିଏ ? କେଉଁଠି ତାର ଘର, କାହାର ସନ୍ତାନ, କେଉଁଠୁ ସେ ଆସିଛି କେହି ତାର ପତ୍ତା ପାଇଲେ ନାହିଁ । କେହି ଦେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ ତାର ସନ୍ଧାନ, ତାର ପରିଚୟ । ପୋଲିସ୍ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ବହୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚାଲିଲା, ବହୁତ ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଲାଗିଲେ ଯୁବକ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ; କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଅକ୍ଷମ ହେଲେ । ବହୁତ ଲୋକ, ଧର୍ମୀକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଯୁବକଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ; କିନ୍ତୁ

କେହି ଯୁବକଟିର ପରିଚୟ ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯୁବକଟି ମଧ୍ୟ ନିଜେ କିଏ; କେଉଁଠି ତା ଘର; କିଏ ତାର ପିତାମାତା କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ନାନା ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଖବର ନ ମିଳିଲା ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଆଶା ଛାଡ଼ିଦେଇ ରହିଲେ ।

ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ କହିଲେ, "ଦେଖ ମା ମୀନୁ, କେହି ଯୁବକଟିର ପରିଚୟ ଦେଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ଯୁବକ ନିଜେ ତାର ପରିଚୟ କି ଦେଇ ପାରୁନାହିଁ, ତେବେ କଣ କରିବା ?"

ମୀନୁ କ୍ଷଣକାଳ ପାଇଁ କଣ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲା, "ସେଥିରେ କଣ ଅଛି ବାବା, ଯୁବକ ଯେ କେହି ହେଉ ନା କାହିଁକି, ମନୁଷ୍ୟ ତ ସେ । ଯୁବକ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ପରିଚୟ ନ ଦେଇ ପାରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେ ଆମରି ଘରେ ଥାଆନ୍ତୁ ନା ? ଯେବେ ସେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ—"

ମୀନୁ ହଠାତ୍ ଚୁପ୍ ହୋଇଗଲା । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ମୀନୁର ଭୟ ମିଶ୍ରିତ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇ ତାର କାରଣ ଠିକ୍ କରିବାକୁ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନ ଦେଖିପାରି ପଚାରିଲେ, "କଣ ହେଲା ମୀନୁ ?"

ମୀନୁ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ବାବା ।"

"କଣ ମା" ? ବୃଦ୍ଧ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ଭୟର ଚିହ୍ନ ।

"ଏହି ଯୁବକଙ୍କ ବିଷୟରେ । ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ନା କିଛି ରହସ୍ୟ ଲୁକ୍କାୟିତ ଅଛି । ନା ବାବା ?"

"ମୁଁ ତ ସେଇଆ ଅନୁମାନ କରୁଥିଲି ମା ! ସେ ନିଜେ ନିଜର ପରିଚୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୁଲି ଯାଇଛି । କିପରି ସମ୍ଭବ ।"

"ଅସମ୍ଭବ ତ କିଛି ନୁହେଁ ବାବା । ଏଣୁ ମୁଁ କହୁଛି ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ନା କିଛି ରହିଛି । ଯୁବକ ତ ଆଉ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସେମିତି ଖସି ପଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତ ଜନ୍ମ ଏହି ପୃଥିବୀରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ହୋଇଥିବ । ତାଙ୍କର ପିତାମାତା ତ ନିଶ୍ଚୟ କେହି ହୋଇଥିବେ । ତେବେ ସେ ସବୁ ଭୁଲି ଗଲେ କିପ ତେବେ କଣ—।"

"କ'ଣ ତୋର ଅନୁମାନ ମା ?"

"ମୋର ଅନୁମାନ, ହୁଏତ କେହି ଜଣେ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି କାଢ଼ିଦେଇଛି କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି ହଜି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ କିପରି—।"

"ମୁଁ ତ ସେଇଆ ଅନୁମାନ କରୁଥିଲି । ମୋର ଇଚ୍ଛା ଆମେ ଜଣେ ଗୁଇନ୍ଦାକୁ ଏ ବିଷୟରେ ଲଗାଇଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ।"

"ମୋର ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଇଚ୍ଛା, କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ?"

"ଅଶୋକବାବୁ । ସେ ଓଡ଼ିଶାର ନୁହେଁ ସାରା ଭାରତର ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗୁଇନ୍ଦା, ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜନ୍—"

ପିତାଙ୍କର ହଠାତ୍ କଥାର ସ୍ରୋତ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବା ଦେଖି ନୀନୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, "ଏ କଣ ବାବା । ଆପଣ କଥା କହୁ କହୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ଯେ । ଦସ୍ୟୁରଞ୍ଜନ୍ ଏଠାରେ କାହିଁ ?"

ରଘୁନାରାୟଣ ବାବୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ରହିଲେ, ତାପରେ କହିଲେ "ମୋର କଣ ଅନୁମାନ ଜାଣୁ ମା' । ଏସବୁ ହେଉଛି ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜନ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟ । ରଞ୍ଜନ୍ ରାଜପୁତାନାରେ ଯେଉଁ କୀର୍ତ୍ତି କରିଥିଲା ତା ବୋଧହୁଏ ଶୁଣିଥିବୁ ମା ! ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ

ପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଗୁଇନ୍ଦାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଯେ ସାଧାରଣ ଯନ୍ତ୍ରକାରେ ଚାଲି ଆସିଥିଲି । ବହୁଦିନ ହେଲି ତାର କୌଣସି ଖୋଜ ଖବର ନଥିଲି । ମୋର ଅନୁମାନ ସେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଛି । ତୁ ଜାଣୁ ମା ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍ ପରି ବୈଜ୍ଞାନିକ ପୃଥିବୀରେ କେହି ନାହିଁ । ମୋର ଅନୁମାନ ସେ ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଏ ଯୁବକଟିର ସ୍ମୃତି ହଜାଇ ଦେଇଛି । ବୋଧହୁଏ ଏପରି କରି ସେ କୌଣସି ଏକ ଗୁରୁତର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ।"

"କିନ୍ତୁ ବାବା, ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍ ତ ଏପରି ଜଘନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ନାହିଁ । ସେ ତ ସବୁବେଳେ ମହତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥାଏ । ସେ ବା ଏପରି ଏକ ସୁନ୍ଦର, ସରଳ ପ୍ରକୃତିର ଯୁବକକୁ ଏପରି କରିବ କାହିଁକି ଏବଂ ଆମପରି ଲୋକଙ୍କଘରକୁ ପଠାଇବ କାହିଁକି ? ଆପଣ ଯାହା ଭାବୁଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ ତା ନୁହେଁ । ଏହା ଭିତରେ ଅନ୍ୟ କାହାର ହାତ ଥାଇପାରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଇପାରେ ।"

"ତେବେ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ତୁ କଣ ଭାବୁଛୁ କହିଲୁ ? ଏ ଯୁବକକୁ ଆମ ଘରେ ସ୍ଥାନ ଦେବା ନା ନାହିଁ ?"

"ସ୍ଥାନ ନ ଦେଇ ଆଉ କ'ଣ କରିବା ବାବା । ଜଣେ ଲୋକର ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ତ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ । ତା କଲେ ଆମର ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ରହିବ ତ ? ମୁଁ ଭାବୁଛି ବିଷୟରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଡାକିବା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆମର ସନ୍ଦେହ କାରଣ ସବୁ କହି ତାଙ୍କର ମତାମତ ବୁଝିବା ।"

"ତୁ ଠିକ୍ କହିଛୁ ମା । ତେବେ ସେଇଆ କର । ମୁଁ ଯାଉ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ । ତୁ ସେ ଯୁବକ ବିଷୟରେ ବୁଝ ।" ଏବା

ଜନ୍ମ ବୃଦ୍ଧ ରବନାରାୟଣ ବାବୁ ଉଠିଲେ ଏବଂ ପୋଷାକ ବଦଳାଇବା ପାଇଁ ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ଗଲେ ।

ମୀନୁ କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । କଣ ସେ କରିବ କିଛି ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ । କିପରି ସେ ଯୁବକଟିର ପରିଚୟ ଜାଣିପାରିବ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ବାବା ସିନା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ କିନ୍ତୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ବା କଣ କରିବେ କିପରି ସେ ଯୁବକଟିର ସନ୍ଧାନ କରି ପାରିବେ । ଯୁବକ ଯଦି ଦସ୍ୟୁ ଭବାନ୍—ଦସ୍ୟୁ ଭବାନ୍ ଯାହାର ନାମ ସାରା ପୃଥିବୀରେ ପଡ଼ୁଛି । ଯାହାର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପରେ ସାରା ଭାରତ ଉପୁଖିତ, ତାଙ୍କୁ ବା ଧରିବେ କିପରି ? ଏପରି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅଧୀନରେ ଯଦି ଏ ଯୁବକ ଥାଏ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ବା ଜାଣିବେ କିପରି ? ଏ କଣ ଦସ୍ୟୁ ଭବାନ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟ ବା ଆଉ କାହାର ? ମୀନୁ ଭାବି କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲା ନାହିଁ, ଶୂନ୍ୟକୁ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ହଠାତ୍ ମୀନୁର ମାନସପଟରେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଉପାୟ ଖେଳିଥିଲା । ଯଦି ଯୁବକକୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଯାଏ, ତେବେ ?

ମୀନୁ ସେଠାରେ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ଯୁବକର ପ୍ରକୋଷ୍ଠକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା ।

"ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଇ ପାରେ କି ?" ମୀନୁ ପ୍ରକୋଷ୍ଠର ଦ୍ୱାରରେ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲା ।

ଯୁବକଟି ଗୋଟିଏ ନଭେଲ୍ ପଢ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ସେ ହଠାତ୍ ମୀନୁର ସ୍ୱର ଶୁଣି ଚମକି ପଡ଼ି ଉଠି ବସିଲେ ।

"ହଁ, ହଁ, ଆସନ୍ତୁ ଏ ତ ଆପଣଙ୍କର ଘର ମୀନୁ ଦେବୀ, ମତେ ଅନୁମତି ଲୋଡ଼ା କଣ ?" ଯୁବକଟି ଏତକ କହି ଟିକିଏ ହସି ଦେଲା ।

ମୀନୁ ମଧ୍ୟ ମୃଦୁ ହସ ହସି ଭିତରକୁ ଗଲା ଏବଂ ଗୋଟି ଆସନ ଦଖଲ କରି ଯୁବକର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବା ଲାଗିଲା ।

ଯୁବକଟି ମୀନୁର ଏତାଦୃଶ ଭାବ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, "ମୋ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ କଣ ଏତେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ମୀନୁ ଦେବୀ ?"

ମୀନୁ ଏକଥା ଶୁଣି ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇଗଲା । ସେ ଭାବିପାରୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ସେ ଏପରି ଏକ ଯୁବକର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା !

ଧୀରେ ଧୀରେ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳଟି ତଳକୁ ନଇଁଗଲା ଲଜ୍ଜାରେ ତାର ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳଟି ବାଳଅରୁଣ ପରି ଲାଲ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଯୁବକଟି କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ନିମେଷନୟନରେ ସେହି ଅପୂର୍ବ ଶୋଭା ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଏହିପରି କିଛି ସମୟ ନିସ୍ତବ୍ଧରେ କଟିଗଲା । ମୀନୁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ଧୀର ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲା—

"ଦେଖନ୍ତୁ ମନ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କୁ କେତୋଟି ବିଷୟ ପଚାରିବା ମୁଁ ଆସିଛି । ଯଦି ଆପଣ ମନରେ କିଛି ନ ଭାବିବେ ତେବେ

"ନା, ନା ମନରେ ଭାବିବି କଣ ? ଆପଣ ପଚାରି ପାରେ ସେଥିରେ କିଛି ନାହିଁ ମୀନୁ ଦେବୀ ।"

"ତା ହୋଇ ପାରେ ତେବେ ଆପଣଙ୍କର ଆପତ୍ତି ଥାଏ ।"

"ଆପତ୍ତି ? ମୋର ? ମୋର ଅଶ୍ରୟ ଦାତାର କନ୍ୟା ନିକଟରେ । ଅସମ୍ଭବ ! ଆପଣଙ୍କର ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି

ରନ୍ତୁ ।" ମନ ଏତକ କହି ସିଗାରେଟ୍ କେସ୍‌ରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ସିଗାରେଟ୍ ଣି ସେଥିରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲା ।

ମୀନୁ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ନୀରବ ରହି ପଚାରିଲା "ଆଚ୍ଛା, ମନ ବୁ, ସତେ କଣ ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି କଥା ମନେ ପଡୁନାହିଁ ?"

"ନାଇଁ ତ ?"

"ଆପଣଙ୍କର ଘର, ବାପ ମା, ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନ କେହି ମନେ ଡ଼ୁ ନାହାନ୍ତି ? ଆପଣ କେଉଁଠି ଥିଲେ, କେଉଁଠୁ ସେଦିନ ।ସିଲେ କିଛି ମନେ ପଡ଼ୁନାହିଁ ?"

ମୀନୁର ଏପରି ପ୍ରଶ୍ନରେ ଯୁବକର ମୁଖମଣ୍ଡଳଟି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଚିନ୍ତାର ରେଖା ଫୁଟିଉଠିଲା ସେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ କଣ ଯେପରି ଏକ ଭାବନାରେ ନିମଗ୍ନ ଇ ରହିଲା ।

ଯୁବକର ଏତାଦୃଶ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମୀନୁ ଧୀର ସ୍ୱରରେ ଚାରିଲା, "କିଛି ମନେ ପଡ଼ୁଛି କି ?"

ଯୁବକ ଧୀରେ ଧୀରେ ମୀନୁ ଆଡ଼କୁ ସକରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ତାର ନୟନରେ ଭୟର ଚିହ୍ନ ଦେଖାଗଲା ।

ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, "ନା, ନା, ମୀନୁ ଦେବୀ ମୋର ମନେ ପଡ଼ୁନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କହି ପାରିବି ନାଇଁ । ପଣ ମତେ ଭାବିବାକୁ ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ ମୀନୁ ଦେବୀ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁ କହି ପାରିବି ନାଇଁ, ଆପଣ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଚାଲିଯାଆନ୍ତୁ ।

ମୀନୁ ନିରର୍ଥକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନାଇ ରହିଲା କ୍ଷଣକ ପାଇଁ କଟି ଆଡ଼କୁ ।

ଯୁବକ ପୁଣି ଚତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, "ଆପଣ ସେପରି ଅନାନ୍ତୁ ନାହିଁ ମତେ, ମୁଁ ଆଉ ସହ୍ୟ କରି ପାରୁନାହିଁ । ବହୁତ ଆଖିରେ ଆଖି ମିଳାଇଛି । ବହୁତ କଥା କାନରେ ଶୁଣିଛି । ମୁଁ ନିଜକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ଆପଣ ଚାଲିଯାନ୍ତୁ ମୀନୁ ଦେବୀ, ଆପଣ ଚାଲିଯାନ୍ତୁ ଆପଣ—।"

ଯୁବକ ଆଉ କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ, ସେ ବନ୍ଧଣାରେ ଥରି ଥରି ବସି ପଡ଼ିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର ଚେତନା ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଗଲା ଏବଂ ମୀନୁ ଯାଇ ତାକୁ ଧରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ବଛଣାରେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା ।

ମୀନୁ ଯୁବକଟିର ଏତାଦୃଶ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି କଣ କରିବ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଯୁବକର ଭସ୍ମ ବହ୍ନିଳତ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରତିମା ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ।

—ଚାରି—

ମୀନର୍ଭା ହୋଟେଲ । ବାସ୍ତବିକ ମୀନର୍ଭା ହୋଟେଲ କଟକରେ କାହିଁକି ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଟେଲ ଦେଖିବାକୁ ବିରଳ । ଭାରତର ଯେ କୌଣସି ବଡ଼ ଖ୍ୟାତିବାନ୍ ହୋଟେଲ ସଙ୍ଗେ ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିଛି । ସବୁ ବିଷୟରେ ଏ ହୋଟେଲଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । କଟକ ସହରରେ ମହାନଦୀ ନିକଟରେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ପଡ଼ିଆ ଉପରେ ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲ ତିଆରି । ଶୀତଳ ପ୍ରାସାଦ, ବହୁତ କ୍ୱାଟର ସ୍ତେଟବଡ଼ ହୋଇ । ଲିଫ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟରେ ଉପରକୁ ତଳକୁ ଯିବା ଆସିବା କରାଯାଏ । ତଳ ମହଲରେ ଏକ ମସ୍ତବଡ଼ ଡାଇନିଂ ହଲ୍ । ତା ଛଡ଼ା ପ୍ରାଇଭେଟ

ଡାଇନିଂ ହଲ୍ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗୁଡ଼ାଏ ରହିଛି । ଧନୀକ ସଂପ୍ରଦାୟଙ୍କ ପାଇଁ ହୋଟେଲର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ସସ୍ତବଡ଼ ପାଚେରୀ । ପାଚେରୀର ଗୋଟାଏ କଡ଼ରେ ମସ୍ତବଡ଼ ଏକ ଲୁହାର ଗେଟ୍ । ଗେଟ୍ ପାଖରେ ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ଦୁଇଜଣ ଗୁର୍ଖା ଜଗୁଆଳ ସଶସ୍ତ୍ର ପହରା ଦିଅନ୍ତି । ହତା ଭିତରେ ସୁଇମିଂ ପୁଲ ଦୁଇଟା । ଟେନିସ୍ କୋଟ ଗୁଡ଼ିଏ ତା ଛଡ଼ା ହୋଟେଲରେ ମଧ୍ୟ ନାନା ପ୍ରକାର ସୌଖିନ ଖେଳର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ହୋଟେଲର ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପାର୍କ ତିଆରି ହୋଇଛି । ନାନା ପ୍ରକାର ପଦାର୍ଥରେ ହୋଟେଲଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଏହି ହୋଟେଲଟିର ଅଧିବାସୀ କେବଳ ଧନୀକ ସଂପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ରାଜା ରାଜୁଡ଼ା ବ୍ୟକ୍ତି । ଗରିବ କିମ୍ବା ସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଭିତରକୁ ପଶିବାକୁ ବାଟ ନାହିଁ ।

ହୋଟେଲର ମ୍ୟାନେଜର ଅମର ବାବୁ ବଡ଼ ସାଧାସିଧା ଲୋକ । ସେ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଆନ୍ତି । ବାହାରର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜଣା ନ ଥାଏ । ତାଙ୍କ ହୋଟେଲ ଭଲ ତ ସେ ଭଲ । ବଡ଼ ବିଚକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି । ସେହି ବୁଦ୍ଧି ବଳରେ ସେ ଏତେବଡ଼ ହୋଟେଲ ଚଳାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିବାହିତ ସେ । ବୟସ ତାଙ୍କର ପ୍ରାୟ ୨୮ ହେବ କିନ୍ତୁ ସେ ବିବାହ କରି ନାହାନ୍ତି । ସେ ବିଷୟରେ କେହି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ସେ କହନ୍ତି ଯେ ବିବାହ କରି ନିଜକୁ ଆହୁରି ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟକୁ ପୁରାଇ ଦେବାଠାରୁ ଅବିବାହିତ ରହିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର । ବହୁତ ସ୍ଥାନରୁ ବହୁତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ସେ କୌଣସିରେ ଜବାବ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । କ'ଣ ଯେ ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଭାବନ୍ତି ଏ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଖିଆଲ ।

କେହି କେବେ ଭରସା କରି ପଚାରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏ ଖିଆଲର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ?

ସେଦିନ ରବିବାର । ସକାଳ ପହରୁ ଝିପି ଝିପି ହୋଇ ବରଷା ହେଉଛି । ଆକାଶ ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ । ସମୟ ସମୟରେ ଘଡ଼ ଘଡ଼ି ଏବଂ ବିଜୁଳି ମାରି ଏକ ଅଜଣା ଭୟ ସଞ୍ଚାର କରୁଛି । ରାସ୍ତାରେ ଆଣ୍ଠୁଏ ଲେଖାଏଁ ପାଣି । ପଥଚାରୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କେତେବେଳେ କେମିତି କାର୍‌ଟାଏ କି ଗାଡ଼ିଟାଏ ରାସ୍ତାର ପାଣି ଭେଦକରି ଚାଲି ଯାଉଛି । ପୁନର୍ବାର ସେହିପରି ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଏବଂ ଭୟାବହତା ବିରାଜମାନ କରୁଛି ।

ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେଜଣ ତଳ ଡାଇନିଂ ହଲ୍‌ରେ ବସି ସୁଖାଳାପରେ ମାତିଛନ୍ତି । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନାନା ପ୍ରକାର ସୌଖୀନ ଖାଦ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ବିଦେଶୀ ବୋତଲର ମଧ୍ୟ ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୃଦୁ ଗୁଞ୍ଜନ ଏବଂ ମଧୁର କଳ କଳ ହାସ୍ୟରେ ଡାଇନିଂ ରୁମ୍‌ଟି ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ବୟମାନେ ଏ ଟେବୁଲରୁ ସେ ଟେବୁଲ୍, ସେ ଟେବୁଲରୁ ଏ ଟେବୁଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ସଲାମ୍ ପରେ ତାଙ୍କର କିଛି କିଛି ବକ୍‌ସିସ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଛି । କାରଣ ବାବୁ, ବାବୁଆଣୀମାନେ ଆଜି ଆନନ୍ଦରେ ମାତି ଉଠିଛନ୍ତି । ସବୁ ବୟମାନେ ଲାଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଯଦି ଏହି ସମୟରେ ନିଜ ନିଜର ପକେଟ୍‌କୁ ଭରି କରି ପାରନ୍ତି ।

କେତେ ବ୍ୟକ୍ତି ଡାଇନିଂ ରୁମ୍‌କୁ ନ ଆସି ନିଜ ନିଜ କ୍ୟାବିନ୍‌ରେ ରହି କୌଣସି ନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ସୌଖୀନ୍ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ।

ଯୁବକ ଏବଂ ଯୁବତୀ ଦୁଇଜଣ ଅମରବାବୁଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ।

ଅମର ନିଜର ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ରୁମ୍‌ରେ ଦୁଇଟି ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଆସନ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଦେଇ ବସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲା । ଯୁବକ ଏବଂ ଯୁବତୀ ଦୁହେଁ ଅମରକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କଲେ ।

ବିନମ୍ର ସ୍ୱରରେ ଅମର ପଚାରିଲା, "ଅଧୀନ ଆପଣଙ୍କର କି ଉପକାରରେ ଆସିପାରେ ସାର୍ ?"

ଯୁବକଟି ଯୁବତୀ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ହସି ଦେଲେ ଏବଂ ହସି ହସି କହିଲେ, "ଭୟ ନାହିଁ ଅମର ବାବୁ, ଆପଣ—।"

ଅମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏମାନେ ତା ନାମ ଜାଣିଲେ କିପରି ? ସେ ଯୁବକର କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲା: "ଆପଣ ମୋର ନାମ ଜାଣିଲେ କିପରି ସାର୍ ?"

ଯୁବକଟି ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା । ହସ ବନ୍ଦ କରି କହିଲେ, "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅମର ବାବୁ । ଏତେବଡ଼ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଟେଲର ମ୍ୟାନେଜର ଆପଣ । ଆପଣଙ୍କର ନାମ କି ଅଜଣା ରହିପାରେ ?"

ଅମର ନିଜର ବୋକାମୀ ଯୋଗୁଁ ଲଜ୍ଜା ଅନୁଭବ କଲା ।

ଯୁବକ ଅମରର ଭାବନାଟି ବୁଝି ପାରି କହିଲେ "ଆପଣ ଲଜ୍ଜା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ଅମର ବାବୁ । ହଉ, ଏଥର ଆମର ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରନ୍ତୁ । ଓହୋ ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଆମର ପରିଚୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ନିଅନ୍ତୁ ମୋର କାର୍ଡ଼ ।" ଯୁବକ ଏହା କହି ନିଜ ପକେଟ୍‌ରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ନାଁ ଥିବା କାର୍ଡ଼ ବାହାର କରି ଅମର ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରସାରିତ ହସ୍ତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ଅମର କାର୍ଡ଼୍‌ଟି ନେଇ ସେଥିଉପରେ ଥିବା ନାମକୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ମହାରାଜ ଅରବିନ୍ଦ ସିଂହ
ମୀରଗଡ଼

ଅମର ଅପଲକ ନୟନରେ ଅନାଇ ରହିଲା ମୀରଗଡ଼ର ମହାରାଜ ଏବଂ ମହାରାଣୀଙ୍କୁ । ତାପରେ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲା, "ମତେ ମାଫ୍ କରିବେ ରାଜା ସାହେବ, ମାଫ୍ କରିବେ ରାଣୀ ସାହେବା । ଆଗରୁ ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସିବା ବିଷୟରେ ଫୋନ୍ ପାଇଥିଲି, ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ରଖିଛି । ଆସନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ କ୍ୟାବିନ୍‌କୁ ନେଇଯାଏ ।"

ରାଜା ଏବଂ ରାଣୀ ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଲେ, "ଚାଲନ୍ତୁ ଦେଖିବା, ଆମପାଇଁ କି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି ।"

ଅମର ପଛେ ପଛେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଏବଂ ରାଣୀ ଶୋଭନା ଦୁହେଁ ଉଠି ଚାଲିଲେ ।

ଅମର ନିକଟର ଏକ ସୁବିସ୍ତୃତ କାବିନ୍‌କୁ ନେଇଯାଇ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଇ ଲାଇଟ୍ ଜଳାଇ ଦେଲା ।

ରାଜା ରାଣୀ ସେହି ଆଲୋକରେ କ୍ୟାବିନ୍‌ର ସାଜସଜ୍ଜା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍ ତାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦୁଇଟା ରୁମ୍ । ଦୁଇ ରୁମ୍‌ରେ ରହିଛି ବାଥ୍ ରୁମ୍ । ନବ୍ୟ ଧରଣରେ ଡାଇନିଂ ରୁମ୍ ଏବଂ ତାର ସାଜସଜ୍ଜା ଦେଖି ରାଜା ଏବଂ ରାଣୀ ଦୁହେଁ ପୁଲକିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ରାଣୀ ଶୋଭନା ଦେବୀ ଅତି ଆନନ୍ଦରେ କହି ପକାଇଲେ "ସୁନ୍ଦର । ଅମର ବାବୁ ।"

"ଆପଣଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରୁ ।"

"ଆସ୍ତୁ, ଆସ୍ତୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଜାଲ ପକାଇଲେ ମାଛ ଢଅନ୍ତୁ ଏବଂ ରାଣୀ ଭୋଜନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରନ୍ତୁ ଆସନ୍ତୁ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରାଣୀ ସାହେବାଙ୍କ କଥାରେ ଅମର ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି, ସେହିପରି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ସଲାମ ବଜାଇ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ରୂପର

ସମସ୍ୟରେ

—ପାଞ୍ଚ—

ଡେଉର

ଅମର ଚାଲିଯିବା ପରେ ରାଜା ସାହେବ ଅରବିନ୍ଦ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ବସିଲେ । କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ସେ ଦରଜା ଯାଇ ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରି ଦରଜାଟିକୁ ଭିତରୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଲେ ଏବଂ ରାଣୀ ଶୋଭନାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଚାପାଗଳାରେ କହିଲେ, "ବଡ଼ ସରଳ ଏ ଅମର ବାବୁ, ନୁହେଁ ଶୋଭନା ?"

ଶୋଭନା ଦେବୀ କଳକଳ ନାଦରେ ହସିଉଠି କହିଲେ "ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ମଧ୍ୟ ।"

"କିଏ ଶୋଭନା ?"

"କାହିଁକି, ଅମର ବାବୁ, ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ଆଉ ଏ ହୋଟେଲ୍ ଶେଷରେ ଏ କ୍ୟାବିନ୍ ।"

"ତୁମକୁ ଭଲ ଲାଗିଛି ଏ କ୍ୟାବିନ୍ ଶୋଭନା ?"

"ଲାଗିବ ନାହିଁ କି କୁହ ଅରବିନ୍ଦ । ଏପରି ସୁନ୍ଦର ରୁମ୍ ସବୁ ରାଜା ମହାରାଜାଙ୍କ ପ୍ରାସାଦରେ ଥିବା ଅସମ୍ଭବ । ଏହାକୁ ସୁନ୍ଦର କହିବ ନାହିଁ ତ କହିବ କାହାକୁ । ଏପରି କ୍ୟାବିନ୍ ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ ତ ଲାଗିବ ଆଉ କିଭଳି କ୍ୟାବିନ୍ ?"

"ତା ତ ନିଶ୍ଚୟ । ତେବେ ଏହିଠାରେ କିଛିଦିନ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ ତ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ।"

ଅମର କାର୍ଡ଼'ଟି କିଛିଦିନ ଅରବିନ୍ଦ । କିନ୍ତୁ ମୋ ମନ କ'ଣ ସ୍ୱରରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଦିନ ରହିବାକୁ । ଏହିପରି ଏକ କ୍ୟାବିନ୍‌ରେ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର, ବଡ଼ ସରଳ । ଧନର ଅଭାବ ନାହିଁ ...ଧି ରାଜ ହୁଅନ୍ତି ତେବେ ସେ ହଳାହଳମୟ ପୃଥିରୁ ଅମର ଈହିତାରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତେ ।"

ମହାରାଜ ଏବଂ ଶୋଭନା ?" ରାଜା ସାହେବ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ, "ମନେ ... ଅ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶୋଭନା । ଆମକୁ ଆମ ପଥରେ ଆଗେଇ ଯାହେବା ହେବ । ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମ ପାଇଥିବି କଣ୍ଟାକୁ ଦୂର କରି ଦେବାକୁ ହେବ Darling । ତୁମେ ଯଦି ଆସନ୍ନ ସମୟରେ ଏପରି ହୁଅ ତେବେ ଆମର ସମସ୍ତ ପ୍ଲାନ୍ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ ।"

ଅ "Alright ଅରବିନ୍ଦ । ତୁମରି କଥା ହେଲା । ଯେତେବେଳେ ତୁମର ସହଧର୍ମିଣୀ ସେତେବେଳେ ତୁମରି କଥା ମାନିଯିବା ଉଚିତ । କୁହ ତେବେ ମତେ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ?"

ତୁମେ ତ ସବୁ ପ୍ଲାନ୍ ଜାଣ । ସେହିପରି ପ୍ରୋଗ୍ରେମ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ହଁ, ମୋର ଆଉରି ଗୋଟାଏ କଥା ଅଛି । ଏହି ଅମର ବାବୁଙ୍କ ବିଷୟରେ । ସେ ବଡ଼ ସରଳ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ ଏବଂ ଆମକୁ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିନ କିମ୍ବା ଚିହ୍ନି ପାରିବନି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଆମ ପଥକୁ ଆଣିବ ।"

"କିପରି ଅରବିନ୍ଦ ? ମୁଁ କିପରି ପାରିବି ।"

"ତୁମେ ଜାଣ ନା ଶୋଭନା, ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ କାର୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତା ସାମନାରେ ଠିଆ ହେଲ—ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଲକ୍ଷିଛି ସେ ତୁମକୁ ଅପଲକ ନୟନରେ ଅନାଇ ରହିଥିଲା । ସେ ତୁମର ରୂପ ଦେଖି ଭୁଲି ଯାଇଛି Darling । ତୁମକୁ ସେହି

ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗୁବ ପକାଇଲେ ମାଛ ଯେପରି ବନ୍‌ଶୀ ଖଡ଼ା ନିକଟକୁ ଟାଣି ହୋଇ ଆସନ୍ତି, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ଦେଖିଲେ ପତଙ୍ଗ ଯେପରି ଟାଣିହୋଇ ଆସନ୍ତି, ସେହିପରି ଅମର ତୁମର ରୂପର ଫାନ୍ଦକୁ ଟାଣି ହୋଇ ଆସିବ । ତୁମ ରୂପର ପୂଜାରୀ ହୋଇ ସେ ତୁମକୁ ପୂଜା କରିବ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ତାକୁ ବଶ କରି ଆମଆଡ଼କୁ ଆଣିବାକୁ ବେଶୀ ଡେରି ଲାଗିବ ନାହିଁ ।"

"ତା କଣ ଏତେ ସହଜ Darling ?"

"ନିଶ୍ଚୟ ସହଜ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତୁମର ମାଦକତା ଭରା ରୂପ ନିକଟରେ ସେ ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯିବ । ତୁମର ପ୍ରଥମ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅମରକୁ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆଣିବା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ—"

"ଆହୁରି କରିବ ଅରବିନ୍ଦ । ଏତିକରେ କି ରକ୍ଷା ନାହିଁ ?"

"ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ତୁମେ ଶୋଭନା, ତୁମେ ପରା ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲ ? ତୁମେ ପରା ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥିଲ ? ତୁମେ ପରା ଚାହୁଁଥିଲ ଯେ ଦୁନିଆକୁ ଦେଖାଇ ଦେବ ନାରୀ କଣ କରିପାରେ ବୋଲି ? ଏତିକରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛ Darling ? ମୁଁ ଅଛି । ମନ ଦୃଢ଼ କର । ଆହୁରି ଅନେକ କାମ ବାକି ଅଛି । ଆମର ଅଭିଯାନ ସହଜ ନୁହେଁ । ବହୁଦିନର ପୁଞ୍ଜିଭୂତ ଅଗ୍ନି ଆଜି ଜଳି ଉଠିଛି । ଆମକୁ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ହେବ ଧୀରେ ଧୀରେ କରି । ପଛକୁ ଚାହିଁବାକୁ ଆଉ ସମୟ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଛି, ଚାହିଁ ଲାଭ ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତ ଦରକାର । ତାକୁଇ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ହେବ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳକୁ ।"

ଶୋଭନା ଦେବୀ ଅଧୀର ହୋଇ ଉଠିଲେ, "ଆଜ ଆଜ୍ଞା ଅରବିନ୍ଦ, ମତେ ସେ ସବୁ ବିଷୟ ଆଉ ମନେ ପକାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।"

"ସାବାସ୍ ମୁଁ ଜାଣେ ଶୋଭନା ତୁମେ ମୋ କଥାରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହେବ ନାହିଁ । ହଉ ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା ହେଉଛି ହୋଟେଲର ସମସ୍ତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ବିଷୟରେ ନଜର ଦେବା ।"

"ତା ଉପରି ସମ୍ଭବ ଅରବିନ୍ଦ ?"

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଆହୁରି କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ଏହି ସମୟରେ ବାହାର ଦରଜା ନିକଟରେ ଅମରର ପାଟି ଶୁଣିପାରି କଥା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ଏବଂ ଇସାରାରେ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ନିଜେ ଦରଜା ଖୋଲିବାକୁ ଉଠିଗଲେ ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ନିଜର ପୋଷାକ ସଜାଡ଼ି ନେଇ ଗୋଟିଏ ଶୋଫା ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

ଅମର ବାବୁ ରାଜା ସାହେବଙ୍କ ଜିନିଷପତ୍ର ଏବଂ ଖାନସମା ହାତରେ ରାତି ଭୋଜନ ଆଣି ଆସି କହିଲେ, "ବିଳମ୍ବ ହୋଇଗଲା ସାର୍ ମାଫ୍ କରିବେ । ଆପଣଙ୍କର କାର୍‌କୁ ଗ୍ୟାରେଜରେ ରଖାଇ ଦେଇଛି । ଏହି ଆପଣଙ୍କର ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ । ବୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସଜାଡ଼ି ରଖିଦିଅ । ହଁ, ରହିମ୍ ତୁମେ ଡାଇନିଂ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଖାଇବାର ସଜାଡ଼ି ରଖିଦିଅ । ଆସନ୍ତୁ ସାର୍ । ଆସନ୍ତୁ ରାଣୀ ସାହେବା ପ୍ରଥମେ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଜିନିଷ ପ୍ରଭୃତି ସଜାଡ଼ି ରଖାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଇ ଦେଉଛି ।"

'ଧନ୍ୟବାଦ' ରାଜା ସାହେବ ମୃଦୁ ସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲେ ଏବଂ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ "ଆ

arling । ତୁମର ଅମର ବାବୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ
ୁଛନ୍ତି ।"

ଶୋଭନା ଦେବୀ କଳକଳ ନାଦରେ ହସି ଉଠିଲେ "ମୋର
ମର ବାବୁ କାହିଁକି ହେବେ । ତୁମର କି ନୁହନ୍ତି ?"

Alright ଅମରବାବୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ତୁମର ଏବଂ ମୋର ।
ଅମର ବାବୁ ?

"ଆପଣଙ୍କ ଦୟାରୁ" ଅମର ଯେପରି କୃତାର୍ଥ ହୋଇଗଲେ
ଜା ସାହେବ ଏବଂ ରାଣୀ ସାହେବାଙ୍କ କଥାରେ । ଏପରି ଲୋକ
ଯେ କେବେ ହୋଟେଲ୍ ହେବା ଦିନଠାରୁ ପାଇ ନ ଥିଲେ ।

"ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଉଛି ସାର୍ ।"

ରାଜା ସାହେବ ଏବଂ ରାଣୀ ସାହେବା ରାତ୍ର ଭୋଜନ କରିବାକୁ
ସିଲେ । ଅମର ଜନିଷପତ୍ର ରଖିବାର ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ରାଜା
ାହେବଙ୍କ ଅଦୂରରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଲା ।

ରାଜା ସାହେବ ଆମ୍‌ଲେଟ ଖଣ୍ଡେ ପାଟିରେ ପୂରାଇ ପୁରାଉ
ହିଲେ, "ବାସ୍ତବିକ୍ ଅମର ବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ଗୁଣରେ ମୁଗ୍‌ଧ ।
ାବଶ୍ୟ ମୁଁ ନୁହେଁ ତୁମର ରାଣୀ ସାହେବା । ଏ କ୍ୟାବିନ୍, ଏ ସ୍ଥାନ
ାଙ୍କର ପସନ୍ଦ ହୋଇଛି । ସେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏଠାରେ କିଛିଦିନ
ହିବେ ।"

ଅମର ଧୀରେ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ସେଇଟା ରାଣୀ ମା'ଙ୍କର
ଚ୍ଛା । ଯେତେଦିନ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ସେତେଦିନ ରହି
ାରନ୍ତି । ମୋର ତ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେଦିନ ଇଚ୍ଛା
ସେତେଦିନ ରହନ୍ତୁ ।"

"ଶୁଣିଲ ତ Darling । ଅମର ବାବୁ କ'ଣ କହିଲେ । ଏଥର
ତୁମେ ଏଠାରେ ରହିପାର । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।" ରାଜା ସାହେବ

ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ । ରାଜା ସାହେବ କ'ଣ କି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ଅମରର କ୍ଷୁଦ୍ର ମସ୍ତିଷ୍କ ତାହା ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇଁ ରହିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀ ଖିଲଖିଲ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ। ସେ ହସ ସାରା ରୁମ୍‌ଟିରେ ଭରିଗଲା । ଅମରନସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇରହିଲ ସେ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ, ଏପରି ମଧୁର ହସ,ମଧୁରଭାଷା ଶୁଣିପାରି କି ନାହିଁ । ଏ କଣ କୌଣସି ମାନବୀର କଣ୍ଠସ୍ୱର ନା ଦେବୀର

"ଏହି ଦେଖ, ତୁମେ କଣ ଯେ କହିଲ ଅମର ବାବୁ ଭାବିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ନା ନା ଅମର ବାବୁ ଆପ ଏ ସବୁ ଏକ ଭାବିବେ ନାହିଁ । ରାଜା ସାହେବ ସେହିପରି ଲୋକ ଅଚ୍ଛା ଅମର ବାବୁ ଆପଣଙ୍କର କେହି ଅଛନ୍ତି ନା ଆପଣ ଏକା ?

"ମୋର ଆଉ କିଏ ରାଣୀ ସାହେବା । ବାପ ମା ମୋ ପିଲାଦିନୁ ଏ ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଏକ ବନ୍ଧୁ ନିକଟରେ ଥିଲି । ପିତୃକୁଳ କିମ୍ବା ମାତୃକୁଳରେ କେହି ନଥିଲେ ସେହି ପିତୃ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଘରେ କୋଡ଼ିଏବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତଥିଲି । ସେ ଏ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ମତେ ପୁଅ ରୂପରେ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ । କାର ତାଙ୍କର ପୁଅ କନ୍ୟା କେହି ନଥିଲେ । ସେ ସେତେ ଧ ନଥିଲେ । ଯାହାହେଉ ତାଙ୍କର ଦୟାରେ M.S.C. ପାସ୍ କଲି ଆଉ ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ଚାକିରୀରେ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା ବ୍ୟବସାୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁମତି ନେ ଏହି ହୋଟେଲ କରି ବସିଲି । ହୋଟେଲ କରିବା ପରେ ପ ପାଳିତ ପିତା ଏବଂ ମାତା ଦୁହେଁ ହଠାତ୍ ହୋଇ ଚାଲିଗଲେ କେତେଦିନ ମନକୁ ବଡ଼କଷ୍ଟ ଦେଲା । ତାପରେ ମୁଁ ଏଥିରେ ମନଯୋ

ହେଲି । ଭାଗ୍ୟଦେବୀ ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଦୟାରୁ ଆପଣଙ୍କ ପରି ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପାଇ ମୁଁ ଧନ୍ୟ ହୋଇଛି ?”

ଅମର ଏତକ କହି ଚୁପ୍ ହୋଇ ରହିଲା । ଏହା ଭିତରେ ରାଜା ସାହେବ ଏବଂ ରାଣୀ ସାହେବାଙ୍କର ଭୋଜନ ସରିଥିଲା ।

ରାଜା ସାହେବ ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ସିଗାରେଟ ଖଣ୍ଡିଏ ଲଗାଇ କହିଲେ, “ବାସ୍ତବିକ୍ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖିତ । ହଉ ଏବେମାନ ଆପଣ ଯାଇ ପାରନ୍ତି । ହଁ, କପେ କଫି ଦରକାର ରାଣୀ ଙ୍କର ଶୋଇଲା ବେଳକୁ ।”

“ଆପଣଙ୍କର ଇଚ୍ଛା” ଅମର ଏତକ କହି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା । ବସ୍ତୁ ଆସି ଖାଇବା ଟେବୁଲ ସଫା କରି ଦେଇଗଲା ।

ବସ୍ତୁ ଚାଲିଗଲା ପରେ ରାଜା ସାହେବ ଦରଜା ବନ୍ଦକରି ନିଜ ଶୋଇବା ରୁମ୍‌କୁ ଗଲେ ଏବଂ ଶୋଭନାକୁ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ଥିବାର ଦେଖି କହିଲେ, “ତୁମର ଅମର ପାଇଁ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି ନା ?”

“ବାସ୍ତବିକ, ଲାଗିବାର କଥା ।”

“ମୁଁ ଜାଣେ ଶୋଭନା, କିନ୍ତୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଦୁଃଖ କରନା । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଯାହା ଯାହା କହୁଛି ପାଇସ୍ତା କର । ଦେଖ, ଅମର ଉପରକୁ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିବ ନାହିଁ । ହଁ ବିଶିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟଟା ମୁଁ କାଲିକି ବୁଝାଇ ଦେବି ଏବଂ କାଲିଠାରୁ ତୁମେ ତୁମ ପ୍ରୋଗାମ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯିବ । ଯାଅ, କାଲିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବ । ଯାଅ ।”

“Alright Darling ତୁମରି ଇଚ୍ଛା, by by !”

“Cood night !” ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଦୁହି ହାତ ଉଠାଇ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲେ ।

ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଏକ କୁଟୀଳ ରେଖା ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇ ଗଲା ।

--ଛଅ--

ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲର ଏକ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଡାଇନିଂ ରୁମ୍ । ସେ ରୁମ୍‌ରେ ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ, ରାଣୀ ଶୋଭନା ଏବଂ ମ୍ୟାନେଜର ଅମର ତିନହେଁ ତିନିଗୋଟି ପୃଥକ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରି ବସି ଅଛନ୍ତି । ସାମନାରେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ନାନା ଜାତିର ଖାଦ୍ୟ । ସମସ୍ତଙ୍କର ହସ୍ତ ଏବଂ ମୁଖର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ଚାଲିଛି ରୁମ୍‌ଟି ନିସ୍ତବ୍ଧ । ସମସ୍ତେ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ।

ଅମର ଯେ କ'ଣ ଭାବୁଛି ସେ ଜାଣେ । ଥରକୁ ଥର ତାର ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟି ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୋଭନାର ସାଜସଜ୍ଜା ଆଡ଼କୁ ଚାଲି-ଯାଉଛି । ସେ, ସେ ରୂପର ମାଧୁରୀ ଦେଖି ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ସେ ଭାବି ପାରୁନାହିଁ ଏତେ ରୂପ, ଏତେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟିଏ ନାରୀ ନିକଟରେ ସମ୍ଭବ କିପରି ?

ଚତୁରୀ ଶୋଭନା ଆଖିରେ ଅମରର ଏ ବ୍ୟବହାର ଏଡ଼ାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସେ ଅମର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ତାର ଆୟତ ଚକ୍ଷୁ ମେଲାଇ ପଚାରିଲା, "କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଅମର ବାବୁ ?"

ଅମର ଶୋଭନାର କଥାରେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ ଲଜ୍ଜାରେ ନାଲି ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ନା, ତ ।"

"ନା ନା ନିଶ୍ଚୟ କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି । କୁହନ୍ତୁ ନା କଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ?"

ଅମର କଣ ବା କହିବ କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । କ'ଣ ବା ଉତ୍ତର ଦେବ ସେ ? ଶୋଭନାକୁ ସେ ଗୃହେଁ, ଏହା କହିବ ସେ । ଛି, ଛି, ଯେ ଷ୍ଟେଟର ରାଣୀ, ତାକୁ ଗୃହେ ଅମର ପରି ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତି ଅସମ୍ଭବ, ପୁଣି ସେ ବିବାହିତା । ନା, ନା ଅମର ତା ଭାବି ପାରେନା । କହି ପାରେ ନା ।

ଧୀର ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲା, "ଭାବିବି ଆଉ କ'ଣ ରାଣୀ ମା । ମୋ ଜୀବନର କଥା ଭାବୁଥିଲି । ସଂସାରରେ ମୁଁ ଏକା । ଦୁନିଆରେ ମୋର କେହି ନାହିଁ । ଏ ହୋଟେଲ ମୋର ଦୁନିଆ, ଏ ହୋଟେଲ ମୋର ସବୁ । ଏଇଥିରେ ମୋ ଜୀବନ କାଟିବାକୁ ହେବ । ସୁଖ ନାହିଁ, ଶାନ୍ତି ନାହିଁ, ଅତୃପ୍ତ ବାସନା ନେଇ— ।"

ହଠାତ୍ ଅମରର ସ୍ୱର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତାର ନୟନ ଯୁଗଳ ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଗଲା ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ଅମରର ଏତାଦୃଶ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଦୁଃଖିତ ନହୋଇ ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଅପଲକ ନୟନରେ ଅମରର ବିଷାଦଭରା ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇଲେ; ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠି ସେଠାରୁ ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଶୋଭନାର ଏତାଦୃଶ ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠି ଶୋଭନା ଦେବୀ ପଛେ ପଛେ ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଅମର ଯେତେବେଳେ ବାସ୍ତବ ଜଗତକୁ ଫେରି ଆସିଲା, ସେତେବେଳେ ଦେଖେ ଯେ ତାର ଅତିଥି ଦ୍ୱୟ ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ହଠାତ୍ ସେଠାରୁ ଉଠି ଚାଲିଯିବାର କୌଣସି କାରଣ ନପାଇ ସେ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତ ହୋଇ

ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମୀମାଂସା ନକରିପାରି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ନିଜ ରୁମ୍‌କୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ।

ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଅମର ନିଜ ବିଛଣା ଉପରେ ବସିରହିଲା କ୍ଷଣକ ପାଇଁ । ଅଶେଷ ଚିନ୍ତାରେ ତାର ସମସ୍ତ ଅବୟବ ଭାରି ବୋଧ ହେଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ତାର ସମସ୍ତ ଅବୟବ ବିଛଣା ଉପରେ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଅମର ସଂସାରର ସମସ୍ତ ସୁଖ ଦୁଃଖର ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

କେତେ ସମୟ ଯେ ଅମର ଏହିପରି ଶୋଇ ରହିଥିଲା ତା ସେ ନିଜେ ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହଠାତ୍ କାହାର ଏକ ମଧୁର ଏବଂ ଶୀତଳ ପରଶରେ ତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲା ।

ସେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଉଠିବସିଲା ଏବଂ ସମ୍ମୁଖରେ ରାଣୀ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଚମକି ଉଠିଲା । ଏତେ ରାତିରେ ଏକୁଟିଆ, ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ରୂପସୀ ଶୋଭନା ଦେବୀ ! ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଅମର ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ କଣ ସ୍ୱପ୍ନ ନା ସତ୍ୟ !

ଅଜାଣତରେ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ବାହାରି ଗଲା, "ରାଣୀ ମା ! ଆପଣ ?"

ଶୋଭନା ଦେବୀ ମୁଚୁକି ହସି କହିଲେ "ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ଅମର ବାବୁ ?"

"ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁନି ରାଣୀ ମା । ଅସମ୍ଭବ ମନେ କରୁଛି ।"

ଶୋଭନା ଦେବୀ ହସି ଉଠିଲେ ।

"ଅସମ୍ଭବ କିଛି ନୁହେଁ ଅମର ବାବୁ । ଦୁନିଆରେ ସବୁ ସମ୍ଭବ । ହଁ, ମୁଁ ବସିପାରେ କି ?"

ଅମର ଦେଖିଲା ଯେ ରାଣୀ ମା ସେତିକବେଳକୁ ତା ବିଛଣା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେ ନିଜକୁ ଅପମାନିତ ମନେକରି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଉଠୁ ଉଠୁ କହିଲା—

"ମାଫ୍ କରିବେ ରାଣୀ ମା । ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଇଛି ।" ନିଜ ରୁମ୍‌ର ଏକ ଦାମିକା ଚୌକି ଦେଖାଇ ଦେଇ କହିଲା, "ବସନ୍ତୁ ରାଣୀ ମା । ମୁଁ ଏହି ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଛି ।"

ଅମରର ଏତାଦୃଶ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଶୋଭନା ଦେବୀ ହସି ଉଠିଲେ ଏବଂ ଅମର ପ୍ରଦତ୍ତ ଆସନରେ ଉପବେଶନ କରୁ କରୁ କହିଲେ, "ଆପଣ ବଡ଼ ଅସ୍ଥିର ହେଉଛନ୍ତି ଅମର ବାବୁ । ମୋର ଉପସ୍ଥିତି ଦେଖୁଛି ଆପଣଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟମାନ ବୋଧ ହେଉଛି । ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି । ତା ଅପେକ୍ଷା ମୋର ଏଠାକୁ ନ ଆସିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।"

ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ଏ କଥା ଶୁଣି ଅମର ପ୍ରତିଉତ୍ତର କହିଲା, "ସେ କଥା କହନ୍ତୁ ନାହିଁ ରାଣୀ ମା । ଆପଣ ଯାହା ଭାବୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତା ଭାବୁନାହିଁ । ବରଂ ଆପଣଙ୍କ ପରି ମହତ୍ତି ନାରୀ ସେବା କରି ପାରିଲେ ମୁଁ ଧନ୍ୟ ହେବି । ଆପଣ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ମୁଁ ଆସୁଛି ।"

ଅମର କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ଏବଂ ଶୋଭନା ଦେବୀ ଅମରର ଗତି ପଥକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ହଠାତ୍ କଣ ଭାବି ଶୋଭନା ଦେବୀ ନିଜ ଆସନରୁ ଉଠି ଅମରର ରୁମ୍‌ଟି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସୁନ୍ଦର ରୁମ୍‌ଟିଏ । ସୁନ୍ଦର ତାର ସାଜସଜ୍ଜା । ଖୁବ୍ ସାଧାସିଧା ଭାବରେ ରୁମ୍‌ଟି ସଜ୍ଜିତ ଏବଂ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦାମିକା ଏକ ପଲଙ୍କ । ତା ଉପରେ ନରମ ଗଦି ବିଛଣା ଯେଉଁଥିରେ ଅମର ଶୋଇଥିଲା । ରୁମ୍‌ର

ଗୋଟିଏ କଣରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଡିଜାଇନର ଡ୍ରେସିଂ ଟେବୁଲ । ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଏକ ଦାମିକା ଗୋଲ ଟେବୁଲ ଏବଂ ତାର ଚାରି ପାଖରେ ଚାରୋଟି ଦାମିକା ଚୌକି । ଏକ କୋଣରେ ଏକ ଚିରଖା ଟେବୁଲ । କ୍ଷୁଦ୍ର କନ୍ଦୁ ସଜ୍ଜିତ । ଏକ କାଚର ଆଲମାରୀ । କେତେକ ଦାମିକା ଜିନିଷ ଏବଂ ପୋଷାକରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଆଲଣା । ସେଥିରେ ଲୁଗାପଟା ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଦକ୍ଷିଣ-ପଟେ ଦୁଇଟା ବଡ଼ ବଡ଼ ଝରକା । ପଛ ପଟେ ବଗିଚା । ଭେଲ୍‌ଭେଟ୍ କନାର ସ୍କ୍ରୀନ୍ । ପବନ ଖୁବ୍ ଦେଉଛି ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟରେ ଘରର ସମସ୍ତ ସାଜ ସଜ୍ଜାକୁ ଦେଖି ନେଇ ଚୁପ୍ ଚାପ ନିଜ ଆସନରେ ବସି ରହିଲେ ।

ଏହା ମଧ୍ୟରେ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ଅତୀତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଠିକ୍ ସମୟରେ ଅମର ନିଜେ କଫି ତିଆରି କରି ଆଣି ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

ଅମରକୁ କଫି ତିଆରି କରି ଆଣିବାର ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ, "ଏ କଣ ଅମର ବାବୁ ! ଆପଣ ନିଜେ—?"

"ହଁ, ରାଣୀ ମା । ଏଥିରେ ମୋର କୌଣସି କଷ୍ଟ ନାହିଁ ବରଂ ଆପଣଙ୍କର ସେବା କରିପାରୁଛି ବୋଲି ଧନ୍ୟ ମନେ କରୁଛି; ନିଅନ୍ତୁ," କହି ଅମର ଗୋଟିଏ କପ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ମୃଦୁ ହସ ହସି କହିଲେ, "ବାଃ, ଆଜି ତୁମେ ଅମର ବାବୁ ? ତୁମେ ନ ଖାଇଲେ ମୁଁ ଖାଇବି ନାହିଁ ।"

ଅମର ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର କଥାରେ ହୃଦୟରେ ଏକ ଅପୂର୍ବ ଶିହରଣ ଅନୁଭବ କଲା । ସେ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ବିନୀତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ପିଉଛି । ଆପଣ ପିଅନ୍ତୁ ।"

ଅନ୍ୟ ଏକ କପ୍‌ରେ କଫି ନେଇ ଅମର ପିଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ହଠାତ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀ କହି ଉଠିଲେ, "ଆଚ୍ଛା ଅମର ବାବୁ ଏ ସଂସାର, ଏ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଏ ସବୁ କ'ଣ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ।"

ଅମର କଫି ପିଉ ପିଉ କହିଲା, "ସେ କଥା କାହିଁକି ରାଣୀ ମା ? ମୋର ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ କାହିଁ ?"

"ସେ ଭାଗ୍ୟ ତୁମର ନାହିଁ, ତା ମାନେ ? ତୁମର କଣ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ?"

"କାହାର ଇଚ୍ଛା ନଥାଏ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ।"

"ତେବେ ?"

"ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ରାଣୀ ମା ? ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ଯେ ଉପଭୋଗ କରାଯାଏ ତା' ତ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତ ସୁବିଧା ସବୁ ଦରକାର ହୁଏ ।"

"ତୁମର କ'ଣ ଅସୁବିଧା ଅମରବାବୁ ?"

"ଆଉ ସୁବିଧା କାହିଁ ରାଣୀ ମା ?" ଅମରର ସ୍ୱରରେ ବ୍ୟଥିତ ହୃଦୟର ନିଦର୍ଶନ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ କପ୍‌ଟି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି ଦେଇ କହିଲେ "ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ଅମର ବାବୁ ?"

"ଆପଣ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ ରାଣୀ ମା । ଆପଣ ଧନୀ, ଧନଦୌଲତ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଭରି । ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣ ଭରପୁର, କ'ଣ ଆପଣଙ୍କର ଅଭାବ ଯେ ବୁଝି ପାରିବେ ?"

"ଏ ସବୁ କ'ଣ କହୁଛ ଅମର ବାବୁ ? ଓଃ, ବୁଝିଲି ।"

ହଠାତ୍ ରାଣୀ ମା ହସି ଉଠିଲେ । ଅମର ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ହସର କାରଣ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇ ରହିଲା ।

କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା ।

ହଠାତ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀ ହସ ବନ୍ଦ କରି ଅମର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଗମ୍ଭୀର ଅଥଚ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ତୁମେ ଧନ ଚାହଁ ଅମର ବାବୁ । ହଜାର, ହଜାର, ଲକ୍ଷ, ଲକ୍ଷ, କୋଟି କୋଟି ? ଅମର ବାବୁ ଆପଣ ଚାହାନ୍ତି ଆମପରି ସୁଖ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ରହିବାକୁ, ବିଳାସର ଶେଷ ସୀମାକୁ ଚାଲିଯିବାକୁ, ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଗର୍ବରେ ଛାତି ଫୁଲାଇ ଚାଲିବାକୁ ? ଉତ୍ତମ, ତେବେ ଶୁଣ ।'

ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ସ୍ୱରରେ ଆଦେଶର ଚିହ୍ନ ଏବଂ ନୟନରେ ହିଂସ୍ରକର ଜ୍ୟୋତି ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

ହତଭାଗ୍ୟ ଅମର ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ "ଏ କଣ ? ଏ ସ୍ୱର ଆସିଲା କେଉଁଠୁ, ଏ ଜ୍ୟୋତି ବାହାରିଲା କିପରି ?"

ଯନ୍ତ୍ର ଚାଳିତ ପରି ସେ ଆଗେଇ ଆସିଲା ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ନିକଟକୁ ଧୀରେ; ଧୀରେ ।

ଆହୁରି ନିକଟକୁ । ତାର ନୟନ ମିଳିତ ହୋଇଗଲା ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ନୟନରେ । ନିଷ୍ପଲକ ନେତ୍ରରେ ସେ ଅନାଇ ରହିଲା ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ।

—ସାତ—

ତା ପରଦିନ । ସକାଳର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ଅମର ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସି ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ରୁମ୍ ନିକଟରେ ଠିଆହେଲା । ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଏବଂ ରାଣୀ ଶୋଭନା ଦେବୀ କ'ଣ ଏ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଅମରକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ଦୁହେଁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

"ଆସନ୍ତୁ; ଆସନ୍ତୁ ଅମର ବାବୁ" କହି ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ନିଜେ ଆସନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଦରଜା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ଏବଂ ଅମରଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେଇ ନିଜ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଆସନରେ ବସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ଅମର ଯନ୍ତ୍ର ଚାଳିତ ପରି ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ପାଳନ କରି ସାରିଲା ପରେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆସନରେ ଉପ-ବେଶନ କରୁ କରୁ କହିଲେ, "କାଲି ରାତିର ଘଟଣା ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ମାନେ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ ଅମରବାବୁ । ଆପଣଙ୍କ ମନରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଆମର ଆଦୌ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ-ମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଆପଣ ଯେ ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ସେଥିପାଇଁ ରାଣୀ ମା ଏବଂ ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗୁଛୁ । ଆଶାକରେ ଆପଣ ଆମକୁ କ୍ଷମା ଦେଇ କୃତାର୍ଥ କରିବେ ।"

ଅମର ରାଜା ସାହେବଙ୍କର ଏକଥା ଶୁଣି ମନେ ମନେ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ସେ ଅପଲକ ନୟନରେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇ ତା ପରେ ତାର ଦୃଷ୍ଟି ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଲା । ସେ କ୍ଷଣକାଳ ପାଇଁ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ନୟନକୁ ଅନାଇ ରହିଲା । କ୍ରମେ ଅସହ୍ୟ ହୋଇ ଉଠିଲା ତାର ସେ ଚାହାଣୀ । ଧୀରେଧୀରେ ଅମର ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ନୁଆଁଇ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଲା ।

ପୁନର୍ବାର ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ କହିଲେ, "ଆପଣ ତା ହେଲେ ଆମକୁ କ୍ଷମା କରିପାରି ନାହାନ୍ତି ?"

ରାଜା ସାହେବଙ୍କର ଏ କଥାରେ ଅମର ଧୀରେ ଧୀରେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଟେକିଲା ଏବଂ କରୁଣ ନୟନରେ ଅନାଇ କହିଲା, "ମାଫ୍ କରିବେ ରାଜା ସାହେବ । ଆପଣ ଯେ କ'ଣ ଦୋଷ କରିଛନ୍ତି ମୁଁ

ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ । ମୋର ମନ ବି ଦୁଃଖ ହୋଇନାହିଁ । ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ବରଂ ମୁଁ କ୍ଷମାର ପାତ୍ର; କାରଣ ମୁଁ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅବହେଳା କରିଛି । ଆଶାକରେ ଆପଣ ମୋତେ ସେଥି ପାଇଁ କ୍ଷମା ଦେବେ ।"

ଅମରର ଏତାଦୃଶ ବ୍ୟବହାରରେ ଦୁହେଁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ହସି ଉଠିଲେ ।

ହସୁ ହସୁ ଶୋଭନା ଦେବୀ କହି ଉଠିଲେ, "ନା, ନା, ତୁମେ ଅମର ବାବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେପରି ଲାଗନାହିଁ । ସେ ବେଶୀ ମନ ଦୁଃଖ କରିବେ । ଆଚ୍ଛା ଅମର ବାବୁ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ସେ ସବୁ କଥା । ଆସନ୍ତୁ ଆଜି କିଛି ଆମୋଦ କରିବା ।"

ରାଣୀ ଶୋଭନାଙ୍କର ଏତାଦୃଶ କଥା ଶୁଣି ଅମରର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଫେରି ଆସିଲା । ସେ ନିଜ ଆସନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି କହିଲା, "କହନ୍ତୁ ରାଣୀ ମା ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ଇଚ୍ଛା ।"

ହଠାତ୍ ରାଜା ସାହେବ କହି ଉଠିଲେ, "ଦେଖନ୍ତୁ ଅମର ବାବୁ ମୋର ଆଜି ଗୋଟାଏ କାମରେ ବାହାରକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଫେରୁ ଫେରୁ ବୋଧହୁଏ ଦୁଇ ତିନି ଦିନ ବିଳମ୍ବ ହେବ । ମୋର ଫେରିବା ଯାଏ ରାଣୀ ମା ଏହିଠାରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବେ । ଏଣୁ ମୋତେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦେଇ ତୁମେ ତୁମ ରାଣୀ ମାଙ୍କୁ ଆମୋଦ କରାଉଥାଅ । ମୁଁ ଫେରି ଆସିଲେ ସେ ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦରେ ଯୋଗ ଦେବି ।"

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ରାଣୀ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ମୃଦୁ ହସ ହସି ପୁଣି ଅମର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ ଫେରାଇଲେ ।

ଅମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା, "କାହିଁ ମତେ ଏ ବିଷୟରେ ଆପଣ ଆଗରୁ କିଛି ଜଣାଇ ନ ଥିଲେ ?"

ମୋର ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ଥିଲା । ଆଜ ସକାଳୁ ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ତାରିଖ ଦେଖି ଦେଖି ।

"ଆଜ ନ ଗଲେ କ'ଣ ହେବ ନାହିଁ ?"

"ନା, ଅମର ବାବୁ, ଆପଣ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୋର ଯିବାରେ ବା ରାଣୀ ମାଙ୍କର ରହିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ଯୋଗ୍ୟ ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ହସ୍ତରେ ରାଣୀ ମାଙ୍କର ଭାର ନ୍ୟସ୍ତ କରି ଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମୋର ଭାବନା ନାହିଁ ।"

"ଏ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ରାଜା ସାହେବ । ଏଇଟା ତ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ତେବେ, ମୁଁ ଆଜ ଗୋଟାଏ ପାର୍ଟିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଥିଲି ହୋଟେଲରେ । ସେଥିରେ ଆପଣ ଏବଂ ରାଣୀ ମା ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ ମୁଁ କୃତବାଧିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ଯେତେବେଳେ ଏକାନ୍ତ ଯିବାର ଇଚ୍ଛା, ସେଥିପାଇଁ ଆଜ ପାର୍ଟିଟା ବନ୍ଦ କରାଇ ଦେଉଛି ।"

"ନା, ନା ତା ହୋଇ ପାରେ ନା-ଅମର ବାବୁ, ରାଣୀ ମା ଯେତେବେଳେ ଅଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାବନା କାହିଁକି । ସେ ମୋ ତରଫ୍ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏ ପାର୍ଟିକୁ ସଜୀବ କରିବେ । ମୋ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ଏତେ ବଡ଼ ଆୟୋଜନ ନଷ୍ଟ କରିବେ କାହିଁକି ?"

"ନା, ଆଉ ନଷ୍ଟ କ'ଣ ତେବେ ଏଇ ଯା—"

"ଓଃ, ବୁଝିଛି । ଆଚ୍ଛା, ହେଉ, ମୁଁ ତେବେ ମୋର ପ୍ରାଣ-ପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବି କାଲି ଫେରି ଆସିବାକୁ । କା'ଲି ପାଇଁ ତେବେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଥାଉ ।

"ହଉ, ସେଇଆ କରିବି । ତେବେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ମୁଁ କଫି ତିଆରି କରାଇ ଆଣେ ।"

ଆମର୍‌ ଆଉ କାହାରିକୁ କିଛି କହିବାର ସମୟ ନ ଦେଇ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ।

ଅମର ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଦରଜାଟି ଭିତରକଡ଼ୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଲେ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ରାଣୀ ଶୋଭନାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ।

"ସୁନ୍ଦର ଶୋଭନା, ଅତି ସୁନ୍ଦର । ଖୁବ୍‌ ଆଗେଇ ଯାଇଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶେଷ ଆହୁତି ନିକ୍ଷେପ କରି ଏଠାରୁ ପଳାୟନ କରିବାକୁ ହେବ । ସେ ଭାର ତୁମ ଉପରେ, ବୁଝିଲ ଶୋଭନା । ମୁଁ ଯାଉଛି । ଠିକ୍‌ ରାତି ୨ଟା ସମୟରେ ଏହି ବଗିଚାର ପଛପଟ, ଠିକ୍‌ ଏହି ଘର ସାମନା ପାଚେରି ପାଖରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବି କାର୍‌ ନେଇ । ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏଠାରୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ । ବୁଝିଲ, ତାହେଲେ ଠିକ୍‌ ରାତି ୨ଟା ପୂର୍ବରୁ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବ । ଯେମିତି ଦେଖିବ ଔଷଧ ଧରି ଆସିଛି କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ଏ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ତା ହାତରେ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଇ ଅବିଳମ୍ବେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିବ । ତୁମର ସୁଟ୍‌କେଶ ଖଣ୍ଡିକ ଛଡ଼ା ଆଉସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନେଇ ଯାଉଛି । ସାବଧାନ ।" ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଏତକ ଏକ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ ରାଣୀ ଶୋଭନାଙ୍କ କାନ ପାଖରେ କହିଲେ ।

"କିନ୍ତୁ— ।"

"ନା, ନା କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ ଶୋଭନା । ତୁମେ ବୁଝୁନା କାହିଁକି ? ଆମକୁ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ନିଅ ।" କହି ପୂର୍ବୋକ୍ତ କାଗଜଟି ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ପ୍ରସାରିତ ହସ୍ତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ଏକ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ପକାଇ କହିଲେ, "ଉତ୍ତମ, କିନ୍ତୁ ଏ ମୋର ଶେଷ ।"

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ କ୍ରୂର ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ।

"ମୁଁ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ ଶୋଭନା ଦେବୀ । ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେବ ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାନ୍ ।"

"ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାନ୍ । ଆଚ୍ଛା ଅରବିନ୍ଦ । ଦେଖିବି ତୁମର ସେହି ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାନ୍‌ର ଶକ୍ତି କେତେ । ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ, ରୂପସୀ ଶୋଭନା ନିକଟରେ ତାର ଦମ୍ଭ ଶକ୍ତି ପରୀକ୍ଷା କରିନେବି । ଉତ୍ତମ୍ ଅରବିନ୍ଦ । ମୁଁ ଜାଣେନା ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାନ୍ କିଏ ? କିନ୍ତୁ ତା ଅଧୀନରେ ଏପରି ଏକ ପାଶବିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଛି ଯେଉଁଥିରେ କି ମୋର ନାରୀ ଧର୍ମକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରି ଦେଇଛି । ତେବେ ଏହି ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅରବିନ୍ଦ ଯେଉଁଦିନ ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାନ୍‌କୁ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ପାଇବି ସେଦିନ ତାର ଶକ୍ତି ପରୀକ୍ଷା କରିବି । ମୋର ଏ— ।" ଶୋଭନା ଦେବୀ ଆଉ କହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ନିଶ୍ୱାସ ପରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରି ବସିଲେ । ନୟନ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତର ହୋଇ ଉଠିଲା । ମୁଖରୁ ତାଙ୍କର ଗରମ ପବନ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

"ତୁମେ ଅତ୍ୟଧିକ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠୁଛ ଶୋଭନା ଦେବୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ନୁହେଁ । ସମୟ ଆସୁ, ତାପରେ । ହଁ, ମନେରଖ, ଅମର ବାବୁଙ୍କର ଆସିବା ସମୟ ହୋଇଗଲା । ଦେଖ, ଶାନ୍ତ ହୁଅ ଶୋଭନା ଦେବୀ । ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଭବିଷ୍ୟତ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ କ୍ଷଣିକ ମଧ୍ୟରେ ।"

ହଠାତ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀ ହସି ଉଠିଲେ । ହସ ବନ୍ଦକରି କହିଲେ, "ଉତ୍ତମ, ମୋର ସବୁ ମନେ ରହିଲା । ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଅ ।"

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦ ଦରଜାଟି ମେଲାଇ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ ଏବଂ ଫେରି ଆସି କହିଲେ, "ତୁମେ ସଜାଡ଼ ହିଅନା ! ଅମର ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହୋଇପାରେ ।"

ଶୋଭନା ଦେବୀ ଏକ ଅପୂର୍ବ ଭଙ୍ଗୀରେ ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଅନାଇ କହିଲେ, "ଆଚ୍ଛା ।"

ସେ ଯାଇ ବେଡିଙ୍ଗ୍ ଏବଂ ସୁଟ୍‌କେଶ ବନ୍ଧାବନ୍ଧ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ନିଜର ଦରକାରୀ ଜିନିଷପତ୍ର ରଖି ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଜାଡ଼ି ଦେଇ କହିଲେ "ପ୍ରସ୍ତୁତ ।"

"ଉତ୍ତମ ।"

"ହିଁ, ଦେଖାଅ, ଓ୍ୱାଚ୍‌ଟା ମିଳାଇ ଦିଏ ।"

ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କର ଓ୍ୱାଚ୍ ମିଳାଇ ରଖିଲେ ।

ଏହି ସମୟରେ ଅମର କଫି ହସ୍ତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କଫି ରଖି କହିଲା, "ନିଅନ୍ତୁ ରାଜା ସାହେବ, ନିଅନ୍ତୁ ରାଣୀ ମା । ହିଁ ଆପଣଙ୍କର କାର୍ ବାହାର କରାଇ ରଖାଇଛି ଗେଟ୍ ନିକଟରେ । ଆଉ ବିଏକୁ ଡାକି ଦେଉଛି ଆପଣଙ୍କର ଜିନିଷ ପତ୍ର ନେଇଯିବ । ଆପଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାନ୍ତୁ ।"

ଏହାକହି ଅମର ବିଏକୁ ଡାକିବାକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ଏବଂ ଅନତି ବିଳମ୍ବରେ ବିଏକୁ ଡାକି ପୁନର୍ବାର ପ୍ରବେଶ କଲା । ବିଏ ରାଜା ସାହେବଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ଜିନିଷ ପ୍ରଭୃତି ନେଇ କାରକୁ ଉଠାଇ ଗଲା ।

ବିଏ ଚାଲିଗଲା ପରେ ରାଜା ସାହେବ ଅମର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଯାଉଛି ଅମର ବାବୁ । ୨।୩ ଦିନରେ ଫେରି ଆସିବା । Good by darling Wish your success, by, by.

ରାଜା ସାହେବ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ଇସାରା କଲେ । ସେ ଇସାରା ପାଇ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଝୁର ହସ ଫୁଟି ଉଠିଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ହସ, ତାପରେ ଆନନ୍ଦର ହସ ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା ।

ରାଜା ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଅମର ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଗଲା ।

କେହି ଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ ସେ ହସ । କିମ୍ବା ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।

—ଆଠ—

ସେହିଦିନ ଅମାବାସ୍ୟା । ରାତ୍ରର ଘନ ଅନ୍ଧକାରରେ ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । ଜଗତ ସୁପ୍ତ । ସହରର ସମସ୍ତେ ନିଦ୍ରା-ଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ନିଜ ନିଜ କୁଟୀର ମଧ୍ୟରେ ଶୟନ କରିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସାରାଦିନର କ୍ଲାନ୍ତି, ଅବସାଦ, ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ସେହି ଦେବୀଙ୍କ କୋଳର ପରଶ ପାଇ । କିନ୍ତୁ—

ରାତି ୨ଟା । ଠିକ୍ ଦୁଇଟା ସମୟରେ ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲର ପଛପଟରେ ଏକ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ଆସି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ଅନ୍ଧକାରରେ ସେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ପାଚେରୀ ନିକଟରେ ଥିବା ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଦରଜାକୁ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲା । ଠିକ୍ ତା ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ଏକ କଳାରଙ୍ଗର କାର୍ । ସେ ଧୀର ପଦରେ ଆସି କାର୍ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

“ଅରବିନ୍ଦ !” ସେ ଧୀରେ ଅଥଚ ଦ୍ରୁତ ସ୍ୱରରେ ଡାକିଲା ।

କାର୍ ଭିତରୁ କାହାର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା "ପଛ ସିଟ୍‌ର ଦୁଆର ମେଲାଅଛି । ଭିତରକୁ ଆସି ଦରଜା ବନ୍ଦକର ଶୀଘ୍ର ।"

"ଏ ତ ଅରବିନ୍ଦର ସ୍ୱର ନୁହେଁ । ତେବେ ଏ କିଏ ? ଗୁପ୍ତା-ମୂର୍ତ୍ତି ଓରଫ୍ ଶୋଭନା ଦେବୀ ବିସ୍ମିତ ନହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ପୁନର୍ବାର ସେହି ସ୍ୱର କର୍କଶ ସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ବିଳମ୍ବ ହେଉଛି ଶୋଭନା ଦେବୀ, ଅରବିନ୍ଦ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ । ମୋତେ ଆଦେଶ ହୋଇଛି ତୁମକୁ ନେଇ ଯିବାକୁ । କାଳ ବିଳମ୍ବ ନକର ଶୀଘ୍ର ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଯାଅ ।" ଏହା କହି ଅଦୃଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି କାର୍‌ରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ ନିଜର ଓଭରକୋଟ୍ ଭିତରେ ହାତଟି ପୂରାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୁହାର ଜିନଷକୁ ଚିପି ଧରିଲେ । ଅନ୍ଧକାରରେ ତାଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଏକ କ୍ରୁର ହସ ଫୁଟିଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ସେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଲେ ।

ବସିବା ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କାର୍‌ଟି ସେହି ଅନ୍ଧକାର ଗଳିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ଶୋଭନା ଦେବୀ କାର୍‌ଟିରେ ବସି ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲେ କିନ୍ତୁ ସମ୍ମୁଖ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କୁ ଆଉ କୌଣସି ଆଡ଼ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ସେ ଅନୁମାନ କଲେ ଯେ କାର୍‌ର ଚାରିପାଖ ଏକ କଳା ସ୍କ୍ରୀନ୍‌ରେ ଆବୃତ ହୋଇଛି । ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଚାଳକ ବିନା ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଚାଳକକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ କିନ୍ତୁ ଚାଳକର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ମୂର୍ତ୍ତି ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ । କାର୍‌ଟି ଚାଲିଛି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ । ଯେପରି ଏକ ଭୌତିକ କାର୍ ଚାଲିଥାଏ ।

ବିଗତ କେତେଦିନର ସ୍ମୃତି ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କର ମାନସ-ପଟରେ ଖେଳିଉଠିଲା । ତାଙ୍କର ମାନସପଟରେ ଜାଗିଉଠିଲା ଅମରର ମଧୁମୟ କମନୀୟ ମୁଖମଣ୍ଡଳଟି । ଏପରି ଏକ ସରଳ ଯୁବକକୁ ସେ ସାମାନ୍ୟ ଏକ ଉତ୍ତେଜନାରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ ପେଲିଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବିକ୍ କଣ ନକଲେ ସେ । କ'ଣ ବା କରିଥାନ୍ତେ ଆଉ । ତାଙ୍କର କ୍ଷମତା ଆଉ କ'ଣ ଥିଲା । ସେ ଯେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ହାତରେ ଯନ୍ତ୍ର ଭଳି କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଯାହାର ରୂପ ସେ ଦିନେ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି, କିଏ ସେ ଦସ୍ୟୁ ରୁସ୍ତାନ୍ । କିପରି ତାର ରୂପ । କ'ଣ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଥରେ ଯଦି ସେ ଦସ୍ୟୁ ରୁସ୍ତାନ୍‌କୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଆନ୍ତେ ତେବେ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତେ ତାର ଏ କାର୍ଯ୍ୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ଆଉ ଏହାର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିଦାନ କଣ ? କିନ୍ତୁ କିପରି ? କିପରି ସେ କରିପାରିବେ ତାହା । ତାଙ୍କୁ ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଦସ୍ୟୁ ରୁସ୍ତାନ୍ କିଏ, ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ଅଦୃଶ୍ୟରେ ରହି ବି ତାର ଶକ୍ତିବଳରେ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇ ପାରୁଛି । ତା' ତାଙ୍କୁଇ କାହାର କରିବାକୁ ହେବ, ଜୀବନ ବିନିମୟରେ ମଧ୍ୟ ।"

ମନେ ମନେ ହସି ଉଠିଲେ ଶୋଭନା ଦେବୀ ।

ହଠାତ୍ ଏକ ଝାଙ୍କୁଣୀ ଖାଇ ଶୋଭନା ଦେବୀ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ ସମ୍ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ କାର୍‌ଟି ଏକ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଫାଟକ ଦେଇ ହତା ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ସେ ବୁଝି ପାରିଲେ ଯେ ସେ ନିଜର ସ୍ଥାନକୁ ଆସି ସାରିଛନ୍ତି ।

କାର୍‌ଟି ଆସି ଏକ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାସାଦ ନିକଟରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ଶୋଭନା ଦେବୀ ଦେଖିଲେ ଯେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅରବିନ୍ଦ ।

ମୃଦୁସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲା ଅରବିନ୍ଦ ।

"ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହିଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ରାଣୀ ଶୋଭନା ଆସ ।"

ଅରବିନ୍ଦ ହାତଟି ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ଶୋଭନା ଆଡ଼କୁ । ଶୋଭନା ହାତ ଧରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇଗଲା ଦରଜା ନିକଟକୁ । ସେଠାରେ ଅରବିନ୍ଦ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ସୁଇଚକୁ ଟିପି ଧରିଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ନାଲି ଆଲୋକ ଜଳିଉଠି ଲିଭିଗଲା । ତା ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦରଜାଟି ଖୋଲିଗଲା ।

ଦୁହେଁ ସେ କକ୍ଷ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା କ୍ଷଣି ଦରଜା ବି ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଅନ୍ଧକାର ଘର ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ଦୁହେଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ । ପରକ୍ଷଣରେ ଅରବିନ୍ଦ ହାତରେ ଥିବା ଟର୍ଚ୍ଚଟି ତିନଥର ଜଳିଉଠି ଲିଭିଗଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗୃହଟି ଏକ ନୀଳ ଆଲୋକରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ ସେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଟେବୁଲ ଏବଂ ସେହି ଟେବୁଲରେ ଦୁଇଟା ଥଳି ଥୁଆ ହୋଇଛି ।

ଦୁହେଁ ସେହି ଥଳି ଦୁଇଟି ଆଡ଼କୁ ଅପଲକ ନୟନରେ ଅନାଇ ରହିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ଅଦୃଶ୍ୟରୁ ଏକ ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ।

"ପ୍ରିୟ ଅରବିନ୍ଦ ଆଉ ଶୋଭନା ଦେବୀ । ତୁମେ ଦୁହେଁ, ତୁମ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ କରି ଆସିଛ ଦେଖି ସୁଖୀ ହେଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ପୁରସ୍କାର ସ୍ୱରୂପ ଦୁଇ ଥଳିରେ ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଇଁ ଭାଗରେ ୫୫୦୦୦୯ ଲେଖାଏଁ ରଖିଛି । ଦୁହେଁ ତାକୁ ନେଇ ନିଜ ନିଜ ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରକୋଷ୍ଠକୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ଚାଲିଯାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି କାମ ନାହିଁ । ଯାଅ

ବିଶ୍ରାମ ନେବ । ହଁ, ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା । ଶୋଭନା ଦେବୀ, ସାବଧାନ ! ତୁମକୁ ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁଛି, ତୁମେ ଦସ୍ୟୁ ରକ୍ତାନ୍ କିଏ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ଜାଣିବାକୁ ମନରେ ପୋଷଣ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ସାବଧାନ ! ଦସ୍ୟୁ ରକ୍ତାନ୍‌କୁ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଏ ଧରାରେ ଆଉ ନଥିବ । ଏଣୁ ତା ବିଷୟରେ କୌତୁହଳ ପ୍ରକାଶ ନ କରି ତୁମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଅ । ଭବିଷ୍ୟତ୍ ତୁମରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳମୟ ହେଉ । ନଚେତ ଶାସ୍ତି—ମୃତ୍ୟୁ । ଯାଅ ।"

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗୃହଟି ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ପରକ୍ଷଣରେ ଏକ ନୀଳ ଆଲୋକ ଜଳି ଉଠିଲା । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାହିଁ ହସି ଉଠିଲେ ଏବଂ ନିଜ ନିଜର ପ୍ରଦତ୍ତ ପ୍ରକୋଷ୍ଠକୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ପୂର୍ବ ପରିଚିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଜ୍ଞାନିକ ବୃଦ୍ଧ ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ରଙ୍କ ପ୍ରାସାଦର ପଛ ପାଖ ପାଚେରୀ ନିକଟରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଅମର । ସେ ଅନ୍ଧାରରେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ପାଚେରୀ ଡେଇଁ ଆଗେଇ ଆସିଛି ପଛକଡ଼ ବଗିଚା ରାସ୍ତା ଦେଇ । ହଠାତ୍ କା'ର ମୃଦୁ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ସେ ଚମକି ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଯୁବକ, ସମ୍ମୁଖ ଯୁବକଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଛି "କିଏ ଅମରବାବୁ ।"

ଅମର ଧୀର ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଇଛି । ଦୁହେଁ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ପ୍ରାସାଦର ଅଭ୍ୟନ୍ତରକୁ, ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଇଁ ଯେପରି ରାସ୍ତା କିଏ ପରିଷ୍କାର କରି ଦେଇଛି ।

ଦରଜା ପରେ ଦରଜା ପାର ହୋଇ ଦୁଇ ଯୁବକ ଆସି

ତାର କୋଟ ପକେଟରୁ ଏକ ଷ୍ଟୁବ ବାହାର କରି ଦରଜାଟି ଖୋଲିଲା ଏବଂ ଦୁହେଁ ସେହି କକ୍ଷ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଯୁବକଟି ନିଜ ପକେଟରୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍‌ଟି କାଢ଼ି ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଧରିଲା । ସେହି ଆଲୋକରେ ସେମାନେ ଭଣ୍ଡାରାଗାରକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କ'ଣ ଯେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, କାହାପାଇଁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ— । ଦୁହେଁ ଆଗେଇ ଗଲେ । ଆଲମାରୀ ପରେ ଆଲମାରୀ, ଡ୍ରୟାର ପରେ ଡ୍ରୟାର ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରି ଚାଲିଲେ ଦୁହେଁ । ହଠାତ୍ ଅମରର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଏକ ଗୁପ୍ତ ସୁଇଚ ଉପରେ । ସେ ସୁଇଚଟି ଟିପି ଧରିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାମ ପାଖ କାନ୍ଥ ନିକଟରୁ ଗୋଟିଏ ଡ୍ରୟାର ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ସେହି ଡ୍ରୟାରରେ ଏକ ବୋତଲ ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ଦୁହେଁ ସେ ବୋତଲ ପାଇ ହସି ଉଠିଲେ । ବୋତଲଟି ଧରି ଦୁହେଁ ବାହାରି ଆସିଲେ ସେହି ଭଣ୍ଡାରାଗାରରୁ । କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ।

ସମ୍ମୁଖରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ । ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଏ ସମୟରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରି ନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି କ'ଣ କରିବେ କିଛି ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଅମରର ମୁଣ୍ଡରେ ଏକ ବୁଦ୍ଧି ଖେଳିଗଲା । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ କ'ଣ କରିବେ କିଛି ଠିକ୍ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଅମର କ୍ଷିପ୍ରଗତିରେ ନିଜ ପକେଟରେ ଥିବା ଏକ ପିସ୍ତଲ କାଢ଼ି ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଜୋରରେ ଆଘାତ କଲା । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ସେ ଆଘାତ ସହ୍ୟ କରି ନପାରି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ । ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡଫାଟି ରକ୍ତ ବୋହିବାକୁ

ଲାଗିଲା । ସେ ଏକ କରୁଣ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରି ଉଠିଲେ ତାପରେ ତାଙ୍କର ଚେତନା ଲୁପ୍ତ ହୋଇଗଲା ।

ତାଙ୍କର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଅମର ଏବଂ ଆଉ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଯେଉଁ ବାଟରେ ଆସିଥିଲେ ସେହି ବାଟରେ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

—ନଅ—

ସେହି ଅନ୍ଧକାର ରାତିରେ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ଯନ୍ତ୍ର ଚାଳିତ ପରି ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ଯେପରି ଦୁହେଁ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି । ରାସ୍ତାରେ ଜନ ପ୍ରାଣୀର ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏ ଦୁହେଁ ରାତି ଚର ପରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥରେ । କାହାରି ମୁଖରେ ଭାଷା ନାହିଁ । ଦୁହେଁ ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ବହୁତ ରାସ୍ତା ବୁଲି ବୁଲି ଦୁହେଁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାସାଦ ନିକଟରେ । ଦୁହେଁ କ୍ଷଣ କାଳ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ନିର୍ଜୀବ ଅବସ୍ଥାରେ । ସତେ କି ଦୁହେଁ ଶୂନ୍ୟ ମୂହିଁକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁଆର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସେମାନେ ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଅମରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା ଯେଉଁ ଯୁବକଟି ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦରଜା ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଗଲା । ଦରଜାର ଚୌଖଣ୍ଟେ ବାମ କଡ଼କୁ ମାପି ସେ ଏକ ସୁଇଚ ଦେଖି ପାରିଲା । ସେହି ସୁଇଚଟି ସେ ଚିପି ଧରିଲା । ଏକ ନାଲି ଆଲୋକ ଜଳି ଉଠି ଲିଭିଗଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦରଜାଟି ଖୋଲିଗଲା ।

ଦୁହେଁ ଆଉ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ଦରଜାଟି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଅନ୍ଧକାର

ରୁମ୍ ଭିତରେ ଦୁହେଁ କିଛିକ୍ଷଣ ଠିଆ ହୋଇ ରହିବା ପରେ ଯୁବକଟି ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଝୋଳ ଲାଇଟ୍ କାଢ଼ି ତିନଥର ଜାଳି ଲିଭାଇ ଦେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରୁମ୍‌ଟି ଏକ ନୀଳ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଦୁହେଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଟେବୁଲ ।

ଆଲୋକଟି ଜଳି ଉଠିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ।

"ଶୀଘ୍ର ସେହି ନେଳ ବୋତଲଟି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ପଛକୁ ଫେରିଯାଅ ମନ ।"

ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଯୁବକ ଓରଫ୍ ମନ କାଳବିଳମ୍ବ ନକରି ଟେବୁଲ ଉପରେ ବୋତଲଟି ରଖି ଦେଇ ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ପଛକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରୁମ୍‌ଟି ଅନ୍ଧକାରମୟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ରୁମ୍‌ଟି ଏକ ଲାଲି ବର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଦୁହେଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଟେବୁଲ ଉପରକୁ ଅନାଇଲେ । ଟେବୁଲ ଉପରେ ସେହି ବୋତଲଟି ନଥିଲା ତା ବଦଳରେ ଦୁଇଟି ଥଳି ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଚିଠି ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା ।

ଦୁହେଁ ଚିଠିଟି ନେଇ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା—

ପ୍ରିୟ ମନ ଓ ଅମର,

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଁ ଖୁବ୍ ସୁଖୀ ହୋଇଛି । ତୁମେ ଯେ ମୋର ବହୁଦିନର ଆଶା ପୂରଣ କରିଛ ଏଥିପାଇଁ ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ! ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ତୁମେ ଦୁହେଁ ଅକ୍ଳେଶରେ

ବିନା ବାଧାରେ ଆଣି ଦେଇଛ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରଶଂସା ନକରି ରହି ପାରୁନାହିଁ । ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱରୂପ ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଉପହାର ଦେଉଛି । ତା ଏ ଦୁଇ ଥଳିରେ ସମାନ ଭାଗରେ ବଣ୍ଟାହୋଇ ରହିଛି । ଆଶାକରେ ତୁମେ ଦୁହେଁ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ସୁଖୀ ହେବ ଏବଂ ସୁଖୀ କରାଇବ । ଆଜିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ବିଶ୍ରାମ ନେଇପାର ।

ହଁ, ମନ, ତୁମ ରୁମ୍‌କୁ ତୁମେ ଯାଅ ଆଉ ଅମର, ତୁମପାଇଁ ମୁଁ ନୂତନ ରୁମ୍ ରଖିଛି । ତୁମକୁ ଭାବିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ତୁମେ ତୁମ ରୁମ୍ ଦେଖି ପାରିବ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନାହିଁ । ଯେଉଁବେଳଠାରୁ ମୋ ଦଳଭୁକ୍ତ ହୋଇଛ ସେଉଁବେଳଠାରୁ ତୁମେ ମୋର ସହକର୍ମୀ । ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପାରିତୋଷିକ ଦିଏ ଏବଂ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ ।

ହଁ, ତୁମେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ମିଳାଇ ଚାଲି ଆସିଛ । ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ । ସେଥିପାଇଁ ଭାବନା ଙ୍କ ସେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଠିକ୍ କରିନେବି । ତୁମକୁ କେହି ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତୁମ ଉପରେ କୌଣସି ବିପଦ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ ନାହିଁ । ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ।

ହଁ, ମନ ତୁମେ ଯାଅ ତୁମ ନିଜର ରୁମ୍‌କୁ । ତୁମେ ଗଲେ ଅମରର ରହିବା ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ମୁଁ କରିବି । ଯାଅ । ପରେ ଦେଖା ହେବ ।ଇତି ।

ତୁମର
ଦସ୍ୟୁ ରଘୀନ୍

ମନ ଏତକ ପଡ଼ି ତା ଠଙ୍କା ଥଳି ଧରି ସେ · ସେ ପ୍ରକୋଷ୍ଠରୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା ।

ଅମରକୁ ଏ ସବୁ ପ୍ରହେଳିକା ପରି ଅନୁମାନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ କ'ଣ କରିବ କିଛି ଠିକ୍ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଘରଟି ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା ମୁଣ୍ଡ ଘୂରାଇ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଥରି ଥରି ଚଟାଣ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚଟାଣଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅମର ନିଜର ଅବସ୍ଥା କଥା ଭାବି ଭୟରେ ଥରି ଉଠିଲା । ଥରି ଥରି ସେ ସେହି ଚଟାଣ ଉପରେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ତାର ଚେତନା ଆସେ ସେତେବେଳେ ସେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସେ ଏକ ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର କୋଠରୀରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୟନ କରିଛି । ସମ୍ମୁଖରେ ତାର ମାନସୀ ଶୋଭନା ମୂର୍ତ୍ତିମତୀ । ଅମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସେ କେଉଁଠି ? କିପରି ଭାବରେ ଆସିଲା ? ଶୋଭନା ଦେବୀ ବା କିପରି ଆସିଲେ ? ସେ କୌଣସିଟିର ସମାଧାନ ନ କରି ଅପଲକ ନୟନରେ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲା । ଶୋଭନା ଦେବୀ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ଭୟ ନାହିଁ ଅମର ବାବୁ, ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ପରେ ସବୁ ଜାଣି ପାରିବେ । ଆପଣଙ୍କ ସୁଖ ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଅଣାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ରହିଲେ ଆପଣ ନିଜକୁ ବି ଭୁଲିଯିବେ, ଦୁନିଆକୁ ବି ଭୁଲିଯିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ବଡ଼ କ୍ଲାନ୍ତ । ମୁଁ ଟିକିଏ ପରେ ଆସିବି । ହଉ ଶୁଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆସେ ।"

ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଜଣା । ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିନାହିଁ । ଚେଷ୍ଟା କଲେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବ କି ନାହିଁ ତା ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣେ ନା ।

ଏହିପରି ଦିନ ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି ଏକ ଅପୂର୍ବ ଭାବରେ ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ସେ ଏକ ପତ୍ର ପାଇଲା । ପତ୍ରଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା:—

ପ୍ରିୟ ସଞ୍ଜୀବ୍;

ମୋର ସମସ୍ତ ଅନୁଚରଙ୍କୁ ନେଇ ଆଜି ରାତି ୮ଟାରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଧିବେଶନ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ସେଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ଏବଂ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ମୋର ପ୍ରିୟ କର୍ମୀମାନଙ୍କୁ । ଏଣୁ ମୋର ଆଦେଶ ଆଜି ରାତି ୮ଟା ପୂର୍ବରୁ ଆମର ମାଳବର୍ଣ୍ଣୀ ରୁମ୍‌ରେ ତୁମ ନିଜ ନାମରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଆସନରେ ଆସିବସିବ । ଠିକ୍ ଆଠଟା ବେଳକୁ ମୁଁ ମୋର ବକ୍ତବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବି । ସାବଧାନ ! ମୋତେ ସେଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିବ ନାହିଁ । କଲେ ତାର ଶାସ୍ତି ଜାଣ, ମୃତ୍ୟୁ । ଯେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା କରେ ତାର ଶାସ୍ତି କେତେ କଠୋର ତା ନିଜେ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ହଉ, ସେ ସବୁ କହି କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ମୋର ଆଦେଶଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବବୋଲି ମୋର ଆଶା ।ଇତି

ଦସ୍ୟୁ
ରଘୀନ୍

ସଞ୍ଜୀବ୍ ଆମୂଳଚୂଳ ଦସ୍ୟୁ ରଘୀନ୍ ପ୍ରଦତ୍ତ ପତ୍ର ଖଣ୍ଡିକ ପଢ଼ିଲା । ପଢ଼ି ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ଦସ୍ୟୁ ରଘୀନ୍ କେତେ ଭୟାନକ । ସେ ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ସରଳ ବୋଲି ଭାବିଥିଲା ।

ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ ସେ ଏକ ମହାନ୍ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍‌ର ଭୟାବହ ରକ୍ତ ପିପାସୁ ମୂର୍ତ୍ତି ତା ମାନସ-ପଟରେ ଜାଗି ଉଠିଲା । ମୃତ୍ୟୁର ବିଭୀଷିକା ତା ପ୍ରାଣରେ ଖେଳିଗଲା ।

ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ ଏହାର ଶେଷ କେଉଁଠି ? ଏହିପରି କେତେଜଣ ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍‌ର କରାଳ କବଳରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ତା'ର ଶକ୍ତି କେତେବଡ଼ ହୋଇପାରେ !

ସତିଶ ତାର ଓ୍ୟାଚ୍ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲା । ସାତଟା ତିରିଶ । ଆଉ ମାତ୍ର ଅଧଘଣ୍ଟାଏ । ତାକୁ ୧୫ ମିନିଟରେ ମାଳରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍‌ର ଆଦେଶ ।

ସତିଶ୍ ନିଜ ସ୍ଥାନରୁ ଉଠି ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ମାଳ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜାନ୍‌ର ଆଗମନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ।

—ଦଶ—

ସେଦିନ ସ୍ୱୟଂ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ଖାସ୍ କାମରାରେ ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତ ଅଧିବେଶନ ହେଉଥିଲା । ସ୍ୱୟଂ ପୋଲିସ ସାହେବ ସେଥିରେ ପୁରୋଧା ଥିଲେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱୟଂ ଅଶୋକ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରୁମ୍‌ଟିରେ ନୀରବତା ବିରାଜମାନ କରୁଥିଲା ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ନିଜର ଦାମିକା ସିଗାରେଟ କ୍ୟାସରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ସିଗାରେଟ କାଢ଼ି ସେଥିରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ ଏବଂ ନୀରବରେ ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଭ୍ୟମାନେ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କର ଚିନ୍ତାଶୀଳ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ଏତିକି କହି ଶୋଭନା ଦେବୀ ସେଠାରୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଅମର କୌଣସି ବିଷୟରେ ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ କୋଳରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲା ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିଯିବାକୁ ବସିଲା । ମାସ ପରେ ମାସ ମଧ୍ୟ କଟିଲା । ଦସ୍ୟୁ ରବୀନ୍‌ର ଆଡ୍‌ଡାରେ ରହିବା ଅମରର କେତେକ ମାସ କଟିଗଲାଣି । ପ୍ରକୃତରେ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କ କଥା ଠିକ୍ ହୋଇଛି । ଦସ୍ୟୁ ରବୀନର ଆଡ୍‌ଡାରେ ରହି ଅମର ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ନିଜକୁ ଆଉ ନିଜର ସ୍ମୃତିକୁ ସବୁ ଯେପରି ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ନିଜେ କିଏ ଜାଣେ ନାହିଁ ? କେଉଁଠୁ ଆସିଲା, କେଉଁଠି ଅଛି, କଣ କରୁଛି ! ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଶେଷକୁ ଶୋଭନା ଦେବୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲା ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଶୋଭନା ବୋଲି କୌଣସି ଏକ ନାରୀ ସହିତ ତାର ପରିଚୟ କେବେ ଥିଲା କି କ'ଣ ସେ ଜାଣି ପାରୁନାହିଁ । କେବଳ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ତାର ମାନସପଟରେ ଜାଗି ଉଠି ପୁଣି ମିଳାଇ ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ କିଛି ବାସ୍ତବକୁ ଆସୁ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବିକ ସେ ଭୁଲିଯାଇଛି ନିଜର ସ୍ମୃତିକୁ ।

ସେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଦୁନିଆ ବକ୍ଷରେ । ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି । କ'ଣ କରୁଛି ସେ ନିଜେ ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । ଏହାର ଭିତରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚୋରି ସେ କଲାଣି ତା ନିଜେ ଜାଣେନା । କେତେ ଅସାଧ୍ୟ କାମ କଲାଣି ନିଜେ ତା ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ମାନବର ଇଙ୍ଗିତରେ ସେ ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛି । ଏତିକି ଜାଣେ ସେ ଦସ୍ୟୁ ରବୀନ୍‌ର ଅଧୀନରେ କାମକରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଦସ୍ୟୁରବୀନ୍ କିଏ ? ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ? କେଉଁଠି ଥାଏ ସେ ? କ'ଣ କରେ ସେ ? ଏ କଥା

ଦରପୋଡ଼ା ସିଗାରେଟ୍‌କୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ "ବାସ୍ତବିକ୍ ଏ ବଡ଼ ଦୁଃଖର କଥା । ଆପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି କାହିଁକି ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମୋର ଏ ଗୁପ୍ତ ଅଧିବେଶନକୁ ଡାକି ଆଣିଛି । ମୁଁ ଆଜି ଆପଣମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏପରି ଏକ ଘଟଣା ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ଯାହା ଶୁଣିଲେ ଆପଣମାନେ ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିବେ । ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଘଟଣାଟି ବାସ୍ତବ ନା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା ଜାଣୁଛି ବା କହିବାକୁ ଯାଉଛି ସେ ଘଟଣାଟି ବାସ୍ତବିକ୍ ସତ୍ୟ ।"

ଏହା କହି ପୋଲିସ ସାହେବ କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ରହି ପୁନର୍ବାର ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

"ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍ ! ଅପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି ପୃଥିବୀ ବିଖ୍ୟାତ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍ ! ଯାହାର କାୟା ଦେଖିବା ଦୂରର କଥା ଛାୟା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନା । ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍‌କୁ ଭାରତର ସମଗ୍ର ପୋଲିସ, ସି.ଆଇ.ଡ଼ି. ଲାଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଗିରଫ କରିବା ପାଇଁ, ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍ ଧନୀମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମରଣର ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍ ଗରିବମାନଙ୍କର ଭଗବାନ, ଯେଉଁ ରଷାନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଯାଇ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ପରି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗୁଇନ୍ଦା ଥରକୁ ଥର ପରାଜିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍ ସାରା ଭାରତରେ ଏକ-ଚହଳ ପକାଇଦେଇଛି, ସେହି ଦସ୍ୟୁରଷାନ୍‌ର କଥା ମୁଁ ଆଜି କହିବାକୁ ଯାଉଛି । ଆପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି ରାଜପୁତାନା ଅଭିଯାନ ପରେ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଭାରତବାସୀଙ୍କ ମନରୁ ଦସ୍ୟୁ ରଷାନ୍‌ର ନାମ ଲୋପ ପାଇ ଯାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଭାରତରେ

ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଏବଂ ପୋଲିସ ବିଭାଗ ବିଚ୍ଛେଦନ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠିନ୍ତରେ କାଳ କାଟୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍—।"

ଏହା କହି ପୋଲିସ ସାହେବ ହଠାତ୍ ନୀରବ ହୋଇ କଣ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଖଣ୍ଡିଏ ସିଗାରେଟ କାଢ଼ି ସେଥିରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ, ଆଉ ଦୁଇ ଦମ୍ ଟାଣି ପୁଣି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ—

"ଆପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଓଡ଼ିଶାର ବିଖ୍ୟାତଜମିଦାର ଷୀରୋଦ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ । ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଚୋରି ତାଙ୍କ ଘରୁ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଉପାୟରେ ହୋଇଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଯାଇଥିଲେ ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପନ୍ଥା ନ ପାଇ କ୍ଷୁବ୍ଧ ମନରେ ଫେରି ଆସିଥିଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜିନିଷ ଦେଖାଗଲା ଡାକ୍ତର ରଘୁନାଥପ୍ରସନ୍ନ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଘରେ । ହଠାତ୍ ଦିନେ ରାତିରେ ଏକ ଯୁବକ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ରଘୁନାଥପ୍ରସନ୍ନଙ୍କ ଘରେ ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ । ବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟାଙ୍କର ସେବାରେ ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଉଠିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଘରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ରହିଲେ । ତାହାର କାରଣ, ସେ ନିଜେ କିଏ କୁଆଡ଼ୁ ଆସିଲେ, କଣ କରନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନାମ କ'ଣ, ବାପା ମା' କିଏ ସବୁ ସେ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ସେଇ ଯୁବକଟିର କ'ଣ ହୋଇଥିଲା କିଛି ପନ୍ଥା ମିଳିଲା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଏ 'ଭୁଲିଯିବା' ଅର୍ଥାତ୍ 'ସ୍ମୃତି ହଜାଇବା' କାହା ଯୋଗୁଁ ବା କିପରି କେହି ସଠିକ୍ କହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜେ ଅଶୋକ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଏ ବିଷୟରେ ତଦନ୍ତ କରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଯୁବକ ବିଷୟରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରି ନଥିଲେ । ସତେ ଯେପରି ସେହି ଯୁବକ ଆକାଶରୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଉପାୟରେ ପୃଥିବୀକୁ

ଆଗମନ କରିଥିଲେ । ସେ ରହସ୍ୟ କେବଳ ରହସ୍ୟରେ ରହିଗଲା । ତାପରେ ହଠାତ୍ ଦିନେ ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲର ମାଲିକ ଯୁବକ ଅମର ନାଥ ସହସା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ । କୁଆଡ଼େ ଗଲେ କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପତ୍ତା ମିଳୁନାହିଁ । ଶେଷରେ ଆପଣମାନେ ବୋଧହୁଏ ଜାଣିଥିବେ ଡାକ୍ତର ରତନାରାୟଣଙ୍କ ଘରେ ଯେଉଁ ଯୁବକଟି ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲା ସେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ କେବଳ ଏତିକି ଜଣା ପଡ଼ୁଛି ଯେ ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲର ମ୍ୟାନେଜର ଅମର ନାଥ ଯେଉଁଦିନ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଛି ସେଦିନ ରାତିରେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଯୁବକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେଦିନ ରତନାରାୟଣ ବାବୁ କୌଣସି ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ଆତତାୟୀ ଦ୍ୱାରା ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଡାକ୍ତରଙ୍କଠାରୁ ଜଣାପଡ଼ୁଛି ଯେ ସେ ରାତିରେ ସେ ତାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରାଗାରରେ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ଦେଖନ୍ତି ତ ଦୁଇଟି ଯୁବକ ତାଙ୍କର ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ନେଇ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ, ପଥ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ପିସ୍ତଲ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆଘାତ କରିଥିଲା ଏବଂ ସେ ଚେତନା ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ । ସେ ଯୁବକ ଦୁହେଁ ନିର୍ଘନ୍ଟରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ଏ ବିଷୟର ତଦନ୍ତ ଭାର ମଧ୍ୟ ଅଶୋକ ବାବୁ ନେଇଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କ ତଦନ୍ତର ଆଂଶିକ ରିପୋର୍ଟ ପେଶ କରିଛନ୍ତି । ସେଥିରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଯେଉଁ ଦୁଇ ବ୍ୟକ୍ତି ଡାକ୍ତର ରତନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଆହତ କରି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ମିନର୍ଭା ହୋଟେଲର ମାଲିକ ଅମର ବାବୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ତାଙ୍କର ଗୃହରେ ଆଶ୍ରୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଯୁବକ ।"

ପୁନର୍ବାର କିଛି ସମୟ ପାଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ମାରିବ ରହିଲେ । ତା ପରେ ଧୀରେ ଅଥଚ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ କେତେକ କଥା କହିବାକୁ ବାଧ ହେଉଛି । ଏ ସବୁ ଯାହା ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ସରକାର ତଥା ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଖୁବ୍ ଉଦବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଆଜି ସକାଳୁ ଭାରତ ତଥା ଓଡ଼ିଶା ସର-କାରଙ୍କ ନିକଟରୁ ତାର ଆସିଛି ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ଡାକ୍ତର ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ରଙ୍କର ଆତତାୟୀକୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ କି ନା ଡାକ୍ତର ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଘରୁ ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥଟି ଚୋରି ଯାଇଛି ତାହା ଏକ ପ୍ରକାର ଏସିଡ୍ । ସେହି ଏସିଡ ସାହାଯ୍ୟରେ ଡାକ୍ତର ରବିବାବୁ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ପଦାର୍ଥ ତିଆରି କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହୋଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ସେହି ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ଚୋରିଗଲା । ଏଥିରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ଯେତେ କ୍ଷତି ନୁହେଁ, କ୍ଷତି ବେଶୀ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କର ତଥା ଭାରତବାସୀଙ୍କର । ଏଣୁ ସେହି ମୂଲ୍ୟବାନ ଏସିଡ୍‌ର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଏବଂ ଆତତାୟୀକୁ ଗିରଫ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କର ଖୁବ୍ କଡ଼ା ହୁକୁମ ଆସିଛି । ଏଥିପାଇଁ ଯେତେ ଧନବଳ ଏବଂ ଜନବଳ ଦରକାର ସରକାର ସବୁ ଦେବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି ।"

କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ପୋଲିସ ସାହେବ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି କହିଲେ, "ମୋର ଅନୁମାନ ଏପରି ଦୁଃସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟର ପଛରେ ନିହିତ ଅଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ଶକ୍ତିର ହାତ । ଏ ସବୁ ଯାହା ହୋଇଛି ବା ହେଉଛି ତାହା ସେ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଏକ ଭୀଷଣ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଏମାନେ

ହନ୍ତି, ସେ ସ୍ତଳକ । ସେ ଚଳାଉଛନ୍ତି ଏମାନେ ଚଳୁଛନ୍ତି । ଏଣୁ ମୋର ଏହି ଇଚ୍ଛା ଯେ ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିକୁ ଲୋକ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଧରି ପାରିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଅବଗତ ହୋଇ ପାରିବା ଏବଂ ମୋର ଅନୁମାନ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ସବୁ ଶକ୍ତି କେବଳ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାରି ନୁହେଁ । ମୁଁ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ପୂରାପୂରି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ସେ ଏ କେସ୍‌ର ଭାର ନେଇଛନ୍ତି, ବହୁତ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ଅବଗତ ଅଛି । ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ । ଏଣୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ଯେ ସେ ତାଙ୍କର ମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଏ ଭାର ନେଇ ପୁନର୍ବାର ନବ ଉଦ୍ୟମରେ ଲାଗିଯାନ୍ତୁ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ଏତିକି କହି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ରହି, ଧୀର ଅଥଚ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, "ମୁଁ ବହୁତ ଦିନରୁ ଏହି ସବୁ ଲୋମହର୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଆସିଛି । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସରକାରଙ୍କର ଅନୁରୋଧରେ ମୁଁ ଏ ଭାର ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ମୋର ଅନୁମାନ— ।"

"ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ଅନୁମାନ ?" ସମସ୍ତେ ଏକସମୟରେ ପଚାରି ଉଠିଲେ—

ଧୀର ଅଥଚ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲେ, "ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଏ ରକ୍ତ, ଏ ମୌନତାର ରହସ୍ୟ ! ଏପରି ଭାବରେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତି ଏସିଡ୍ ହରଣକାରୀ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।"

"ତା' ମାନେ ?"

"ତା ମାନେ ହେଉଛି, ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍‌କୁ ମୁଁ ଯେପରି ଜାଣେ ଆଉ ବୋଧହୁଏ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ମୁଁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାର ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ି ଆସିଛି, ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ପଦ୍ଧତି ଦେଖି ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ଏପରି ଉପାୟ ଲୁଚି ଲୁଚି କାମ କରିବା କିମ୍ବା କାହାଦ୍ୱାରା କରାଇବା ଏବଂ ତା ଦ୍ୱାରା ଧନ, ଜନ କ୍ଷୟ କରିବା ଏପରି ପଦ୍ଧତି ମୁଁ ତାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦେଖିନାହିଁ । ଏଣୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅନ୍ୟ କେହି ଜଣେ ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍‌ର ନାମ ନେଇ ଏ ସବୁ କାଣ୍ଡ କରି ଚାଲିଛି । ମୁଁ ସେହି ତଦନ୍ତର ଭାର ନେଲି । ଗୁପ୍ତରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବି ଏ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି ନା ଅନ୍ୟ କେହି ଜଣେ ସେଇ ନାମ ନେଇ କରୁଛି ।"

"ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଅଶୋକ ବାବୁ ଆପଣ ଯାହା ସାହାଯ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବେ ସରକାର ତାହା ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହାର ମୀମାଂସା ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଯାଏ ।"

ଅଶୋକ ବାବୁ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି ପୋଲିସ ସାହେବ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କଲେ ।

ତା ପରେ ସଭା ଭଙ୍ଗ ହେଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଏକ ବିରାଟ ସମସ୍ୟା ବହନ କରି ନିଜର ବାସଭବନ ଆଡ଼େ ଗତି କଲେ ।

—ଏଗାର—

ସେ ଦିନ ସକାଳ ୭ଟା । ବୃଦ୍ଧ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ତାଙ୍କର ରୁମରେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଅର୍ଦ୍ଧଶାୟିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଶୟନ କରିଛନ୍ତି । ନିକଟରେ ବସିଛି ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ମିନୁ । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ବେଦନା ଭରା । ତାଙ୍କର ମସ୍ତକରେ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ ବନ୍ଧା

ହୋଇଛି । ଡାକ୍ତର ମନା କରିଛନ୍ତି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କମ୍ବା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ । ତାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ରାମ ଦରକାର । ଏଣୁ ମିନୁ ଲାଗି-ପଡ଼ିଛି ତା କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ । ଆଦରଣୀୟା କନ୍ୟା ମିନୁର ଏ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ-ନିଷ୍ଠା ଦେଖି ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ମନେ ମନେ ବଡ଼ ସୁଖି ହୋଇ-ଛନ୍ତି । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ମିନୁ ତାଙ୍କୁ ଭାବିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଇ ଦେଉ ନାହିଁ । ନିଜେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱ ହସ୍ତରେ କରୁଛି ।

ସେ ଦିନ ସକାଳେ ସେ କମଳା ରସ ପିଆଇ ଦେଉ ଦେଉ କହିଲା, "ବାବା, ତୁମେ ଏତେ ଚିନ୍ତା କରୁଛ, କାହିଁକି ? ଯାହା ହେବାର ଥିଲା ହୋଇଗଲା । ଏଥିରେ ଭାବିଲେ କ'ଣ ହେବ ?"

ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ମୃଦୁ ହସ ହସି କହିଲେ— "ପାଗଳଟା ମୋର । ତୁ କ'ଣ ମତେ ଭାବିବାକୁ ଦେଉଛୁ ଯେ ମୁଁ ଭାବିବି । ତୁ ତ ଜାଣୁନାହିଁ, ଦସ୍ୟୁଟା କ'ଣ କରିଛି । ମୋତେ ଆହତ ନ କରି ବରଂ ମାରି ଦେଇଥିଲେ ଯାଇଥାନ୍ତା ।"

"ତା ମାନେ ବାବା ? ଆପଣ ଏ ସବୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ?"

"ମୁଁ ଠିକ୍ କହୁଛି ମିନୁ । ତୁ ପିଲା, ବୁଝି ପାରିବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ସାରା ଜୀବନଯାକ ପରିଶ୍ରମ କରି ଦେହ ବଳ, ମନ ବଳ, ହୃଦୟ ବଳ, ମସ୍ତିଷ୍କ ସବୁ ଖଟାଇ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ଲାଭ କରି ଆସୁଥିଲି ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ମୁଁ ଏକ ଭୟଙ୍କର ପଦାର୍ଥ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଥାନ୍ତି । ତୁ ଭାବୁଛୁ ତାହା ମୋର ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା ପରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ବସି ପାରିବି ।"

"ଏ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ବାବା । ଆପଣ ତା ହେଲେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ବହୁତ କଥା ଲୁଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି ।"

"କେବଳ ତୋତେ ନୁହେଁ ସାରା ଦୁନିଆରେ ମୁଁ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ପଦାର୍ଥ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଦେଖୁଛି ତା ଆଉ ପୂରଣ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ନା, ନା, ଏ ସବୁ ତାହାର କାମ । ସେ ସେହି ବଦମାସ୍‌ର କାମ । ଛଳନା କରି ଦସ୍ୟୁ ଆମରି ଘରେ ରହି ଆମରି ତଣ୍ଟିରେ ଛୁରୀ ମାରି ଦେଇ ଚାଲିଯାଇଛି । ମୁଁ ତାକୁ କେବେହେଲେ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ମୋର ଜୀବନ ଯାଉ ପଛକେ ମୋର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ମୁଁ ତା' ଠାରୁ ଫେରାଇ ଆଣିବି । ହଁ, ହଁ, ମୁଁ ଫେରାଇ ଆଣିବି । ମୁଁ କାହାରି ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼େନାହିଁ ମୁଁ ନିଜେ ସେ ଶୟତାନ୍‌ଟାକୁ ବେକ ଧରି ଘୋଷାଡ଼ି ଆଣିବି । ମୋର ସାରା ଜୀବନର ଫଳାଫଳକୁ ତା'ଠାରୁ ଆଦାୟ କରିବି । ସେ ଭାବୁଛି ମୁଁ ତାକୁ ସେମିତି ଛାଡ଼ିଦେବି । ଅସମ୍ଭବ, ଅସମ୍ଭବ—"

"ଏ କ'ଣ ବାବା, ଆପଣ ଏତେ ଅଧୀର ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? କିଏ ସେ ଆପଣଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ? କ'ଣ ସେ ଆପଣଙ୍କର ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ଚୋରି କରିନେଲା ।"

"ତୁ ଶୁଣିବୁ ମିନୁ, ଶୁଣିବୁ । ହଁ, ତୋତେ କହିବି—।"

"ନା ମତେ ବି କହିବାକୁ ହେବ ରତ୍ନାକରପୃଣ ବାବୁ ଏକା ମିନୁଙ୍କୁ ନୁହେଁ ।"

ରତ୍ନାକରପୃଣ ବାବୁ ଏବଂ ମିନୁ ଦୁହେଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଯୁବକ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହସୁଛି ଏବଂ ପୂର୍ବୋକ୍ତ କଥା କହୁଛି । ତା ପଛରେ ତାଙ୍କର ଚାକର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଛି ।

"ଆପଣ, ଆପଣ କିଏ ? ଆସନ୍ତୁ ।" ରତ୍ନାକରପୃଣ ବାବୁ ଏହା କହି ପଲଙ୍କରୁ ଉଠିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯୁବକଟି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଆସି ରତ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ହାତଟି ଧରି ପକାଇ କହିଲେ, "ଆପଣ

ଉଠନ୍ତୁ ନାହିଁ । କ'ଣ ମିନୁ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲୁ ଯେ ! ଜାଣେ, ଶୁଭୁନାହିଁ କି ? ବସ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ, ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚୌକିରେ ବସୁଛି । ବାବା ଯାହା ତୋତେ କହିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ସେଇତକ କେବଳ ଶୁଣିଦେଇ ମୁଁ ଚାଲିଯିବ । ବସ ।"

ଯୁବକଟି ଯେପରି ଅନୁରୋଧ କରୁଛି । ରବି ବାବୁ ତଥାପି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇ ରହିଲେ । ମିନୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ବପରି ବସି ରହିଲା ଯୁବକଟି ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଯୁବକଟି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବରେ ପଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗୋଟିଏ ଚୌକି ଟାଣି ଆଣି ବସି ପଡ଼ି କହିଲା, "ଦେଖୁଛି, ମୋର ପରିଚୟ ନ ପାଇଲେ ଆପଣଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରୁ କଥା ଫୁଟିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ହୁଏ ସେତେ ଚଞ୍ଚଳ ମୋର ପରିଚୟଟା ଦେଇଦିଏ । ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ପୁରୀର ମନମୋହନ ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ଥିବେ । ସେ ଆପଣଙ୍କର ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁ । ମୁଁ ତାଙ୍କର ପୁଅ, ସରୋଜ । ମୁଁ ଖୁବ୍ ପିଲାଦିନେ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିଥିଲି, ପୁରୀରେ । ଆପଣ ଆମ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ତା ପରେ ବାପାଙ୍କର ବଦଳି ହୋଇଗଲା ଦିଲ୍ଲୀ । ସେଠାରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ରହିଲୁ । ମୁଁ ବଡ଼ ହେଲି । ସେହିଠାରେ ପାଠ ପଢ଼ିଲି । ବାପା ପେନ୍‌ସନ୍ ପାଇ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେଠାରେ କିଛିଦିନ ପରେ ବାପାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ । ମା' ମଧ୍ୟ ବାପାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଚାଲିଗଲେ ମତେ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ି । ମୁଁ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଏ ଖବର ପାଇ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲି—କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ ପାଇଲି ନାହିଁ, ତା ପରେ—।"

"ତା ପରେ ?" ରବି ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

ତା ପରେ ମୁଁ କଟକ ଚାଲି ଆସିଲି । ସେଠାରେ ରହିବାକୁ ମନ ବଳିଲା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆସି ଚାକିରି ପାଇଁ ଖୋଜିଲି । ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଚାକିରି ପାଇଛି ।"

"କେଉଁଠି ?"

"ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଅଶୋକ ବାବୁ । ତାଙ୍କର ସହକାରୀ ହିସାବରେ କାମ ମୁଁ କରୁଛି ।"

"ସତେ !"

"ଆଜ୍ଞା ।"

"ତେବେ ତୁ ସରୋଜ ଏଇଠି ଅଛୁ, ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛୁ । ମନମୋହନ ପୁଅ ତୁ, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ଏଠାକୁ ଆସି ନଥିଲୁ । ମୁଁ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ଚିହ୍ନି ପାରିଲି ନାହିଁ, ଝିଲେ ମିନୁ । ଏ ତୋର ସରୋଜ ଭାଇନା । ନମସ୍କାର କର । ଯା ଚାହା ଆଣିବୁ ।"

"ନାହିଁ ମଉସା, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚା' ଖାଇ ଆସିଛି । ଚା' ଖାଇବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେଉଁ କାମରେ ଆସିଛି ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାଧାନ ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ ।"

"କ'ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ।"

"କାର୍ଯ୍ୟଟା କ'ଣ ବୁଝିବାକୁ ବାକି ନଥିବ । ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ କାଲି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲା । ସେ ଆପଣଙ୍କର ଆତତାୟୀକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଭାର ନେଇ-ଛନ୍ତି । କାଲି ସରକାର ସମସ୍ତ ଭାର ତାଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଛନ୍ତି । କାଲି ରାତିରେ ସେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଲେ, "ଦେଖ ସରୋଜ, ମୋର ଯେତେଦୂର ବିଶ୍ୱାସ ଏହା ଭିତରେ ଦସ୍ୟୁ ରଘାନ୍‌ର ହାତ ନାହିଁ । ହାତ ଅଛି ଅନ୍ୟ

ଜଣେ ବଦମାସ୍‌ର ଏବଂ ସେ ବଦମାସ୍ ଜଣକ ଏକ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ । ଏଣୁ ରବି ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ସେ କିଛି କହି ପାରନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର କୌଣସି ବୈଜ୍ଞାନିକ ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ।" ମୁଁ ଏ କଥା ଶୁଣି ସେଇ କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆଜ ସକାଳୁ ଚାଲି ଆସିଲି । ଆଗରୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଜାଣିଥିଲେ ଆପଣ ମୋର ପିତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁ । ଏଣୁ ମତେ ଏ ବିଷୟରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଆପଣ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ମୋ ନିକଟରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତୁ । ଆଶାକରେ ଆପଣଙ୍କର ଶତ୍ରୁକୁ ଗିରଫ୍ କରି ପାରିବୁ ।"

ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି କହିଲେ, "ବେଶ୍ ସରୋଜ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କାହାର ଜଣକର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହେଁ । ମିନୁକୁ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲି ସେ ବିଷୟରେ । ତୁ ମୋର ପୁଅ ଭଳି । ଏଣେ ସରକାର ତଥା ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସହକାରୀ, ମୋର ଆଶା ତୋତେ ମୋର ଇତିହାସ କହିଲେ କୌଣସି ଭୟର କାରଣ ନାହିଁ ।"

"ଆପଣ ସେ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ । ମୋ ଛଡ଼ା ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ଏ ବିଷୟ ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହି କଥା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ଯେ, ଆପଣଙ୍କର ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ ଚୋରି ଯାଇଛି ତାକୁ ମୁଁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆଣିବି ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ଆତତାୟୀକୁ ଗିରଫ କରି ଆଣିବି ।"

ସରୋଜର ଏପରି ଗମ୍ଭୀର କଥା ଶୁଣି ରବିବାବୁ ନ ହସି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ହସି ହସି ସେ କହିଲେ, "ବୃଥା ଦମ୍ଭ ସରୋଜ । ଯେ ଏତେବଡ଼ ଦୁଃସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛି ସେ ସାମାନ୍ୟ ନୁହେଁ । ତାକୁ ଧରିବାକୁ ହେଲେ, ଦେହର ବଳ, ଜ୍ଞାନ

ଏହାପରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର,ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଶାଳ ପ୍ରାସାଦରେ ମି: ଜୋନସ୍ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ଥିଲେ ।

ଆଜି ସେହି ନିର୍ଜ୍ଜନ ପ୍ରାସାଦଟି ଶହ ଶହ ବିଜୁଳିବତୀ, ବ୍ୟାଣ୍ଡ ପାର୍ଟି ଏବଂ ବହୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କୋଳାହଳରେ ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଦଳକୁ ଦଳ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି, ଭଦ୍ର ମହିଳା, ଅଫିସରମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧ ମି: ଜୋନସ୍ ନିଜେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ନିଜ ନିଜ ଆସନରେ ବସାଇ ଦେଇ ପୁନର୍ବାର ଅନ୍ୟ ଦଳ ନିମନ୍ତ୍ରିତଙ୍କୁ ନେବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଠିକ୍ ରାତି ୮ଟା ସମୟରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ କାର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ମି: ଜୋନସ୍ ଅଶୋକ ବାବୁ ଏବଂ ସହକାରୀ ରୂପରେ କାମ କରୁଥିବା ସରୋଜଙ୍କୁ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ ପାଛୋଟି ନେଇଗଲେ ଏବଂ ଆସନରେ ବସାଇ ଦେଲେ ।

ବାହାରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱର ଭାସି ଆସୁଥିଲା ବ୍ୟାଣ୍ଡପାର୍ଟିରୁ ।

ଏକ ଆନନ୍ଦର କୋଳାହଳ ପୂରି ଉଠିଥିଲା ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ବାସ ଭବନରୁ ।

ମି: ଜୋନସ୍ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ—“ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୁଁ ବହୁତ କଥା ଶୁଣିଥିଲି ଅଶୋକ ବାବୁ, କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ୱ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖି ନଥିଲି । ଯାହାହେଉ ଆଜି ଦେଖି ମୁଁ ବୁଝିଯାଉଛି ଆପଣଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି ।”

ଅଶୋକ ବାବୁ ମୃଦୁସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲେ ଆଉ ହସି ହସି କହିଲେ, “ମୋତେ ଦେଖି ଆପଣ ଯାହା କଳ୍ପନା କରୁଛନ୍ତି ମି: ଜୋନସ୍ ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ତା ନୁହେଁ । ଆପଣ ସେପରି କହି ମତେ

ଆଜି ଲଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ବିଖ୍ୟାତ ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଆମେ ତ ତୁଚ୍ଛ ।"

"ନା, ନା, ଏକଥା କିଏ କହିଲା । ଆମେ ତ ଦିନରାତି ସେହି ବିଜ୍ଞାନର ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଲାଗିଲୁ । ଦୁନିଆର କ'ଣ ବା କଲୁ । କୌଣସି ଗୋଟିଏ ରିସାର୍ଚ୍ଚ କରି ସାରିଲା ପରେ ହଠାତ୍ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଆମେ ଯାହାକୁ ବହୁଦିନ ହେଲା କରି ଆସିଥିଲୁ ତା ଏକ ଧ୍ୱଂସକାରୀ ରୂପରେ ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇ ସାରିଛି ।"

"ସୁନ୍ଦର, ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣ କହନ୍ତୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ଯେ ସେ ଆବିଷ୍କୃତ ପଦାର୍ଥଟି ଧ୍ୱଂସକାରୀ ନହୋଇ ସମାଜର, ଜାତିର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ରୂପେ ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇଛି ବୋଲି ?"

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଏ କଥାରେ ମି.ଜୋନସ୍ ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁ ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଲେ ।

ସତ୍ୟେନ୍ଦ୍ର ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଥିଲା । ତାର ଆଖି ଦୁଇଟା ସଦା ସର୍ବଦା ଘରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନରନାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଘୂରି ବୁଲୁଥିଲା । ସେ ମି: ଜୋନସ୍ କିମ୍ବା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣିପାରୁ ନଥିଲା କି ଶୁଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁ ନଥିଲା ।

ଘରର ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ସ୍ୱୟଂ ପୋଲିସ ସାହେବ କେତେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସୁଖାଳାପରେ ଲିପ୍ତ ଥିଲେ । ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ସହରର କେତେକ ବିଖ୍ୟାତ ଡାକ୍ତର ଏବଂ ବିଖ୍ୟାତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଅଫିସରମାନେ ବସି ସୁଖାଳାପରେ ଲିପ୍ତ-ଥିଲେ । ଭଦ୍ରମହିଳାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ନାନାପ୍ରକାର କଥାରେ ଲିପ୍ତ ଥିଲେ । ଦୁଇ ଚାରିଜଣ ବୟ ସମସ୍ତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଚା', ସିଗାରେଟ ଇତ୍ୟାଦି ବାଣ୍ଟିବାରେ ଲାଗିଥିଲେ । ରୁମ୍‌ଟି ଏକ ଅପୂର୍ବ ଆକାର ଧାରଣ କରିଥିଲା ।

ଏକ୍ସ ସରୋଜ ଗୃହଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ତା'ର ମାନସପଟରେ କ'ଣ ଯେ ଖେଳୁଥାଏ ଏକା ତା ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସରୋଜ କିଛି ସମୟ ସେହିଠାରେ ବସି ରହିଲା, ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଉଠି ବାହାରକୁ ଆସିଲା । କାହିଁକି ଯେ ସେ ଏପରି ଭାବରେ ବାହାରକୁ ଉଠି ଆସିଲା ସେ କିଛି ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସରୋଜ ବଗିଚାଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଗଲା । କେତେବେଳେ ସେ ଆସି ପ୍ରାସାଦର ପଛପଟେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି ତାକୁ ଜଣାନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଏକ ମୃଦୁ ସ୍ୱରରେ ସେ ଚମକି ଠିଆ ହୋଇଗଲା । ଦେଖିଲା ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ନିବିଡ଼ ଲତାକୁଞ୍ଜ । ସେହି କୁଞ୍ଜରେ କେହି ଜଣେ କାହା ସଙ୍ଗେ ମୃଦୁ ସ୍ୱରରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ସେ କଡ଼େ ଲାଇଟ ନଥିବାରୁ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଛି । ସରୋଜ ଅତି ଧୀରେ କୁଞ୍ଜ ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଗଲା ପକେଟରେ ହାତ ଦୁଇଟା ପୁରାଇଦେଇ ।

କୁଞ୍ଜ ନିକଟରେ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା କେହି ଜଣେ କହୁଛି, "ସାବଧାନ ! କାର୍ଯ୍ୟ ଯେପରି ବିଗିଡ଼ି ନଯାଏ । ଠିକ୍‌ମତେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । ଭାରତ ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଅଶୋକ ବାବୁ ଏବଂ ତା ସଙ୍ଗରେ ଗୋଟାଏ ଟୋକରା ଆସିଛି । ସେ ଟୋକରାଟାକୁ ଦେଖି ମୋର ମନେହୁଏ ଯେମିତି ଏକ ହିଂସ୍ର ବାଘ । ସାବଧାନ ହୋଇ କାମ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଝିଲ, ମୁଁ ସେ ଟୋକରାଟାକୁ ଦେଖି ନେବି ।"

ଅନ୍ୟ ଜଣେ କିଏ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ବୁଝିଛି କର୍ତ୍ତା, ଆପଣଙ୍କୁ ଭାବିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ସବୁ କରିନେବି ।"

"ତୋତେ ଯାହା ସବୁ କହିଥିଲି ସବୁ ମନେ ଅଛି ତ ?" ପୂର୍ବୋକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ପଚାରିଲା ।

"ଜଣା ଅଛି କର୍ତ୍ତା ।"

"ଉତ୍ତମ, ଦେଖ କେହି ବାହାରେ ଅଛି କି ନାହିଁ ।" ଏହି ପଦକ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରକେ ସରୋଜ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଆହୁରି ଅନ୍ଧକାରକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା । ତାପରେ ଦେଖିଲା ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଲତା କୁଞ୍ଜ ଆଡ଼ୁ ବାହାରି ପ୍ରାସାଦ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ ।

ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ସରୋଜ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ରହିଲା କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ସରୋଜ ମନରେ ଏକ ଭାବନା ଉଙ୍କିମାରି ଉଠିଲା । ଏ ଦୁଇଜଣ କିଏ ? ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ସହିତ ଏ ଦୁହିଁଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ ? ଏମାନେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ କିପରି ?

ସରୋଜ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇ ଚଲିଲା । ମାନସପଟରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଘଟଣା ଚଳଚିତ୍ର ପରି ମିଳାଇଗଲା । ସେ ମୃଦୁ ସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲା ।

ହଠାତ୍ ସେ ପାଦ ନିକଟରେ କ'ଣ ଏକ ବସ୍ତୁର ଆଘାତ ପାଇ ଚମକି ଉଠିଲା ଏବଂ ତଳକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ଏକ କାଗଜ ଗୁଡ଼ିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସେ କାଗଜଟି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଉଠାଇ ନେଲା ଏବଂ ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା; କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ ନଦେଖି କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକୁ ଘରେ ପଢ଼ିବ ବୋଲି ପକେଟରେ ଅତି ଯତ୍ନ ସହକାରେ ରଖିଲା ତାପରେ ସେ ବଗିଚାରେ ବେଶୀ ସମୟ ନ ରହି ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲି ଆସିଲା ।

ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍ ଦୁଆର ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ସେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ କଥା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ଗୋଟାଏ କଡ଼ରେ ଟେବୁଲ ଉପ

ମିଃ ଜୋନସ୍ ଠିଆ ହୋଇ କ'ଣ ବକ୍ତୃତା ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁ ପୋଲିସ ସାହେବ ଏବଂ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି-ଗଣ ଶୁଣିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ସଉରେଜ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

"ହଁ, ଅଶୋକ ବାବୁ, ଚାହାନ୍ତୁ, ଚାହାନ୍ତୁ, ଚାହାନ୍ତୁ, ମୋର ଆଖିକୁ । ହଁ, ଆହୁରି ଜୋରରେ ଚାହାନ୍ତୁ, ମୋ ଆଖି ସଙ୍ଗେ ଆଖି ମିଳାନ୍ତୁ । ହଁ ମିଳାନ୍ତୁ, ମିଳାନ୍ତୁ, ବାସ୍ । ହଁ, ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠିଆସ ଉଠିଆସ, ଉଠିଆସ । ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ଦୁଇଟା କାଢ଼ି ଏ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖ, ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖ, ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖ । ବାସ୍,ପୁଣି ଚାହଁ, ସମ୍ମୁଖରେ ମିସେସ୍ ପୋଲିସ ସାହେବ । ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଅ, ଯାଅ,ଯାଅ । ସୁନ୍ଦର, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କୁ ଧର ତାଙ୍କର ହାତ ଧର ହାତଧର, ହାତଧର । ଚମତ୍କାର, ତାଙ୍କୁ ଟେକିଆଣ, ଟେକିଆଣ ଟେକିଆଣ । ଏଇଠି ବସାଅ, ଏଇଠି ବସାଅ, ଏଇଠି ବସାଅ । ସୁନ୍ଦର, ଯାଅ ତୁମ ସ୍ଥାନରେ ବସିଯାଅ, ବସିଯାଅ, ବସିଯାଅ, ସୁନ୍ଦର ।"

ମିଃ ଜୋନସ୍ ହସି ଉଠିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ । ସଉରେଜ ଏସବୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ମିଃ ଜୋନସ୍ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଯାହା ସବୁ କହିଲେ କରିବାକୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ସେଇଆ କରି ପକାଇଲେ ମିଃ ଜୋନସ୍‌ର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ବାସ୍ତବିକ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।

ହଠାତ୍ କାହାର ସ୍ପର୍ଶରେ ସଉରେଜ ଧ୍ୟାନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ସମ୍ମୁଖରେ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ମିଃ ଜୋନସ୍ ହସି ହସି ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ସେ ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଡାଇନିଂ ହଲ୍‌କୁ ଗଲା । ସେଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ସମସ୍ତେ ବସିଥିଲେ ।

ଖିଆପିଆ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ହଠାତ୍ ଅଶୋକ ବାବୁ ସରୋଜ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, "ସରୋଜ ତୁମେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେଉଁଠି ଥିଲ ? ମି. ଜୋନସ୍ ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ ବିଷୟରେ ବକ୍ତୃତା ଦେଲେ ଏବଂ ପରେ ମତେ ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ କରାଇ ଦେଇ ଯାହା କଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାବିଲେ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁଛି । ତୁମେ କେଉଁଠି ଥିଲ ? ସେତେବେଳେ ଦେଖିଥିଲେ ତୁମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହି ପାରି ନ ଥାନ୍ତ ।"

"ମୁଁ ଦେଖିଛି ଅଶୋକ ବାବୁ ।"

"ଦେଖିଛ, ତେବେ ତୁମର ମତ କ'ଣ ?"

"ମୁଁ ପରେ କହିବି ଅଶୋକ ବାବୁ ।"

ଖିଆପିଆ ପରେ ଏକ ନୂତନ ଅନୁଭୂତି ନେଇ ସମସ୍ତେ ବସାକୁ ଫେରିଲେ । କିନ୍ତୁ ସରୋଜ ?

—ତେର—

ଦୁଇ ଦିନ ପରେ । ସରୋଜ ତାର ରୁମ୍‌ଟିରେ ବସି ଗଭୀର ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ । କ'ଣ ଯେ ସେ ଭାବୁଛି ତା କହିବା ଦୁଷ୍କର । ତେବେ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେପରି ସେ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି । କିଛି ସମୟ ଏହିପରି କଟିଯିବା ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଉଠି ରୁମ୍‌ଟିରେ ପଦଚାରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ମି. ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଉକ୍ତାର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟଦିନଟା ତା ମାନସପଟରେ ଜାଗି ଉଠିଲା ।

ମି: ଜୋନସ୍ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ । ପୁଣି ମେସ୍‌ମେରିଜମ୍ ଜାଣନ୍ତି । ସେଦିନ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ପରି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗୁଇନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ମେସ୍‌ମେରିଜମ୍ ବଳରେ ତାର ବଶତା ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ସେହି ବଳରେ ମି: ଜୋନସ୍ ଯଦି ଏ ସବୁ କାଣ୍ଡ କରୁଥାନ୍ତି । ତା' ପରେ ତାଙ୍କର ବଗିଚାରେ, ଲତାକୁଞ୍ଜରେ ସେ ଯେଉଁ କଥାମାନ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଥିଲା । କିଏ ସେମାନେ, ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଜାଣିବା ସ୍ୱାଭାବିକ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ, ତାଙ୍କୁ କପରି ଜାଣିଲେ ବାହାର ଲୋକ । ତା ପରେ କେହି ଜଣେ ଅଦୃଶ୍ୟରୁ ଖଣ୍ଡେ ଲେଖା କାଗଜ ତା ଉପରକୁ ପକାଇଥିଲା । କିଏ ସେ ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ! ଏପରି ଭାବରେ ଚିଠି ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ଥାଇପାରେ ! ସେଠାରେ କେବେ କ'ଣ କେହି ତା' ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିଥିଲା । ପ୍ରକାଶ୍ୟରେ ଆସିବାକୁ କ'ଣ କେହି ଜଣେ ଭୟ କରୁଛି ନା ସେ ବନ୍ଦୀ, କିଏ ହୋଇପାରେ ?

ସରୋଜର ମାନସପଟରେ ଯେହି ପଦ ଖଣ୍ଡିକ ଜାଗି ଉଠିବା କ୍ଷଣି ତାର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ଯେ ସେ କାଗଜଟି ସେ ନ ପଢ଼ି ରଖି ଦେଇଛି ତା ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାର ଭିତରେ ।

କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ସରୋଜ ଦଉଡ଼ି ଗଲା ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାର ନିକଟକୁ । ଡ୍ରୟାରଟି ଟାଣି ଭିତରୁ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ସେ ଟାଣି ଆଣିଲା । ପୂର୍ବୋକ୍ତ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ । ସରୋଜ କାଗଜଟି ଖୋଲି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ପ୍ରିୟ ସରୋଜ ବାବୁ,

ମୁଁ କିଏ ଆପଣ ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ । ନ ଜାଣନ୍ତୁ, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସବୁ ଜାଣି

ପାରିବେ । ମୋର ପରିଚୟ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ କେତେକ ବିଷୟ, ଅବଶ୍ୟ ଗୋପନୀୟ ଭାବରେ କହିବାକୁ ଚାହେଁ । ଆଶାକରେ ଆପଣ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପାଳନ କରିବେ ।

ମୁଁ ଜଣେ ନାରୀ । ନାରୀ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଜଣେ ନାରୀ । ଆଜି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ବନ୍ଦିନୀ ମିଃ ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ । ମୁଁ ଆଗରୁ ବନ୍ଦିନୀ ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲି । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ସହକାରିଣୀ ଅବସ୍ଥାରେ କାର୍ଯ୍ୟକରି ଆସୁଥିଲି । କାହାର ଜାଣନ୍ତି ? ଯାହାକୁ ଗିରଫ କରିବା ପାଇଁ ସାରା ଭାରତର ପୋଲିସ ଏବଂ ସି. ଆଇ. ଡି. ବାହିନୀ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ବିଖ୍ୟାତ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍‌ର ସହକାରିଣୀ ହିସାବରେ କାମ କରୁଥିଲି । କାହିଁକି ଜାଣନ୍ତି ? ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍‌କୁ ମହାନୁଭବ ରଙ୍ଗାନ୍, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରଙ୍ଗାନ୍ ଧର୍ମଦାସ ଏବଂ ଗରିବର ବନ୍ଧୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ବୋଲି ଭାବଥିଲି ଏବଂ ମୋର ଥିଲା ଏଡ୍‌ଭେନ୍‌ଚର ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରବଳ ନିଶା । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦଳରେ ଯୋଗ ଦେଇ ମୋର ଆଶା ମେଣ୍ଟାଉଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛି ସେ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍ ରକ୍ତପିପାସୁ ହୋଇ ଉଠିଛି, ଖୁନ୍ ପରେ ଖୁନ୍ କରି ଚାଲିଛି । ଯେ ତାର ଅବାଧ ହେଉଛି ସେ ତାକୁ ନିଜ ହସ୍ତରେ ହତ୍ୟା କରୁଛି, ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ନାରୀ ଯେ କେହି ହେଉନା କାହିଁକି ତାର କବଳରୁ କେହି ରକ୍ଷା ପାଉନାହାନ୍ତି । ଏସବୁ ଦେଖି ଦିନେ ମୁଁ ପ୍ରତିବୋଧ କରିଥିଲି ।

ଅବଶ୍ୟ ଆଗରୁ ସେ ବିଷୟରେ ଭାବି ନେଇ ମୁଁ ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯାନ ଚଳାଇଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ ପ୍ଲାନ ଠିକ୍ କରି ନେଇଥିଲି । ସେହି ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଅଗେଇ ଯିବାକୁ ବସିଥିଲି । ସେହିସମୟ ରଙ୍ଗାନ୍ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗାନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ

ମୁଁ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦଳର କେତେକ ନିର୍ଭୀକ ଯୁବକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ଆଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଣ କହିବାକୁ ଯାଉଛି ?

ସେ ଦସ୍ୟୁ ରଣ୍ଟାନ୍ ମୋର ଚାଲିକି ବୁଝି ପାରିଛି । ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଜାଣନ୍ତି, ଦସ୍ୟୁ ରଣ୍ଟାନ୍ ମେସମାରିଜମ୍ ଜାଣେ । ତାର ବଳରେ ବରଂ ତାର ଗୁପ୍ତଚର ଦ୍ୱାରା ସେ ମୋର ସମସ୍ତ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଭେଦକରି ମତେ ବିନା କଏଫିଅତ୍‌ରେ ବନ୍ଦୀ କରିଛି ଏବଂ ମତେ ଆଣି ରଖିଛି ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ପ୍ରାଇଭେଟ ରୁମ୍‌ରେ । ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଘରେ କାହିଁକି ରଖିଛି ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଅନୁମାନ କରିପାରୁ ନଥିବେ । ମୁଁ ପରେ ସେ ବିଷୟରେ କହି ଶୁଣୁଛି । ତାହାହିଁ କହୁଛି ।

ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ମି: ଜୋନସ୍ ଜଣେ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ । ସେ ଏକ ଜଡ଼ ପଦାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ କରେଣ୍ଟ୍ ଏବଂ କେତେକ ମେଡ଼ିସିନ୍ ପ୍ରଭୃତି ଦେଇ ତାକୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସଜୀବ ଏବଂ ଜୀବନ୍ତ କରାଇ ଦେବେ । ଏହାକୁ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଦସ୍ୟୁ ରଣ୍ଟାନ୍ ସେହି ସୁଯୋଗ ନେଉଛି । ସେ ମତେ ଏକ କାଠ ବାକ୍‌ସରେ ପୂରାଇ ମିଥ୍ୟାରେ ମୃତ ବୋଲି କହି ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରୀକ୍ଷା କରାଇବ । ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଝନ୍ତୁ ସତେଗଜ ବାବୁ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଦେହରେ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ କରେଣ୍ଟ୍ ପୂରାଇଲେ ତାର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ସେ ଅବସ୍ଥା କେତେ ମର୍ମନ୍ତୁଦ ଏବଂ ଭୀଷଣ ସେ ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି ଆଜି ରାତିରେ ହେବ । ଠିକ୍ ରାତି ୨ଟା ବେଳେ ।

ଏ ଘଟଣା ଶୁଣି ମୋର ମନ ଯେ କଣ ହେଉଛି ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଘରେ ଲୋକ ସମସ୍ତରେ ସମସ୍ତେ ଯେତେବେଳେ ସୁଖରେ ଶୋଇ, ସେତେବେଳେ

ଆପଣଙ୍କୁ ଚିନ୍ତିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି, ଆପଣ ମତେ ଠିକ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ ବୋଲି ଆଶାକରି ଏ ଦୀର୍ଘ ପତ୍ର ଖଣ୍ଡିକ ଲେଖିଲି । ଆପଣଙ୍କୁ ସେଦିନ ମୁଁ ଦେଖି ପାରିଛି, କିନ୍ତୁ ଆପଣ ମତେ ଦେଖି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଆପଣ ବଗିଚାକୁ ଗଲେ ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ । ଏଣୁ ଏ ପତ୍ର ଖଣ୍ଡିକ ଲେଖି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ପକାଇ ଦେଲି । ଆଶାକରେ ଆପଣ ଏକ ଅବଳା ନାରୀକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଘାତକ ଦସ୍ୟୁ ରଘାନ୍, ପିଶାଚ ରଘାନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରିବେ ।

କିନ୍ତୁ ସାବଧାନ । ଦସ୍ୟୁ ରଘାନ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ଜାଣେ । ଆପଣ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସହକାରୀ ହିସାବରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଏ କଥା ତାକୁ ଅଛପା ନାହିଁ । ତାପରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ବିଖ୍ୟାତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଏବଂ ସେ ମେସମାରିଜମ୍ ଜାଣେ । ସାବଧାନ ।

ବେଶୀ ଗୁଡ଼ାଏ ଲେଖିଗଲିଣି । ଯଦି ମତେ ମୁକୁଳାଇ ପାରନ୍ତି ତେବେ ମୋର ପରିଚୟ ପାଇବେ, ଆଗରୁ ପରିଚୟ ଦେଇ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ଆପଣଙ୍କୁ ଆଉ କେହି ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ମୋ ତରଫରୁ । କାରଣ ତ ଜାଣନ୍ତି । ନିଜେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖିବେ । ବିଦାୟ । ଯଦି ଏ ହତଭାଗିନୀକୁ ରକ୍ଷା କରି ପାରନ୍ତି ତେବେ ପରେ ଦେଖା ହେବ ।

ଆପଣଙ୍କର
କେହି 'ଜଣେ'

"ଦସ୍ୟୁରଘାନ୍, ଶୟତାନ୍ ରଘାନ୍ ।" ସରୋଜର କଣ୍ଠରୁ ଏ କଥା କେଇପଦ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ ବାହାରି ଗଲା । ସେ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ଚିରି ଡଆସିଲ ମାରି ପୋଡ଼ିଦେଲା ।

ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ଉଠି ବସିଲା । ସତେକି ଯେପରି ସେ ଏକ ଅଭିନବ ଶକ୍ତି ବଳରେ ବଳୀୟାନ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, "ମାଥା ଉପରେ ଅତ୍ୟା-ଶ୍ୱର । ମୁଁ ଯଦି ଏହି ଦୁଇ ସବଳ ହସ୍ତରେ ତୋର କଣ୍ଠ ଦେଶକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ନ ଦେଇଛି, ମୋର ନାମ, ସରୋଜ ନୁହେଁ । ଦେଖିବି ଦସ୍ୟୁ ରଘାନ୍, ତୋର ଶକ୍ତି କେତେ ? ପରୀକ୍ଷା କରିନେବି ତୋର ମେସ୍‌ମାରିଜିମ୍‌ର ବଳ କେତେ "ଶୟତାନ୍ ।"

ସରୋଜର ଦେହ ଫୁଲି ଉଠିଲା । ସେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ତାର ପକେଟରୁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୁହାର ଯନ୍ତ୍ର ବାହାର କରି ତାକୁ ଅପଲକ ନୟନରେ ଅନାଇଁ ରହିଲା ଏବଂ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

"ଏ କଣ ସରୋଜ ଭାଇ, ଆପଣ ଏପରି ପାଗଳଙ୍କ ପରି କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି, କ'ଣ ହେଲା ଆପଣଙ୍କର !"

ସରୋଜ ହଠାତ୍ ଚମକି ଉଠିଲା ଏବଂ କେଇପଦ କୋମଳ ସ୍ୱର ଶୁଣି ଚାହିଁ ଦେଖେ ସମ୍ମୁଖରେ ମିନୁ ।

"ଓଃ ମିନୁ ! ସେ, ସେ କିଛି ନୁହେଁ । କେତେବେଳୁ ଆସିଲୁଣି ?" ପକେଟରେ ସେହି ଲୁହାର ଯନ୍ତ୍ରଟି ରଖୁ ରଖୁ ସରୋଜ ପଚାରିଲା ।

"ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ଆପଣଙ୍କର ଏପରି ପାଗଳଙ୍କ ପରି ହସ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି । ଭାବିଲି ଦସ୍ୟୁ ରଘାନ୍ ପୁଣି କିଛି କଲା ନା କ'ଣ ?"

"ଦୂର୍ ପାଗଳି, ବସ, ବସ । ସେ ଚୌକିଟାରେ ବସ । ମୁଁ କହୁଛି ।"

ସରୋଜଙ୍କର କଥାରେ ମିନୁ ଗୋଟିଏ ଆସନ ଅଧିକାର କରି ବସିପଡ଼ି ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ।

ସରୋଜ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଚୌକିରେ ବସି ଖଣ୍ଡିଏ ସିଗାରେଟ୍ କାଢ଼ି ଲଗାଇଲେ ଏବଂ ଦୁଇଥର ଦମ ଟାଣି କହିଲେ, "ଜାଣୁ ମିନୁ ମୁଁ ଆଜି ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଯିବି ।"

"କାହାକୁ ? ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍‌କୁ ? ଯାହାର କାମ୍ଭା ତ ଦୂରର କଥା ଛାୟା ମଧ୍ୟ କେହି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଭାରତର ପୋଲିସ ବାହିନୀ ଶତଚେଷ୍ଟା କରି ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଫେରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଯାଇ ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଅଶୋକ ବାବୁ ଲାଞ୍ଛିତ, ଅପମାନିତ ହୋଇ ସେ ଫେରିଛନ୍ତି, ସେହି ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଆପଣ ଆଜି ବାହାରିଛନ୍ତି ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।"

"ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ ଅଛି ମିନୁ ? କେହି ପାରି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଯେ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍ ଗିରଫ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଲା କେଉଁଠୁ ? ଆମରି ପରି ମନୁଷ୍ୟ ତ ସେ ? ଅଶରୀରୀ ନୁହଁ ? କଳେ, ବଳେ, କୌଶଳରେ ଯଦି ଧରାଯାଏ ତେବେ ?"

"ଆପଣ କ'ଣ ତେବେ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍‌ର ରହିବା ସ୍ଥାନକୁ ସନ୍ଧାନ ପାଇଛନ୍ତି ?"

"ପାଇଛି, ମିନୁ ପାଇଛି । ଆଜି ମୁଁ ସେ ଶୟତାନ ଦସ୍ୟୁଟାକୁ ଶେଷ ଲୀଳା ଦେଖାଇ ଦେବି । ଦୁନିଆ ବକ୍ଷକୁ ଟାଣି ଆଣି ତାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ପରିଚିତ କରାଇ ଦେବି ଶୟତାନ ଦସ୍ୟୁ ରଙ୍ଗୀନ୍ କିଏ ? ଆଚ୍ଛା ମିନୁ ସେ କଥା ଛାଡ଼, ଗୋଟାଏ କଥା ପଚାରିବି କହିବୁ ?"

"କ'ଣ ସରୋଜ ଭାଇ ?"

"ଆପ୍ପା, ତୁ ମନ ବାବୁଙ୍କୁ କ'ଣ ଅନ୍ତର ଦେଇ ଭଲପାଉ ।
ଲଜ୍ଜ୍ୟା କରନା ଭଉଣୀ । ଭାଇ ନିକଟରେ କ'ଣ ଲଜ୍ଜା କରନ୍ତି । ଛି,
କହ, ମୋ ସୁନାଝିଅ ପରି !"

"ଆଜି ଏକଥା କାହିଁକି ଭାଇ ?"

"ଅଛି, ମିନୁ ଅଛି ? ମୁଁ ଏ ଭଙ୍ଗା ସଂସାରକୁ ଯୋଡ଼ି
ଦେବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ ମନୁକୁ ଭଲପାଉ, ନୁହେଁ ?"

"ହୋଇପାରେ ।" ମିନୁର କୋମଳ ଗଣ୍ଡ ଦେଶ ଲଜ୍ଜ୍ୟାରେ
ଲାଲ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି
ବସି ରହିଲା ।

ସରୋଜ ମୂରୁକି ହସ ହସି କହିଲା, "ସୁନ୍ଦର, ମୁଁ ତାର
ପ୍ରତିକାର କରିବି ଭଉଣୀ । ତୋର ମନୁକୁ ମୁଁ ଶୟତାନ ହାତରୁ
ଫେରାଇ ଆଣିବି ?"

"ତେବେ କ'ଣ ମନୁ ବାବୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ।"

"ପାଣି ପରି । ହଉ ତୁ ଥା । ମୁଁ ଟିକିଏ ବାହାରୁ ଆସେ ।
ଯଦି ଫେରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୁଏ, ଏ ପତ୍ରଟି ରଖିଥା । ଅଶୋକ
ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦେବୁ ।"

ସରୋଜ ଏକ ଲଫାପା ମିନୁ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

—ଚଉଦ—

ନିସ୍ତବ୍ଧ ରାତ୍ରୀ, ସୁପ୍ତ ଜଗତ । ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରୀ । ଘୁଚିଆଡ଼
ଭୟଙ୍କର ଅନ୍ଧାର । ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । ରାସ୍ତା-
ଘାଟ ନିସ୍ତବ୍ଧ । ଦିନସାରା କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି କରି କ୍ଳାନ୍ତ ଏବଂ
ଅବଶାଦ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ସଚରାଚର ସମସ୍ତେ ନିଦ୍ରା ଦେବୀଙ୍କର

ଅମୀୟ କ୍ରୋଡ଼ରେ ଆଶ୍ରୟ ପାଇ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସୁଖ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

କିଏ ଜାଣେ ଏପରି ଏକ ସମୟରେ ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ ଏକ ଲୋମହର୍ଷଣ କାହାଣୀର ପୂର୍ବାଭାସ ଦେଖାଯାଇଛି ବୋଲି, ଏକ କଲ୍ପନାତୀତ ଘଟଣାର ମୂଳଦୁଆ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଉଛି ବୋଲି ।

ସେହି ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରୀର ଆବରଣ ଭେଦ କରି ଚାଲିଛି ଏକ ଛାୟା ଅତି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଏବଂ ସନ୍ତର୍ପଣରେ । ଛାୟାଟିକୁ ଦେଖିଲେ ମନେହେବ ଯେପରି ସେ ତାର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥର ପଥଟିକୁ ଭଲରୂପେ ଜାଣେ । କାହାର ପ୍ରତି ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ । ବିପଦକୁ ଭୟ ନାହିଁ, ତୋଫାନକୁ ଡର ନାହିଁ । ଏହିପରି ଏକ ଅଭିଳାଷ ଜାଗି ଉଠିଛି ଛାୟାଟିର ମନରେ । ସେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି କରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ।

କିଛିଦୂର ଆଗେଇ ଯିବା ପରେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାର ବାମ ପଥ ଦେଇ ପୁନର୍ବାର ଆଗେଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ହଠାତ୍ ସେ ଏକ ଗଳି ନିକଟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ସେହି ଗଳି ପଥ ଦେଇ ସେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି କିଛିଦୂର ଆଗେଇବା ପରେ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ପାଚେରୀ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ଅନ୍ଧକାରରେ କ୍ଷଣକାଳ ସେ ସେହି ପାଚେରୀ ନିକଟରେ ଠିଆ ହୋଇ ତାର ଉଚ୍ଚତା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାର ପର ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି ବିରାଡ଼ିଙ୍କ ପରି ପାଚେରୀ ଉପରକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ପାଚେରୀ ଉପରେ ବସି ଚାରିଆଡ଼କୁ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି ପାଚେରୀରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତଳକୁ ଆସିଲା ।

ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବିଶାଳ ପ୍ରାସାଦ ଏବଂ ସେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଛି ସେହି ପ୍ରାସାଦର ପଶ୍ଚାତଭାଗରେ ଥିବା ବଗିଚା

ନିକଟରେ । ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ ପକେଟରୁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ କାଢ଼ି ତାର ସୁଇଚ୍‌ଟି ଟିପି ଧରିଲା ଏବଂ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଲାଇଟ୍‌ଟି ଲିଭାଇ ଦେଇ ସେଠାରେ କିଛିକ୍ଷଣ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା । ତା ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଗିଚା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଏକ ସରୁ ପଥ ଦେଇ ସେ ପ୍ରାସାଦର ପଛପଟେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ସେଠାରେ ସେ କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରାସାଦ ସଂଲଗ୍ନ ଏକ ପାଇପ୍‌କୁ ଧରି ସେ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅତି ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରାସାଦର ଉପର ଭାଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ପ୍ରାସାଦର ଉପର ଭାଗରେ ପହଞ୍ଚି ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ତାର ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍‌ଟି କାଢ଼ି ଚାରିଆଡ଼କୁ ଆଲୋକ ରେଖାଟିକୁ ପକାଇଲା । ହଠାତ୍ ତାର ନଜର ପଡ଼ିଲା ଛାତ ଉପରେ ଥିବା ଚିମିଣିପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ଉପରେ, ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ସେଠାକୁ ଅଗେଇ ଗଲା ଏବଂ ସେଠାରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ସେ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ବହୁତଗୁଡ଼ାଏ ବିଜୁଳି ତାର ସେଠାରେ ଏକାଠି ହୋଇଛି !

ତା'ର ମାନସପଟରେ ଏକ ଗୁପ୍ତ ଚିନ୍ତା ନାଚି ଉଠିଲା । ସେ ପକେଟ୍‌ରୁ ଏକ ଲୁହାର ପଦାର୍ଥ କାଢ଼ି ସେହି ତାରଗୁଡ଼ିକୁ କାଟି-ଦେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ସେଠାରୁ ଫେରି ଆସି କିଛି ସମୟ ଛାତ ବାଡ଼ରେ ପେଟେଇ ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବିପଦଜନକ ଘଟଣା ନ ଘଟିବାରୁ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେଠାକୁ ଆସି ଛାତର ଏକ ପାହାଚ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଦେଖିଲା ସେହି ପାହାଚ ଦେଇ ନିମ୍ନଭାଗକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ । ସେ ପାହାଚଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି କରି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ହଠାତ୍ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଚମକି ଠିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରାସାଦଟି ନିସ୍ତବ୍‌ଧ କାହିଁକି ? କ'ଣ ଜନମାନବ କେହି ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି । ପକ୍ଷୀ କ'ଣ ତେବେ ଆଗରୁ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିଛନ୍ତି । ଚାରିଆଡ଼େ ଏତେ ଅନ୍ଧକାର କାହିଁକି ?

ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଭୟଙ୍କର ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ କ'ଣ କରିବ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ । ପୁନର୍ବାର ସେ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ନା, ତାର ଭୁଲ କେବେ ହୋଇ ନ ପାରେ । ଏତେ ଦିନର ସାଧନା କେବେ ତାର ନଷ୍ଟ ହେବନାହିଁ । ସେ କୋଠରୀ ପରେ କୋଠରୀ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲା, କିନ୍ତୁ ନିରାଶ ମନରେ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ।

ଏହିପରି କିଛି ସମୟ କଟିଗଲା । ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଅସ୍ଥିର ଚିତ୍ତରେ ସାରା ପ୍ରାସାଦକୁ ଘାଣ୍ଟି ଚକଟି ପକାଇଲା; କିନ୍ତୁ କାହିଁ ? ତାଁର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସଫଳ ହେଲାନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ହସି ଉଠିଲା । ମନେ ମନେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ କହି ଉଠିଲା, "ଶୟତାନ, ଏତେ ଚାଲାକି । ଆଚ୍ଛା ।"

ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଆଗେଇଗଲା ପ୍ରାସାଦର ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ । ସେଠାରେ ସେ ନିଜର ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍‌ଟି ଜଳାଇ ଦେଲା ଏବଂ ସେହି ଆଲୋକରେ ସେ ରୁମଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ହଠାତ୍ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ବିଜୟର ହସ ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ସେ ତାର ସମ୍ମୁଖ କାନ୍ଥରେ ଥିବା ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ସୁଇଚ୍‌କୁ ଟିପି ଧରିଲା । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର ବାମ ପାଖ କାନ୍ଥଟି ଅଲଗା ହୋଇଗଲା ।

ସେ ସେଠାକୁ ଦଉଡ଼ି ଗଲା ଏବଂ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ଏକ ସିଡ଼ି ତଳକୁ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି । ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି କାଳ-

ବିଳମ୍ବ ନକରି ଅତି ସତର୍କ ଭାବରେ ସେହି ସିଡ଼ି ଦେଇ ନିମ୍ନ ଦେଶକୁ ଗତି କଲା । ହଠାତ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦେଖିପାରି ସେ ଚମକି ଠିଆ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କିଛି ଶବ୍ଦ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାର କଣ୍ଠ ଦେଶ ଚିପି ଧରିଲା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଟିର ଅଚେତନ ଦେହ ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଏକ ରୁମାଲ କାଢ଼ି ସେହି ଅଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖପ୍ରଦେଶକୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇ ପୁନର୍ବାର ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ଏହିପରି କିଛିଦୂର ଆଗେଇ ଯିବା ପରେ ହଠାତ୍ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଚମକି ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ିଲା ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ କୋଠରୀ ।

କ'ଣ ଭାବି ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି କୋଠରୀର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ବସି ପଡ଼ିଲା । ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ତାର ସେ ସ୍ପର୍ଶ କଲା । ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ଫୁଟି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ସେ ପକେଟରୁ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରଟିକୁ କାଢ଼ି ତାରଗୁଡ଼ିକକୁ ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ କାଟିଦେଲା । ତାପରେ ନିଜ ପକେଟରୁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲୁହାର ଅସ୍ତ୍ର ବାହାର କରି ସେ ସେହି ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ଏହିପରି ସେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ରୁମ୍ ପାର ହେବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ଏକ ସିଡ଼ି ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏକ ଭୀଷଣକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ସେହି ଭୀଷଣକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାର ଦୁଇ ସବଳ ହସ୍ତରେ ତାକୁ ନିଜର ଆୟତ୍ତାଧୀନ କରି ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ପକାଇ ଦେଇ ପୁନର୍ବାର ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

K.C. Panda SEC-7 D/95

ପାହାଚ ପରେ ପାହାଚ ପାର ହୋଇ ସେ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ବାରଣ୍ଡାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ।

ବାରଣ୍ଡାରେ ପହଞ୍ଚି ସେ କେତେକ ଯନ୍ତ୍ର ଚାଳିତ ହେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ଏବଂ ଏକ କୋଠରୀରୁ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ ରେଖା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ।

ସେଇଠାରେ ନିଶ୍ଚଳ ପ୍ରତିମା ପରି ଠିଆ ହୋଇ ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାର୍ କର୍ମପନ୍ଥା ଠିକ୍ କରିନେଲା ଏବଂ ତାର ଓ୍ୱାଚ୍‌ଟି କାଢ଼ି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା—୨ଟା ବାଜିବାକୁ ୧୦ମିନିଟ୍ ବାକି ।

ଠିକ୍ ଦୁଇଟା ବେଳକୁ ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯିବ । ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ବ୍ୟସ୍ତହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ତ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଛି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ ଯଦି ନ ପହଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି ତେବେ ! ତେବେ କ'ଣ ହେବ ? ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଭାବନାରେ ପଡ଼ିଗଲା । ବିଗତ ଜୀବନର କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତାର ମାନସପଟରେ ଜାଗି ଉଠି ମିଳାଇଗଲା ।

"ନା, ନା ସେ ଏକା ରକ୍ଷାକରି ପାରିବାର ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଦସ୍ୟୁଙ୍କୁ, ଶୟତାନ୍‌କୁ ସେ ଏକା ଆୟତ୍ତରେ ଆଣି ପାରିବ—ଯେତେ ଅସାଧ୍ୟ ହେଉ ପଛକେ ।"

ନିଃଶବ୍ଦ ଗତିରେ ସେ ଆଗେଇଲା ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା କୋଠରୀ ନିକଟକୁ । ଦ୍ୱାର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ସେ ଅନାଇଲା ଭିତରକୁ ।

ଗୁପ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଲା ସେଥିରେ ସେ ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିଲା । ଏକ ବିଶାଳକାୟ ପୁରୁଷ ଏକ ଟେବୁଲର ପଛକଡ଼େ ବସିଛି । ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ କେତେକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଥୁଆ ହୋଇଛି । କେତେକ ତାର ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଦେଇ, ତାର ପାଦ ଦେଶ ଦେଇ ଅନ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ପୁରୁଷଟି ମୁଖରେ ଏକପ୍ରକାର ମୁଖା ପିନ୍ଧିଛି । ତାର ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଧାଡ଼ି ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ଜଣ ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀ । ସମସ୍ତେ ସେହି ବିଶାଳକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏକ ଅଜଣା ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ସମୟରେ ସେହି ବିଶାଳକାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଟି କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, "ଶୁଣ ମୋର ସହକର୍ମୀମାନେ, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ମୋ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିବାଦ କରି ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରାଣୀ ଶୋଭନା ମୋ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିବାଦ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଏପରି ଶାସ୍ତି ଦେବାକୁ ଯାଉଛି ଯାହା ତୁମେମାନେ ଦେଖିଲେ ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିବ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ଦେଉଛି ଯେ ଆଉ ଯଦି କେହି ସେପରି ପ୍ରତିବାଦ କରେ ସେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦଶା ଭୋଗ କରିବ । ବନ୍ଦୀନାଗାରରେ ଏକ କାଠ ବାକ୍ସରେ ରାଣୀ ଶୋଭନା ଅଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ମୋର ଏ ସୁଇଚ୍‌ ଟିପିଦେବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କର ଦେହରେ ବିଜୁଳି କରେଣ୍ଟ ପଶିଯିବ ଏବଂ ସେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯିବେ । ବୁଝି ପାରୁଛ, ଦେଖ । ଆଗ ମୁଁ ସେ କାମ ସାରେ ତାପରେ—।"

"ତାପରେ ହାତରେ ହାତକଡ଼ା ପିନ୍ଧି ଫାଶୀ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ହେବ ଶୟତାନ୍‌ ।"

ଏକ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱର ଶୁଣି ବିଶାଳକାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ସମ୍ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ସମ୍ମୁଖରେ ତାର ଆଗର ପୂର୍ବ ପରିଚିତ ଗୁପ୍ତା ମୂର୍ତ୍ତି ଓରଫ ସରୋଜ ଦୁଇଟି ପିସ୍ତଲ ଧରି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

"କିଏ ସେ ତୁ ଶୟତାନ୍, ବାଘର ଗୁମ୍ଫାକୁ ପଶିଛୁ, ଜାଣୁ ଏହାର ଶାସ୍ତି କ'ଣ ?"

"ଜାଣେ ବନ୍ଧୁ, ଜାଣେ । ତୋର ସବୁ ଚଲାକି ଧରାପଡ଼ି ଯାଇଛି । ଆଉ ନୁହେଁ । ସେଠାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସ ଶୟତାନ୍ । ମି: ଜୋନସ୍ ଓରଫ ରଜା ଅରବିନ୍ଦ ଓରଫ ଘାତକ ଶ୍ୟାମଲାଲ ।"

"କିଏ ସେ ତୁ ?"

"ମୁଁ, ହା, ହା, ହା, ତୋର ଯମ, ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍ । ଚିହ୍ନି ପାରୁଛୁ ମତେ, ସର୍ବେଜ ମୁଁ । ତୋର, ହଁ,ହଁ ହାତ ସୁଇଚ୍ ଉପରକୁ ନେ ନାହିଁ । ଉପରକୁ ଟେକ ଶୟତାନ । ଶୀଘ୍ର ଏକ, ଦୁଇ, ତିନ—ବାସ୍ ସୁନ୍ଦର । ଅଶୋକ ବାବୁ,ଶୀଘ୍ର ବନ୍ଦୀକର ଶୟତାନକୁ । ଶୀଘ୍ର ସେ ଯେପରି କୌଣସି ସୁଇଚ୍‌ରେ ହାତ ନ ଦେଇ ପାରେ । ତା' ହେଲେ ଘାତକ ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ ପଳାଇ ଯିବ ଏବଂ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜୀବନ ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନର ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯିବ । ଶୀଘ୍ର ।"

ଦସ୍ୟୁମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଏ ଅଭିନବ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଘାତକ ରୂପୀ ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍ କିଛି କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଶୂନ୍ୟରୁ ଯେପରି ସହସ୍ର ପୋଲିସ୍ ମାଡ଼ି ଆସିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରେ ହାତକଡ଼ା ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲେ ।

ହଠାତ୍ ଘାତକ ହସି ଉଠିଲା, "ସାବାସ୍ ସର୍ବଜ୍ଞ, ଆଜି ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍‌କୁ ଗିରଫ କରାଇ ଦେଇ ଖାତାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବୁ, କିନ୍ତୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦସ୍ୟୁ ରଖାନ୍‌କୁ କେହି ଅଟକାଇ ପାରିନାହିଁ, ପାରିବ୍ ନାହିଁ ମଧ୍ୟ । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନ ନେଇ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ଅପେକ୍ଷା କର ଶୟତାନ ।"

ଦସ୍ୟୁ ଋଷୀନ୍‌ର ଏ କଥାରେ ସରୋଜ ମନେ ମନେ ହସି ଉଠିଲା ।

—ପନ୍ଦର—

କିଛିଦିନ ପରେ । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବୃଦ୍ଧ ଋଦ୍ରନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ବାସ ଭବନରେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଧିବେଶନ ହୋଇଥିଲା । ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ର ଏକ ଗୋଲଟେବୁଲର ଚତୁପାର୍ଶ୍ୱରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ଆସନ ଅଧିକାରି କରି ବସିଥିଲେ ସ୍ୱୟଂ ପୋଲିସ ସାହେବ, ବୃଦ୍ଧ ଋଦ୍ରନାରାୟଣ ବାବୁ, ଅଶୋକ ବାବୁ, ସରୋଜ, ବୃଦ୍ଧ ମି: ଜୋନସ୍, ମିନୁ, ରାଣୀ ଶୋଭନା, ମନ ବାବୁ ଏବଂ ଅମର ।

ଖୁଆ ପର୍ବ ଶେଷ ହେବାପରେ ସମସ୍ତେ ଖଣ୍ଡିଏ ଲେଖାଏଁ ଦାମିକା ସିଗାରେଟ ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ହଠାତ୍ ପୋଲିସ ସାହେବ ହସି ହସି କହି ଉଠିଲେ, "ମୁଁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ଧତି ଦେଖି । ଯାହା ସାରା ଭାରତର ପୋଲିସ ଏବଂ ସି. ଆଇ. ଡ଼. ବାହିନୀ କରିବାକୁ ଶକ୍ତି ହରାଇଥିଲା, ଯାହା କଳ୍ପନାତୀତ, ଆଶାତୀତ, ଯାହା କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଭାବିହୋଇ ଥିଲା, ସରୋଜ ବାବୁ ତାକୁ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ କଲେ କିପରି ? ଏତେ ଅଳ୍ପ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଦସ୍ୟୁ ଋଷୀନ୍‌ପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦସ୍ୟୁକୁ ଗିରଫ କରି ପାରିଲେ କିପରି ? ଆଶା କରେ ସରୋଜ ବାବୁ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟମୟ ଘଟଣାଟିକୁ ଆମୂଳଚୂଳ କହି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ମୋଚନ କରିବେ । ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଇଛି ସତ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣ ଦରକାର ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାକୁ । ଏଣୁ ମୁଁ ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ଯେ ସେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାଟି ଖୋଲି କହନ୍ତୁ ।

ଏହା କହି ପୋଲିସ ସାହେବ ନିଜ ଆସନ ଦଖଲ କରି ସରୋଜ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅପଲକ ନୟନରେ ଅନାଇ ରହିଲେ ।

ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ସରୋଜ ନିଜ ଆସନରୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲ ଏବଂ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିବାକୁ ଲଗିଲ—

"ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଅର୍ଥାତ୍ ଦସ୍ୟୁର ପରିଚୟ ପ୍ରଭୃତି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ କହୁଛି ମୁଁ ଦସ୍ୟୁକୁ ଜାଣିଲି କିପରି । ମୁଁ ଦସ୍ୟୁକୁ ଜାଣିପାରିଲି ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟରୁ । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସହକର୍ମୀ ହିସାବରେ କାମ କରୁଥିଲ ଶ୍ୟାମଲଲ ସେନ୍ । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଯେତେବେଳେ ଏକ ରିସାର୍ଚ୍ଚ କାମରେ ବିଲାତ ଯାଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଶ୍ୟାମଲାଲ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଯେତେବେଳେ ବିଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଥିଲେ ଶ୍ୟାମଲାଲ ସେତେବେଳେ ମେସ୍‌ମେରିଜିମ୍ ଶିକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ରିସାର୍ଚ୍ଚ କାର୍ଯ୍ୟ ସରିବା ପରେ ଦୁହେଁ ଭାରତକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରରେ ଶ୍ୟାମଲାଲ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟରୁ ତାଙ୍କର ରିସାର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ, କିନ୍ତୁ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ତାକୁ ତାଙ୍କର ରିସାର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି କଥା ନ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଧମକ ଦେଇଥିଲା । ଯେ ଭାରତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେ ଏହାର ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି ଦେବ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ ବଡ଼ ଖରାପ ଥିଲା ତାର । ଆପଣମାନେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଯେଉଁ ଜାହାଜରେ ଭାରତକୁ ଫେରୁ ଥିଲେ ସେ ଜାହାଜ ଝଡ଼ ତୋଫାନରେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ଜାହାଜକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯେଉଁ ଜାହାଜ

ଯାଇଥିଲା ସେ ଜାହାଜରେ ରଘୁନାଥପ୍ରସାଦ ବାବୁ ଫେରିଥିଲେ ଭାରତକୁ; କିନ୍ତୁ ଶ୍ୟାମଲାଲ ନୁହେଁ । ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲା, ମଲା କି ବଞ୍ଚିଲା କେହିହେଁ ତାର ପତ୍ତା ପାଇ ନଥିଲେ । ଏଣୁ ରଘୁନାଥପ୍ରସାଦ ବାବୁ ସୁଖୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଏକ ଶତ୍ରୁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଣୁ ସେ ନିର୍ଭୟରେ ତାଙ୍କର ବାସଭବନରେ ବସି ରିସାର୍ଚ୍ଚ କାମକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ଲାଗିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଅନୁକୂଳ ନଥିଲା । ଶ୍ୟାମଲାଲ ମରି ଯାଇ ନଥିଲେ । ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ସେ ବହୁଦିନ ପରେ ଭାରତକୁ ଫେରି ଆସିଥିଲେ ।

ଭାରତକୁ ଫେରି ଅସି ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ଭାରତର ଗୁରୁଆଡ଼େ ତାର ମୃତ୍ୟୁଖବର ହୋଇଯାଇଛି । ତା ପକ୍ଷରେ ଏଖବର ଏକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ରହି ତାର ବହୁଦିନର ଆଶା ମେଣ୍ଟାଇବାକୁ ସ୍ଥିର କଲା । ତେଣୁ ସେ ଓଡ଼ିଶାକୁ ଫେରି ଆସିଲା ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ଚନ୍ଦନଗଡ଼ରେ ଛଦ୍ମ ବେଶରେ ରହିଲା ।

ରାଣୀ ଶୋଭନା ଏବଂ ମନ ବାବୁ ଏ ଦୁହେଁ ଚନ୍ଦନ ଗଡ଼ର ମାଲିକ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ! ଏ ଦୁହେଁ ଭାଇ ଭଉଣୀ । ଶ୍ୟାମଲାଲ ମେସ୍‌ମେରିଜ୍‌ମ୍ ଦ୍ୱାରା ମନ ବାବୁଙ୍କୁ ନିଜର ବଶ କରାଇ ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା କେତେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇ ନେବ ବୋଲି ସୁଯୋଗ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲା ଏବଂ ଶୋଭନାଦେବୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଆଣ୍ଡରଗ୍ରାଉଣ୍ଡର ଘରରେ ମଡ଼ା ଗଡ଼ା ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲାଇ ରଖିଥିଲା । ଶୋଭନା ଯଦିଓ ମନୁ ବାବୁଙ୍କର ଭଉଣୀ ଥିଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣି-ପାରୁ ନଥିଲେ । ତାଙ୍କ କୌଶଳ ନିକଟରେ ସେ ହାର ମାନିଥିଲେ ।

ତାପରେ, ଶ୍ୟାମଲାଲ କଟକରେ ଅସି ପଢ଼ନ୍ତି ଶୁଣେ ଯେ, ଭାରତ ବିଖ୍ୟାତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମି: ଜୋନସ୍ କଟକ ଆସୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟରେ । ସେ ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଫଟୋ ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ

ଆତ୍ମହରା ହୋଇ ଉଠିଲା; କାରଣ ତାର ଚେହେରା ସଙ୍ଗେ ମିଃ ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଚେହେରା ପ୍ରାୟ ମିଳି ଯାଉଛି । ଏଣୁ ସେ କୌଶଳରେ ମିଃ ଜୋନସ୍‌କୁ ବନ୍ଦୀ କଲା ଏବଂ ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ନିଜର ଅଧୀନ କରି ରଖି ତାଙ୍କର ବାସଭବନରେ ଆଡ୍‌ଡା ଦେଇ ରହିଲା । ସର୍ବସାଧାରଣ ଏବଂ ପୋଲିସ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଶ୍ୟାମଲାଲ ମିଃ ଜୋନସ୍ ରୂପରେ ପରିଚିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହା ସନ୍ଦେହ କରିବା ଦୂରର କଥା କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ।

ସେଠାରେ ରହି ସେ ଏକ ଦଳ ଗଠନ କରିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ରାଣୀ ଶୋଭନା ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, ତା ଛଡ଼ା ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନଥିଲା । ମିଃ ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ତାର ଆଡ୍‌ଡା ଏବଂ ପ୍ରାସାଦକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଉପାୟରେ ତିଆରି କରିବାକୁ ଲାଗିଗଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ତାରମାନ ଖଞ୍ଜି ସେ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ତା ପରେ ସେ ତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରଥମେ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲା କେତେକ ଯୁବକଙ୍କୁ ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ କରି । ଚୋରି କରିବାରେ ଲାଗିଲା । କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଚୋରି ପରେ ଚୋରି ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଧରା ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ତାପରେ ସେ ତା'ର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କଲା ମନୁ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ । ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ କରିଦେଇ ମିଃ ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ଏକ ପ୍ରକାର ବିଷାକ୍ତ ଇଂଜେକ୍‌ସନ ମନୁ ବାବୁଙ୍କ ଦେହରେ ପ୍ରୟୋଗ କଲା । ତାଦ୍ୱାରା ମନୁ ବାବୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମରଣଶକ୍ତି ଭୁଲିଗଲେ ଏବଂ ତାର ବଶ ହୋଇ ରହିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ରଘୁନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ରିସାର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଧାନ ଏସିଡ୍ ଚୋରିକରିବାକୁ

ପଠାଇଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଠାଇଥିଲା ଅମର ବାବୁଙ୍କୁ । ଅମର ବାବୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ବଶ କରି ନେଇଥିଲା । ଶେଷକୁ ସେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରି ପାରିଥିଲା । ଅମର ବାବୁ ଏବଂ ମନୁବାବୁ ଏସିଡ୍ ଚୋରି କରି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁ ଆଘାତ ପାଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ପାଖକୁ ନେଇ ଯା'ଇ-ଥିଲା କାରଣ ବେଶୀଦିନ ବାହାରେ ସେମାନେ ରହିଲେ ତାର ଚଲାକି ଧରା ପଡ଼ିଯିବ ବୋଲି । ସମସ୍ତେ ତା ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ କାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଚାଳିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି କିଏ ? ଏପରି କି ରାଣୀ ଶୋଭନା ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରି ନାହାନ୍ତି । ସେ ଏସିଡ୍ ନେଇ ମିଃ ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ରବିନାରାୟଣ ବାବୁଙ୍କର ରିସାର୍ଚ୍ଚର ଫଳାଫଳ ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ରବିନାରାୟଣବାବୁଙ୍କୁ ଆଘାତ, ମନ ବାବୁଙ୍କର ଏବଂ ଅମର ବାବୁଙ୍କର ସହସା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ପୋଲିସ୍ ବିଭାଗରେ ଏକ ଗୁଣ୍ଡଗୋଳ ସୃଷ୍ଟି କଲା । ଏହାର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଭାର ପଡ଼ିଲା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ।

ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦସ୍ୟୁ ଶ୍ୟାମଲାଲର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ମୋର କେତେକ ସନ୍ଦେହ ହୋଇଥିଲା । ଏହାର ମୀମାଂସା କରିବାକୁ ମୁଁ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସହକର୍ମୀ ଭାବରେ କାମ କରୁଥିଲି ଏବଂ ରବିନାରାୟଣଙ୍କ ନିକଟରୁ ମୋର ସନ୍ଦେହ ମୋଚନ ହେବ ବୋଲି ତାଙ୍କର ନିକଟରେ ରହି ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିଥିଲି । ସେ ଶ୍ୟାମଲାଲ ବିଷୟରେ ମତେ ସବୁ କଥା କହି-

ଥିଲେ । ମୁଁ ଯେଉଁ ବିଷୟ କହିଗଲି ସେ ସେହି ବିଷୟ ଜଣାଇ ଥିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଏକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ମତେ ମିଳିଗଲା ସେଉଁଦିନ ସମସ୍ତେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଘରେ । ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସମସ୍ତେ ଯେତେବେଳେ ଖୁସି ଗପରେ ଲିପ୍ତ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ବହୁତ ବିଷୟ ଜାଣିପାରିଥିଲି ତାଙ୍କ ପ୍ରାସାଦର ଚାରିଆଡ଼ ଭ୍ରମଣ କରି । ଏହି ସମୟରେ ବଗିଚାରେ ମୁଁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ପାଇଲି । ତାହା ରାଣୀ ଶୋଭନା ଲେଖିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଚିଠିରୁ ମୋର କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଅନୁମାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ହଠାତ୍ ମି: ଜୋନସ୍ ଧରା ପଡ଼ିଗଲେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମେସ୍‌ମାରିଜମ୍ ଦେଖାଉଥିଲେ । ମୋର ଅନୁମାନ ପ୍ରମାଣ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା’ପରେ ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ବାମପଟ ଗାଲରେ ଏକ କଳାଜାଈ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେଦିନର ସେ ମି: ଜୋନସ୍‌ଙ୍କ ଗାଲରେ କଳା ଜାଈ ନ ଥିଲା ମୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା ସେହି ଦିନଠାରୁ । ତାପରେ ମୁଁ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ସବୁ ବିଷୟ ଅବଗତ ହେଲି । ଶ୍ୟାମଲାଲ ପ୍ରକୃତ ଦସ୍ୟୁ । ସେ ମି: ଜୋନସ୍ ରୂପରେ ପରିଚିତ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏଣୁ ମୁଁ ମୋର ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କଲି । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖିଲି ଯେ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ କାମ କରିବେ । ତା ପରେ ମୁଁ ଯାଇ କୌଶଳରେ ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରିକ୍ ତାରଗୁଡ଼ିକ କାଟି ଦେଇ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲି । ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ ମୋର ଆଗମନ ଜାଣିପାରି ନ ଥିଲା । ତାରଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ସଂଲଗ୍ନ ଥିଲା ଯେ ତାକୁ ନ କାଟି ଯଦି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥାନ୍ତି ତେବେ ଧରା ପଡ଼ି ଯାଇଥା’ନ୍ତି ଦସ୍ୟୁ ସତର୍କ ହୋଇଯାଇ ଥା’ନ୍ତା । ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତ